

19 ARALIK KATLIAMI PROTESTO EDİLİYOR	GÜNCEL	TARIM ÜLKESİNDEN TARIM İTHAL EDEN ÜLKEYE DÖNDÜK	GÜNCEL	MALATYA KATLIAMINDA DEVLET PARMAĞI	GÜNCEL
F Tipi hapishanelerin hayata geçirilmesi ve buna karşı başlatılan ölüm orucu direnişinin kırılması amacıyla Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın birçok ilinde bulunan 20 hapishanede eş zamanlı olarak yapılan katliam operasyonu bir kez daha yıldönümünde protesto ediliyor.	5	Tarıma dayalı üretim yapan ülkede, ABD patentli IMF ve Dünya Bankası'nca dayatılan neo-liberal politikaların adım adım hayata geçirilmesiyle tarımsal üretim tasfiye edilirken üretici köylüler sefalete sürükleniyor. AB'ye uyum adı altında tarım ürünlerine uygulanan kotalar sonucunda üretim gün be gün geriliyor.	6	Malatya'da Zirve Yayınevi'nde çalışan üç misyonerin katledilmesiyle ilgili dava dosyasında ortaya çıkan yeni belgeler devletin bu katliamdaki rolünü gözler önüne seriyor. Zirve Yayınevi çalışanlarının hunharca katledilmesindeki gerçekler gün geçtikçe açığa çıkıyor.	15

Demokrasi Devrimi Gelecek

Halk İçin Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

Yıl: 6 ■ Sayı: 124 ■ 19-31 Aralık 2007 ■ Fiyatı: 1 YTL

e-mail:devrimcidemokras@superonline.com

ABD icazetli AKP-ordu çözümü: İMHA

ABD emperyalizmiyle uşak Türk devletinin, Kürt ulusal hareketine dönük kapsamlı saldırı ve tasfiye planının büyük oranda netleştiği 5 Kasım tarihinden çıkan 'gerçek zamanlı istihbarat' bilgileriyle Güney Kürdistan havadan ve karadan tekrar bombalandı. HPG Ana Karargahı, 5 gerillanın şehit düştüğü saldırılarda 2 sivilin de yaşamını yitirdiğini açıklarken bölgede birçok köyün de saldırının hedefi olduğunu

belirtti. AKP ve ordunun çaresizliğinin dışavurumu olarak; 'zafer', 'büyük darbe' diye hayasızca dillendirdikleri ABD patentli bu sınır ötesi saldırı, Ortadoğu'nun işgal ve saldırılarla emperyalizmin dönemsel çıkarlarına göre şekillendirilmesinin bir hamlesi olup, bu plan karşısındaki haklı karşı duruşlara gerici karşı-devrimci ittifakın nasıl bir yönelim içerisinde olduğunu ve bu konuda iplerin kimin elinde oldu-

ğunu açıkça ortaya koymuştur.

Sınırın ötesinde bunlar yaşanırken berisinde ise bununla paralellik taşıyan kapsamlı saldırılar sürdürülmektedir. Dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalizminin doğrudan kontrolü ile hükümete getirilen ve burada daha da güçlenerek kalması sağlanan AKP, emperyalizmin iktisadi-siyasi-askeri-kültürel alanlarda hatırı sayılır bir 'yeniden yapılandırma' sü-

recini işletmekte kullanacağı sadık bir acente konumundadır. Bu sürecin işletilmesinde hal-kın ya da farklı kliklerin olası 'rahatsızlıklarını' frenleyebilmenin yolu ise yargı, medya, eğitim vs gibi üst yapı kurumlarında ve bunlar gibi 'sınır uçlarında' tam hakimiyeti zorunlu kılmaktır. AKP'nin büyük bir aymazlıkla giriştiği bu sürecin tek cümleyle özeti şudur ki; Emperyalizme tam teslimiyet, uşaklıkta büyük gayret...

YÖK Başkanı Erdoğan Teziç'in görev süresinin sona ermesiyle boşalan koltuğa Prof. Dr. Yusuf Ziya Özcan oturtuldu

Bu baskı mahallenin değil, devletin: 'Aleviysen benden çekeceğin var'

Başbakan Tayyip Erdoğan ve partisi AKP, Alevilerin sorunlarına şu günlerde el atmış gibi gözükse de alttan alta Alevileri toplum içerisinde baskı altında tutmaya devam ediyor. Bugüne kadar süren yaklaşımın sonucu olarak Alevi mezhebine mensup insanlar halen ayrımcılığa maruz kalıyor ve toplumsal yaşamda dini inanışlarını gizleme mecburiyeti duydukları anlar oluyor. Son olarak İstanbul ve Amasya'daki iki okulda meydana gelen olaylar Alevilerin maruz kaldıkları yaklaşımı bir kez daha gözler önüne serdi. Amasya'da arkadaşlarının 'sen oruç tutmuyorsun musun, namaz kılmıyor musun' türünde yaklaşımlarına maruz kalan Alevi bir öğrenci okuldan ayrılmak isteyince olay kamuoyuna yansımış ve TBMM İnsan Hakları Komisyonu tarafından yapılan açıklamada da olay bir 'arkadaş baskısı' olarak tanımlanmıştı.

SAYFA 2

Sansür sürüyor
Yaşamda Demokrasi
gazetesi kapatıldı

Gündem Gazetesi'nin kapatılması gazeteciler, insan hakları savunucuları, demokratik kitle örgütü ve siyasi parti temsilcileri tarafından protesto edildi. İstanbul Beyoğlu'nda Gündem Gazetesi'ne uygulanan sansürü protesto etmek amacıyla yürüyüş yapmak isteyenleri polis engellerken, İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi de aynı gün Yaşamda Demokrasi Gazetesi'nin yayımını 1 ay süreyle durdurdu. 16 Kasım tarihinde 1 ay süreyle yayımı durdurulan Gündem Gazetesi 16 Aralık tarihinde siyah sayfa-larla yayımlanarak sansürü protesto etti. Bunun yanı sıra sansürü protesto etmek amacıyla İstiklal Caddesi'nde 'Edi bes e' sloganı eşliğinde yapılmak istenen yürüyüş ise polis tarafından engellendi. Gündem Gazetesi çalışanlarına Atılım, Evrensel gazetesi, birçok gazeteci, çeşitli demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler destek verdiler. Yüzlerce kişinin katıldığı eylemde "Özgür basın susturulamaz. Sansüre hayır" yazılı siyah pankart açılırken, eyleme katılanlar da ağızlarını siyah bantla kapatarak sansürü protesto ettiler.

SAYFA 5

<<PERSPEKTİF Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden Öğrenelim sf 13 >>

Nepal'de Maoistler yeniden hükümette

Nepal'deki parlamentarist partilerden hükümette çoğunluğu elinde bulunduran Nepal Kongre Partisi ve Başbakan Koriala ile görüşmeler gerçekleştiren NKP(M), bu görüşmeler sonucunda Nepal Kongre Partisi başta olmak üzere partilerin önemli bir bölümüyle

Bir süre hükümetten çekilen Nepal Komünist Partisi (Maoist) yapılan son görüşmelerin ardından yeniden meclise dönme işareti verdi. 12 Aralık günü NKP(M) Başkanı Prachanda tarafından yapılan açıklamada sürecin çözüldüğü belirtildi

temsil esasına dayalı seçim ve cumhuriyet rejiminin ilanı konusunda belirli bir ortaklaşmanın yakalandığını açıkladı. NKP(M) Başkanı Prachanda tarafından yapılan açıklamada, kör düğüme dönüşmüş olan sürecin çözüldüğü belirtilerek, Maoistlerin yeniden hükümete girmesi konusunda anlaşmaya varıldığı ifade edildi. Açıklamanın devamında Halk Kurtuluş Ordusu, NKP(M) militanlarının durumları, savaşta zarar gören ailelere yardım gibi konulara hükümetin sıcak baktığını ve bu konularda da kısa süre içinde bir ortaklaşmanın yakalanmasının kuvvetle muhtemel olduğuna yer verilerek, bir an önce

Başkan Yardımcılığı kurumunun oluşturulması ve Başkanlığın yeniden örgütlenmesi gerektiği kaydedildi. Katıldığı bir etkinlik öncesinde basına demeç veren Prachanda, sekiz partinin ikili, üçlü ve çoklu görüşmeler yaparak mevcut krizden çıkış yolu arayacaklarını belirtti. Prachanda, partiler arası fikir ayrılıklarının gittikçe kapandığını, özellikle kabinede ağırlığı olan Başbakan Koriala'nın Nepal Kongre Partisi'nin cumhuriyet konusunda kendilerine yakın bir noktaya geldiğini ve nispi temsil esasına dayalı seçim sistemine geçilmesi konusunda esnekliğini ifade etti.

Devamı sayfa 10'da

<<KADIN Devletten katillere ödül... sf 7 >> <<INTERNASYONAL II. Balkan komünist ve işçi partileri... sf 10

Suçüstü yakalanan JİTEM'ciler serbest bırakıldı

Şemdinli davası sanıkları JİTEM'ci astsubaylar Ali Kaya, Özcan İldeniz ve itirafçı Veyssel Ateş'in Van'daki askeri mahkemede görülen duruşmaları beklendiği gibi sonuçlandı. JİTEM'ci astsubaylar ve itirafçı Veyssel Ateş tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar. JİTEM elemanlarından astsubay Ali Kaya için "tanırım, iyi ço-

kultur" diyerek yargıya müdahale eden dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt'ın adının da Şemdinli davası iddianamesine girmesiyle birlikte yargıya ilk müdahale yapılmış ve iddianameyi hazırlayan Van Cumhuriyet Savcısı Ferhat Sarıkaya savcılık görevinden atılmıştı.

SAYFA 4

Polis bu kez Ankara'da infaz etti

Son dönemde gerçekleştirdiği yargısız infazlarıyla gündeme gelen polis, bu kez Ankara'da yaptığı ev baskınında DHKP/C'li Kevser Mızrak'ı infaz etti. Kurtuluş semtinde kaldığı eve siyasi şube ve özel hareket polisleri tarafından yapılan baskında direnerek çatışan Kevser Mızrak 2 polisi ağır yaraladıktan sonra şehit düştü. 10 Aralık Pazartesi günü 'canlı bomba' iddiasıyla Dede Efendi Sokak'ta bulunan evin etrafını saran polisler Mızrak ile aynı evde kaldığı belirtilen Sezgin Çelik isimli bir kişiyi sokakta gözaltına aldıktan sonra Kevser Mızrak'ın bulunduğu eve baskın yaptılar.

SAYFA 4

Türk devleti Güney Kürdistan'daki PKK güçlerine karşı imha operasyonu başlattı

Türk ordusu Güney Kürdistan sınırlarındaki bölgeleri 16 Aralık Cumartesi günü akşam saatlerinden itibaren savaş uçaklarıyla bombaladı. Halk Savunma Güçleri (HPG) tarafından yapılan açıklamada, bombardımanın sonucunda 5 gerillanın ve 2 sivilin yaşamını yitirdiği açıklandı. HPG bu saldırının ABD'nin desteği ve istihbaratıyla gerçekleştiğini kaydetti. ABD kaynakları da Türk devletinin saldırı öncesinde kendilerini bilgilendirdiklerini açıkladılar. Başbakan Tayyip Erdoğan'ın Kasım ayının başında ABD Başkanı Bush ile yaptığı görüşmenin ardından PKK kamplarının bulunduğu 'Medya Savunma

Alanları'nın üzerlerinde ABD'nin casus uçakları uçmaya başlamış ve bu yolla elde edilecek istihbaratların Türk devleti ile anlık olarak paylaşılacağı açıklanmıştı. Bir aydan fazla bir süredir 'Medya Savunma Alanları' üzerinde ABD'nin casus uçakları uçarken, 16 Aralık tarihinin akşam saatlerinde Türk ordusunun savaş uçakları ABD'den elde ettiği istihbaratlarla birlikte Kandil Dağı da dahil olmak üzere Güney Kürdistan sınırlarındaki bölgeleri bombaladı. Bombardımanda sivillerin yaşadığı köyler de hedef oldu. HPG tarafından saldırılarla ilgili olarak yapılan açıklamada ise, "Bu saldırılarda 5'i gerilla gü-

cümüz olmak üzere ikisi de halktan olmak üzere toplam 7 şahadetimiz yaşanmıştır. Ayrıca 3 gerillamız da hafif bir şekilde yaralanmıştır. Kandil bölgesinde Mereto, Kalatuka ve diğer çevre köylerde yaşayan kadın ve çocukların ağırlıkta olduğu çok sayıda sivil insanımız yaralanmıştır. Bu saldırılarda birçok ev, okul ve bir hastane saldırıdan zarar görmüş, köylülere ait çok sayıda hayvan ise telef olmuştur" denildi. HPG, "Bu saldırılar süresince hava savunma bataryalarımız bu saldırılara karşılık vererek, TC devletine ait savaş uçaklarını Medya Savunma Alanlarından geri püskürtmüştür" dedi.

Bu baskı mahallenin değil, devletin 'Aleviysen benden çekeceğin var'

Alevi mezhebine mensup insanlar halen ayrımcılığa maruz kalıyor ve toplumsal yaşamda dini inanışlarını gizleme mecburiyeti duydukları anlar oluyor. Son olarak İstanbul ve Amasya'daki iki okulda meydana gelen olaylar Alevilerin maruz kaldıkları yaklaşımı bir kez daha gözler önüne serdi

Başbakan Tayyip Erdoğan ve partisi AKP, Alevilerin sorunlarına şu günlerde el atmış gibi gözükse de alttan alta Alevileri toplum içerisinde baskı altında tutmaya devam ediyor. Bugüne kadar süren yaklaşımın sonucu olarak Alevi mezhebine mensup insanlar halen ayrımcılığa maruz kalıyor ve toplumsal yaşamda dini inanışlarını gizleme mecburiyeti duydukları anlar oluyor. Son olarak İstanbul ve Amasya'daki iki okulda meydana gelen olaylar Alevilerin maruz kaldıkları yaklaşımı bir kez daha gözler önüne serdi. Amasya'da arkadaşlarının 'sen oruç tutmuyor musun, namaz kılmıyor musun' türünde yaklaşımlarına maruz kalan Alevi bir öğrenci okuldan ayrılma isteyince olay kamuoyuna yansımış ve TBMM İnsan Hakları Komisyonu tarafından yapılan açıklamada da olay bir 'arkadaş baskısı' olarak tanımlanmıştı. Bu olayın ardından İstanbul Esenyurt'taki Ali Kul Çok Programlı Lisesi'nde de bir öğretmenin öğrencisini Alevi olduğu için dövdüğü ortaya çıktı. Lise 1. sınıf öğrencisi olan B.K. edebiyat öğretmeni Zeki Yılmaz'ın 'Bu sınıfta Alevi var mı' sorusuna 'ben Aleviyim' diye cevap verince hem alay

konusu oldu, hem de öğretmenin fiziki saldırısına maruz kaldı. Yılmaz sinirlendiği öğrencisine "Aleviysen benden çekeceğin var" diyerek tehdit savurdu. 'Aleviyim' cevabının ardından B.K. öğretmen Yılmaz'dan bir çok kez dayak yiyor. Durumu öğrenen B.K'nin babası, öğretmen hakkında İstanbul Milli Eğitim Müdürlüğü, Milli Eğitim Bakanlığı ve Büyükşehir Meclisi, Milli Eğitim Müdürlüğü'ne suç duyurusunda bulundu. Kamuoyuna yansıyan bu olayın ardından, Büyükşehir Meclisi Milli Eğitim Müdürlüğü olayla ilgili olarak iki müfettiş görevlendirdi.

"Siz Aleviler neden oruç tutmuyorsunuz!"

Esenyurt Ali Kul Çok Programlı Lisesi'nde birinci sınıf öğrencisi B.K. yaşadığı olayı şu sözlerle aktarıyor; "Ramazan ayı içerisinde sınıfa giren öğretmen Zeki Yılmaz sınıf içinde bir kız öğrencinin yemek yediğini görünce, 'Sen oruç tutmuyor musun?' sorusunu sordu, öğrenci 'Öğretmenim hasta olduğum için bugün tutmuyorum' dedi. Sınıfa doğru dönen Yılmaz, 'İç-

nizde Alevi olan var mı?' diye sordu. Ben de ayağa kalkarak, 'Aleviyim öğretmenim' dedim".

B.K'nin yanına giden Yılmaz, 'Siz Aleviler neden oruç tutmuyorsunuz! Senin benden çekeceğin var' diye çıktı. Daha sonraki günlerde öğretmen Yılmaz öğrencisi B.K'nin dini inanışlarıyla alay ederek, fiziki şiddet de uyguladı. Öğretmenin arkadaşlarının önünde kendisini aşağıladığını söyleyen B.K, küçük yaşta maruz kaldığı bu olaydan dolayı psikolojisinin bozulduğunu ve bir hafta boyunca okula gidemediğini söyledi. B.K, "Öğretmeninim benim mezhepimle ilgili alaycı konuşması sonucu arkadaşlarımla önünde rezil oldum" diyerek, girdiği bunalım yüzünden başka bir sınıfa geçmek istemiş fakat bu istemi gerçekleşmemiş. B.K başına gelenleri şöyle özetliyor; "Zeki Yılmaz, durup dururken bana vuruyor. Önce bacağıma vurdu, önceki gün de karnıma vurdu. Bu da yetmiyor gibi bana yazılı sınavdan sıfır verdi. Korkumdan kendimi derse veremiyorum. Bütün öğrenciler ondan korkuyor. Derslerin büyük bir bölümünde dinle ilgili söylemler anlatıyor. Dersin 15 dakikasında kendi dersini anlatıyor. Eğer

bana bir kere daha saldırırsa okula gitmeyeceğim. Ben babamdan bile dayak yemiyorum".

B.K'nin babası şikayetçi

B.K'nin babası Zıram K, Edebiyat öğretmeni hakkında Milli Eğitim Bakanlığı, İstanbul Milli Eğitim Müdürlüğü ve Büyükşehir Meclisi İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'ne suç duyurusunda bulundu. Şikayetçi baba dilekçesinde; "Ali Kul Çok Programlı Lisesi'nde okuyan B.K'nin babasıym. Adı geçen lisede edebiyat öğretmeni Zeki Yılmaz, sınıf içinde mezhep ayrımcılığı yaparak oğluma tehdit etmiştir. Öncelikle derse geldiğinde 'Bu sınıfta Alevi var mı' diye sordu. Benim çocuğum da ayağa kalkarak 'Öğretmenim ben Aleviyim' demiş. Adı geçen öğretmen 'Nerelisin? Hangi köylüsün? Niçin oruç tutmuyorsunuz?' gibi sorular sormuş. Benim çocuğuma mezhep ayrımı yapmasının yanı sıra, diğer çocuklar karşısında çocuğumu rencide ve tehdit edercesine, 'Senin benden çok çekeceğin var' demiş. Okul müdürlüne şikayette bulundum. Yapılan ayırım bir suç olmanın ötesinde çocuğumun okuma zevkini kırması, arkadaşları arasında aşağılanmış hissinin kapılması da ayrı bir manevi baskıdır" ifadelerine yer verdi. Kamuoyunu meşgul eden AKP'nin sözde 'Alevi açılımı'nın özü hakkında öğrenci B.K'nin başına gelenler bir fikir vermektedir.

Konya'da sanatçıların katıldığı söyleşi etkinliği düzenlendi

Küresel Barış ve Adalet Komisyonu (BAK) aktivistleri olan sanatçı Mehmet Ali Alabora ve Yıldız Önen, Konya Eğitim-Sen lokaliinde söyleşi etkinliğine katıldılar. 14 Kasım'da düzenlenen etkinlik Eğitim-Sen Konya Şube Başkanı Celalettin Dinç'in yaptığı açılış konuşması ile başladı. Dinç, konuşmasında uluslararası savaş durumundan, emperyalistlerin aşırı silahlanmasından ve yeni sömürgecilik sisteminden bahsetti. Mehmet Ali Alabora da yaptığı konuşmasında öğrencilere verilen eğitimin militarist bir kitle yarattığını, sistemin öğrencileri böyle yanlış yönlendirerek çözümü değil çözümsüzlüğü dayattığını söyledi. Alabora, BAK'ın bir parti olmadığını, bir ideolojisinin olmadığını ve barış isteyen herkesin burada kendisini ifade edebileceğini belirtti. Yıldız Önen ise 'Ben de soruna başka bir bakış açısıyla bakmak istiyorum' sözleriyle başladığı konuşmasında, Irak'taki işgale karşı olunmadan son üç aydır ülkemizde yoğun olarak yaşanan sorunun da (Kürt sorunu) anlaşılamayacağını söyledi. Önen, Amerika'nın Ortadoğu'daki emellerinden bahsetti ve bunun Türk devletini etkileyen yönlerine değindi. Her iki konuşmacı da silahlı (haklı ya da haksız ayrımı yapmadan) her türlü organizasyona karşı olduklarını söylediler. Etkinliğin soru cevap bölümünde gelen bir soruyu cevaplayan M. Ali Alabora, Kemalistlerin bu ülkede ırkçılığın başını çektiğini ve kendisini asla Kemalist görmediğini söyledi.

Polis 'Edi Bes e' eylemlerine saldırdı

İstanbul'da yapılmak istenen "Edi Bes e" mitinginin yasaklanmasının ardından 9 Aralık Pazar günü İstanbul'un birçok semtinde protesto eylemleri düzenlendi. Gazi Mahallesi, Sangazi, Ümraniye, Kanarya Mahallesi ve Okmeydanı'nda eylemlere müdahale eden polis ile kitleler arasında çatışma çıktı. Sangazi'de Demokrasi Caddesi boyunca yürüyen kitle AKP ilçe binası önünde basın açıklaması yaptı. Burada kitleye saldıran jandarma ile kitle arasında çatışma çıktı. Eylemde birçok kişi de gözaltına alındı. Okmeydanı'nda da sağlık ocağı önünde kitlenin toplanmasına izin vermeyen polisin müdahalesiyle birlikte sokak aralarında polis ile kitle arasında çatışmalar yaşandı. Panzerler ve gaz bombalarıyla müdahale eden polise molotof kokteylleri ve taşlarla karşılık verildi.

Gülsuyu'nda yapılan eylemde PKK, MLKP ve DHKP/C militanları sloganlarla yürüdüler. Polise çatışan militanlar gaz bombalarına karşılık molotof kokteylleri ve taşlarla polise karşılık verdiler. Polisi geri püskürten militanlar Dinlek Sokak meydanında toplanıp sloganlarla eylemi sonlandırdılar. Gazi ve Kanarya mahallelerinde de eylemlere müdahale eden polis ile kitleler arasında çatışmalar yaşandı.

Devrimci Demokrasi'den

2007'nin son günlerini yaşadığımız bu zaman dilimiyle birlikte Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ifade özgürlüğünün hala büyük bir baskı altında tutulduğunu ve bu baskıların özellikle Kürt ulusal sorunu çerçevesinde Kürt medyası, Kürt siyasi kurumları üzerinde kendisini daha fazla hissettirdiğini açıkça görüyoruz. Şüphesiz ki, egemenlerin bu baskısından komünist-devrimci ve demokrat kurum ve kuruluşlar da nasibini almaktadır. Uluslararası kapitalist sistemin egemenlik sınırlarını gittikçe daha çok zorladığı dünyamızda, emperyalist devletler arasındaki çıkar çatışmalarının faturası emekçi halklara ve ezilen uluslara kesilmekte, kendisine bağımlı hale getirdiği ülkelerde de sömürüyü daha da çıplak hale getirmektedir. 'İlmli İslam', 'Büyük Ortadoğu' projeleriyle somutlanan efendi-uşak karşı devrimci ittifakı, bölge halkları ve ezilen uluslarına karşı saldırılarını ekonomik-siyasi-askeri alanlarda gün geçtikçe boyutlandırmaktadır. Ülkemizdeki AKP hükümetiyle yapılan bunun bir örneğidir. Irak'ta, Afganistan'da, Filistin'de dayatılan politikaların özü de aynıdır.

Aynı politika diğer emperyalist güçler tarafından başka biçimlerde, aralarında Türk devletinin de bulunduğu bu sömürge ve yarı sömürge ülkelere dayatılmaktadır. Örneğin emperyalist Avrupa devletleri ülkemize sosyal güvenlik alanında bazı düzenlemeler dayatmaktadır. Bu onların ucuz sömürü emellerinin bir sonucudur. Buradan elde ettikleri zenginlikle kendi ülkelerinde refahı yüksek tutmakta ve böylece sınıf çelişkilerini göreceli bir şekilde aza indirmektedirler. Ancak emperyalistler arasındaki mücadelenin Avrupalı emperyalist devletleri getirdiği nokta şudur: sömürge ve yarı sömürge ülkelere dayatılan uygulamalar, azalan sömürü gelirleri nedeniyle kendi ülkelerinde de bir şekilde uygulamaya sokmak. Elbette refah seviyesi göreceli olarak yüksek olan ve demokratik devrim sürecinin sonucu kazanılan kimi haklar, Avrupalı emekçi sınıf ve tabakaların tepkisinin sömürge ve yarı sömürgelerdekinden bugün itibarıyla daha organize ve sonuç alıcı olmasını sağlamaktadır. Son süreçte Fransa ve Yunanistan'da yaşananlar bunun bir sonucudur. Almanya'da da böyle bir gelişmenin işaretleri gözlenmektedir. Emperyalist Fransa, içinde bulunduğu bu durumda sınırlamak için Akdeniz'e kıyı ülkelerde yeni sömürgecilik atakları başlatma uğraşı içerisinde. Emperyalist Rusya ve Çin devletleri ise daha çok emperyalist ABD'nin sürekli tehditleriyle yüz yüze olan bölgelerle ilgilanmektedirler ve gündeme daha çok böyle yansımaktadırlar.

Evet, Türk devleti de bu dünya konjonktürü içerisinde ABD emperyalizminin himayesi altında bulunmakla birlikte onun Ortadoğu coğrafyasındaki yöneliminin emirleri 'İlmli'lar arasında yer almaktadır. Emperyalizmin desteğiyle birlikte özellikle son yıllarda Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki ulusal devrimci, devrimci ve komünist hareketlere yönelik baskısını da ahalidiliğine arttırmış durumdadır Türk devleti. Dedikimiz gibi alternatif, devrimci muhalif olan her türlü hareket etkisiz hale getirilmek istenmektedir. Özellikle Kürt medyasının maruz kaldığı uygulama çok çarpıcıdır. Çıkarılan her gazete bir iki günün ardından aylarca kapatılmaktadır. Bunun yanı sıra Şemdinli olayında, Hrant Dink'in katledilmesinde, Malatya'da 3 misyonerin katledilmesi olayında olduğu gibi olayların arkasında bizzat devlet kurumları çıkmakta ve katliamlar pervasızca sahiplenilmekte, açık bir şekilde ırkçı, faşist propagandanın malzemesi yapılmaktadır. Bu propagandaıyla halklar arasında düşmanlık geliştirilmeye çalışırken, katiller, kontra faaliyetleri yürüten JİTEM'ciler kahraman ilan edilmektedir. Katledilen Hrant Dink için, onun şahsında saldırı ve tehdit altında olan bir ulusal kimlikle dayanışma için söylenen "hepiniz Hrant'ız" cümlesine tahammül gösteremeyip ırkçı saldırılarını olayların akabinde devreye sokuyorlar büyük bir aymazlıkla. Malatya'da 3 misyoner vahşice katledilirken, derleri vahşetin boyutu, arka planı değil, katledilenlerin misyonerlik faaliyetleri oluyor. Mahkemenin yürüttüğü soruşturma, katliamın perde arkasını araştırmak yerine, katledilenlerin faaliyetlerinin raporu haline dönüşüyor. Şemdinli'de halkın suçüstü yakalayıp teslim ettiği JİTEM'ci 'iyi çocuk' ilan ediliyor, halk JİTEM elemanını yakaladığı için "PKK'nin oyunu"na gelmiş oluyor, bu 'iyi çocuk'un babası Genelkurmay Başkanı oluyor ve sonunda iyi çocuk da babasının yanına geri dönüyor. Faşist Türk devletinin hukuk sistemi bu şekilde işlemektedir. Başka ne beklenebilir? İki yüzlü medyanın dediği gibi; "sürpriz" mi?

Yeni bir yılın ön günlerinde bu gelişmelerin yaşanıyor olması gelecek yıl için de olası gelişmeleri sunmaktadır bizlere. Kuzey Kürdistan ile Güney Kürdistan bölgelerinde Türk devletinin saldırıgırlıklan gittikçe artmaktadır. Bugünlerde Güney Kürdistan bölgesine yönelik bombardıman saldırısı başlamış durumda ve bunun devamı çeşitli biçimlerde gelecektir. Bunun yanı sıra Türk devletinin ABD'nin yeni saldırıgırlıklanında alacağı roller de belli olacaktır. ABD'nin, İsrail'in çevresinde toplanmış bulunan 'İlmli'ların, karışıklıların gittikçe arttığı Ortadoğu coğrafyasında başlatılacakları yeni saldırılar da kapıdadır.

Emperyalistler ve 'İlmli' uşaklarının halklar arasında yaratmak istedikleri düşmanlığın tersine, işgallerin, haksız savaşların, faşist baskıların olduğu Ortadoğu ülkelerinde halkların birlikte mücadelesi hala doğru bir önderlik altında birleştirilememektedir. Gelişmelerin bir birinden pek de bağımsız olmadığı bu bölge ülkeleri için böyle bir ortak mücadele olmazsa olmazdır ve emperyalizme de çok ciddi bir darbe vurması kaçınılmazdır. Bu bağlamda Güneydoğu Asya'nın halklarının mücadelesi, bunlara önderlik eden Maoist partilerin çabaları iyi bir örnek olmakta ve ezilen halklara ve uluslara dayatılan 'emperyalizm" ya da "gericilik" ikileminin dışında bağımsız politik duruşunun rotasını ve gerçek kurtuluş yolunu göstermektedir .

YURTIÇİ HESAP NO:

Ertaş ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: 00942086

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDİŞİ HESAP NO:

Ertaş ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 30137109

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308

Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRF) 00235699

ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT

Abonelik Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24. YTL	70 EURO

AKP: Emperyalizme tam teslimiyet, uşaklıkta büyük gayret

Bir önceki dönemde kendini efendilerine katılayan AKP hükümeti, son genel seçimlerden ödülünü alarak çıkınca onu sadece seyretmekle (eleştirel-filili bir takip) yetinmediğini iddia eden biz ve bizim gibi, gerçekleri halk için yoğunla- yoruma amacıyla olanca imkanlarını seferber eden devrimci-demokrat kurum ve kuruluşlar, kabul etmek durumundadır ki, memlekette olan bitene ilişkin tutum ve tavmız maalesef, gücü- müzle orantılı olarak, seyre methiyenin çok da ötesine geçememektedir. Yanna ilişkin umudu büyüttüğümüzü düşünerek işe koyulsak, tabi yapılanlar gerçek manasını bulmaktadır. Öyleyse, yüklediğimiz misyonun esasını gözeterek bir kez daha AKP hükümeti nezdinde yeniden şekillendirilen memleketimize ilişkin toparlayıcı bir seyre dalmak, halka doğru adresi göstermek için elzemdir.

Ne yapmaktadır AKP? Tıpkı kendisinden önce kendisi gibi 'büyük etkin çoğunluğun' oyunu alarak hükümet koltuğuna oturan AP ve ANAP gibi, efendilerinin lehine memleketin derin dönüşümlere yelken açmasına vesile olmaktadır. Ne var ki, AKP bunu öncellerinden daha organize bir biçimde yapmaktadır. Efendilerinin tam yetki vermesi AKP'ye olabildiğince fütursuzca hareket etme serbestliği tanımaktadır. AKP bariz bir gerçeğin sağlamasıdır adeta: Bir hükümet koltuğa ne kadar iyi yerleşirse o kadar saldırgan olur halklara karşı. ...ve bir ironi: O koltuk, halkın 'bahsettiği' bir koltuktur. ...ve bir diğeri: Temel haklara vahşice saldıran böyle bir hükümet sadece kendi koltuğuna göz dikmiş rakibine karşı insafılı davranmaktadır. Sağlık, eğitim, yargı, ceza, ticaret, turizm, imar-iskan gibi doğrudan doğruya halkın yaşam koşullarını etkileyen temel yasalarda yapılmak istenen değişikliklere ilişkin halkın gösterdiği tepkiyi zerrece dikkate almazken rakip kligin laiklik aldatmacası çerçevesinde tamamıyla üst yapıyı alakadar eden bir hususta ortaya koyduğu tepkiye karşılık kendini frenleme ihtiyacı duymaktadır. Elbette bu oyunun iç yüzünü ortaya çıkarmak zor değil, ironilere hapsolacak değiliz, keza defalarca oynanan oyunu bu sayfalarda deşifre ettik.

AKP bu iki hükümet dönemi esnasında tek başına hükümet olmanın verdiği avantajları sonuna kadar kullanarak elini olabildiğince güçlendirmeye çalışmıştır. İşe en başta, özellikle de ilk döneminde devrimci-demokrat kurum ve partilere saldırmakla başlayan AKP, daha sonra temel demokratik hak ve özgürlükleri kırarak devam etmiş ve en sonda, şimdilerde, YÖK, medya, yargı ve anayasa gibi temel yönetim erklerini zaptırtıp altına almayı başlamış ve bir hayli de yol kat etmiştir.

Liberal, dini muhafazakar ve ille de komprador bir dönüşümün temsilcisi olan AKP ve temsil ettiği güç odakları, on yıllar evvelinde herhangi bir toplumsal, kapsamlı dönüşümün başlangıcı noktası olarak her eğitim sisteminin bellemişlerdir. Vaktiyle, şimdi en büyük hamileri olan ABD emperyalizmi de topraklarını işgal ettikleri güneyliler 'için' onları madenlerde istihdam etmenin yanında en başta okul inşa etmişlerdi. Aklin yolu bir diyerek benzer bir senaryoya yola çıkmış olanlar, bir bütün eğitim sitemine özellikle de orta öğrenime bugüne değin fazlasıyla nüfuz etmiş olmalarına rağmen, 12 Eylül askeri faşist cuntasının zırhını kuşanmış olmasından olsa gerek, yüksek öğrenime, bilhassa da YÖK'e istediği ölçüde sirayet edememiştir. Son birkaç yılda mantar gibi biten üniversitelerin ardından (AKP'nin hoşuna gitmeyen) yasakları tanımayan bir YÖK başkanının atanmasıyla da AKP için dört başı mamur bir eğitim sisteminin oluşturulmasına da başlanmıştır. 'Yasak tanımayan' YÖK başkanı türlü yasa(k)lar koyarak toplumsal hayatın 'düzenini korumakla' yükümlü olan kolluk kuvvetlerini (en nihayetinde düzene ihtiyaç duyan toplumsal bir alan olan) üniversiteye sokmakta hiçbir beis görmezken, zihni sayısız yasaklarla bölünmüş olan, her zaman için sorulması yasak olan sorular olacak olan, yasak meyveyi yemiş olan atalarının günahını unutup aynı hataya düşmemek adına nefsinin etrafına çizdiği kırmızı çizgilerle var olmayı yaşam biçimi haline getiren kendinden yasaklılara üniversitelerin kapılarını sonuna kadar açmakta da hiçbir sakınca görmemektedir. Yasak tanımayan bir 'sosyal bilimci' kendinden yasaklıları (özellikle de üniversitelere yeni alınacak olan öğretim elemanlarıdır kastımız) üniversiteye alarak üniversiteleri özgürleştirceğini iddia etmektedir. Ne kadar da masum bir sosyal bilimci... Yine de gerçek motivasyonunun hükümet ve iktidarı uzatığı havuçu olduğunu söylemekten geri kalamayacaktır.

Geçen yıllarda rakip kliklerin desteklediği medya gruplarını hükümet koltuğunda oturma-

ABD emperyalizminin doğrudan kontrolü ile hükümete getirilen ve burada daha da güçlenerek kalması sağlanan AKP, emperyalizmin iktisadi-siyasi-askeri-kültürel alanlarda hatırı sayılır bir 'yeniden yapılandırma' sürecini işletmekte kullanacağı, sadık bir acente konumundadır. Bu sürecin işletilmesinde halkın ya da farklı kliklerin olası 'rahatsızlıklarını' frenleyebilmenin yolu ise, yargı, medya, eğitim gibi üst yapı kurumlarında ve bunlar gibi 'sınır uçlarında' tam hakimiyeti zorunlu kılmaktadır

nın vemiş olduğu avantajla tırpanlayan AKP, medyada tekelleşme sürecini hızlandırmıştır. En son Atv-Sabah grubunu yandaş patronlara peşkeş çeken AKP, tam anlamıyla despotik bir yapılanma içine girdiğini açıkça göstermiştir. İktidar ve medyanın göstermelik dahi olsa farklı dillerden konuşmaması, açık faşizmin yaşamımıza dosdoğru nüfuz edeceğinin en temel göstergesidir. Bunun dışında, özellikle komprador burjuvazinin büyük bir heyecanla beklediği enerji sektörünün özelleştirilmesinin arifesinde baş gösteren medyanın tekelleşmesi süreci dikkat çekicidir. Görünen o ki, komprador burjuvazi medya üzerindeki etkinliğini arttırmak suretiyle hükümetin satılığa çıkaracağı kamu mallarını yok pahasına ele geçirebilmek için hükümetle danışıklı bir pazarlık sürecinde elini güçlendirmek istemektedir. Bu da, farklı komprador kliklerin medya yoluyla gerçekleştirecekleri düellonun yakın gelecekte geniş halk yığınlarının gündemini yok yere işgal edeceğini gösteriyor bize. Halklar bir kez daha fiğüran misyonunu üstlenmiş olacaklar. Başka bir ifadeyle, özelleştirmelere karşı güçlü bir karşı duruş sergileyebilecek olan halkın ilgisi daha çok hangi kligin bu özelleştirmelerden galip çıkacağına yedeklenmek istenecektir. Daha önceleri medya savaşları olarak nitelendirilen çekişmelerin bundan böyle hiçbir şüpheye yer bırakmayacak biçimde komprador burjuvazinin klik savaşları olduğunu açıkça ilan etmek gerekir. Burjuva medyanın maskesi düşmüştür artık. Atv-sabah grubunu kapalı Çalık grubunun temsilcisi göstermelik ihale sonrası yaptığı açıklamada, bir yandan medya kuruluşlarının kamusal sorumluluklarının bilincinde olduklarını, bir yandan da gelen sorular üzerine tamamen ticari kaygılarla bu sektöre girdiklerini ifade ederken ortaya koyduğu ikircikli tutum, gerçek niyetlerini ele virmektedir. Halk bundan sonra her geçen gün eskiden olduğundan daha fazla çıplak gerçeklerle değil birle- rinin gerçekleriyle meşgul olacak. Bu durum hali hazırda bir güven bulanımı yaşayan komprador medyanın daha ciddi bir güven kaybı yaşayacağına işaret etmektedir. Halkın güvenini kazanmak bizler için her zamankinden çok daha mühim ve mümkün bir mesele hali gelecektir.

ABD emperyalizminin doğrudan kontrolü ile hükümete getirilen ve burada daha da güçlenerek kalması sağlanan AKP, emperyalizmin iktisadi-siyasi-askeri-kültürel alanlarda hatırı sayılır bir 'yeniden yapılandırma' sürecini işletmekte kullanacağı sadık bir acente konumundadır. Bu sürecin işletilmesinde halkın ya da farklı kliklerin olası 'rahatsızlıklarını' frenleyebilmenin yolu ise, yargı, medya, eğitim gibi üst yapı kurumlarında ve bunlar gibi 'sınır uçlarında' tam hakimiyeti zorunlu kılmaktadır. AKP'nin büyük bir aymazlıkla giriştiği bu süre-

cin tek cümleyle özeti şudur: Emperyalizme tam teslimiyet, uşaklıkta büyük gayret...

ABD icazetli AKP-Ordu çözümü: "Eve (tabutlu) Dönüş"

ABD emperyalizminin Ortadoğu coğrafyasına dönük yeni yönelimleri ve şekil verme hamleleri işlerken, stratejik uşaklık sözleşmesini tazeleyen AKP, kendisine biçilen misyonu layıkıyla yerine getirmenin yoğun mesaisi içerisinde. Şu sıralar PKK'yi 'dağdan ovaya indime', böylelikle Kürt sorununu kendince yöntemlerle çözme arayışındaki Türk hakim sınıfları, efendisi patentli "geniş kapsamlı çözüm planını" 'demokratik-siyasi yollarla' gösterip sınır ötesi hava hareketi, yoğun operasyon ve bombalamayla uygulamaktadır. ABD'nin bu projesine orduyu yanına alarak ortak bir zemin yaratan AKP, ivedi bir şekilde medyayı büyük ölçüde kendisine yedeklemiş, uşak savaş medyasına borusunu öttürme misyonunu biçmiştir. Bilhassa sınır ötesi operasyon girişimlerinde, bununla beraber Kürt sorunun nasıl çözüleceği noktasında, medya ve çığırta- kalemşörleri görevlerini layıkıyla yerine getirmişlerdir. Kürt sorununda egemenlerin dilendirmekte oldukları nazbı ölçer nitelikteki, eve dönüş yasaları vb "çözüm" önerileri esasında ABD emperyalizminin bölgede oluşturduğu sataranç tahatasında önemli bir taş olma kaygısıdır. Türk hakim sınıflarının çözüm olarak gördüklerinden anlamamız gereken Kürt ulusunun ve haklı mücadelesinin boğulmak istenmesidir ve bu da imha-inkar siyasetiyle yapılmaktadır. Son günlerde Kürtler ve kurumlarına uygulanan şovenist histeri, mecliste bulunan DTP'nin hedef gösterilerek siyasi linçe maruz bırakılması hakim sınıflarca uygulanan siyaseti açıkça ortaya koymaktadır. Ne var ki, faşist Türk devletinin uyguladığı bu politikalar Kürt sorununu "çözmek" yerine ancak ve ancak Kürt Ulusal sorunu çelişisini ve çatışmasını keskinleştirmeye muktedirdir. ABD ve uşaklarının dayattığı çözüm ise çözüm-süzüklükten başka bir şey değildir. Son günlerde gündemin üst sıralarında yer alan CHP-MHP cephesinin de "muhafeetine" sahne olan konu, PKK'yi tasfiye planı içerisindeki "eve dönüş" yasa- sının dillendirilmesi. Bu güne kadar 8 defa çıkarılan, devletin çaresizliğini gösteren ve fiyat- koyla sonuçlanan benzer yasalar doğrudan teslim alma ve tasfiye amaçlıdır, bu sebeple çözüm gücü taşımamaktadır-taşıyamaz da. "Medyanın katkısıyla iyi sonuç alabiliriz. Şu anda çok daha fazla farkı bir noktadayız" diyen Tayyip Erdoğan, medyayı arkasına alarak Kürt ulusal hareketine karşı dönemin temel ihtiyacı olan ulusal hareketi 'hizaya sokma' yönelimini boyutlandırmaktadır. Askeri ve siyasi saldırıların yoğunlaşması Türk devletinin efendisi emperyalizmden aldığı icazeti göstermekle beraber, sorunu acilen 'çözme' zorunluluğu bölgede geline siyasi atmosferin karakteriyle doğrudan ilintili "kırmızı çizgilerin" yakıcılığıdır. Bunu bütünleyen bir diğer açıklama da faşist Türk ordusunun sözcüsü Yaşar Büyükanıt'tan geldi. "Terör hem siyasallaştı, hem legalleşti. Legalleşmeyen tek konu silahlı terör boyutudur. Siyasallaşma bitti. Legalleşmenin bir kısmı tamam, örgüt bazında legalleşme kaldı. O teklifler, şunlar bunlar, anayasa değişiklikleri hep onların milatlarıydı" şeklindeki konuşmasıyla devletin bütünlüklü olarak ipleri eline aldığı- nın, saldırıların yoğunlaşmasının mesajlarını veren Büyükanıt; "PKK şırası olarak meclise girecek legalleşmiştir. Anayasa ile ilgili değişiklik teklifi veriyorlar" diyerek DTP'yi hedef göstermiştir. "Topluma kazandırma yasası" adı altında bugün- ne kadar defalarca çıkarılan ve bugün de dayatı-

lan bu yasa topluma kazandırmaktan çok Kürt ulusal mücadelesini boğmak isteme, Türk ve Kürt halkının birlikteliğini, kardeşliğini yok etme amacı taşımaktadır. Topluma kazandırmaktan anlaşılması gereken ise, Kürt ulusal mücadelesinin tasfiye edilmesi, emperyalizmle kol kola ilerleyen burjuva-feodal faşist diktatörlüğün uzun vadeli halklara saldırı konseptinin bir halkası yapma planıdır.

Türk hakim sınıfları, halk kitlelerine Kürt sorununu demokratik ve siyasi yollarla çözeceği yalanını söyleyedsun, 16 Aralık günü ABD, Bölgesel Kürt Yönetimi'nin koordineli işbirliğiyle onlarca savaş uçağının katıldığı geniş kapsamlı bir hava operasyonu gerçekleştirmekten de geri durmadı. Genelkurmayın ve Başbakanın tebrik mesajlarıyla ve operasyonun PKK'ya ağır darbe vurduğunun "zafer" çığlığıyla dillendirdiği bu sınır ötesi operasyon, ABD patentli çözüm planını adım adım nasıl uygulamaya koyulduğunu göstermektedir. Türk ordusunun gerçekleştirdiği saldırının, efendisi ABD'nin izni ve desteğiyle yapıldığı gerek ABD gerekse de Bölgesel Kürt Yönetimi'nin açıklamalarından açıkça görülmektedir. Zira operasyonun, Tayyip Erdoğan ve Bush'un 5 Kasım'daki anlaşması çerçevesinde gerçekleştirildiğini belirten ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Beamer, "Türkiye'nin Irak içinde PKK'ya karşı hava saldırılarını düzenlediğini anlıyoruz. Bu, Türkiye'nin kendi kararıdır. Türkiye'nin, kendisini terörizme karşı savunmasına saygı duyuyoruz" açıklamasında bulunmuştu. Dolayısıyla Türk devletinin inisiyatifinin olmadığı bu operasyon; ABD emperyalizminin çizdiği çerçeve içerisinde, hatta ABD'nin istihbaratı ve hava sahasını açmasıyla gerçekleşmiş bir saldırıdır. Saldırının ardından açıklama yapan PKK, bu saldırının ABD'nin desteği, onayı ve yardımı ile gerçekleştiğini belirtmiştir. PKK, ABD'ye bu saldırıyı durdurması koşulunda halkın öfkesini ve tepkisini üzerine çekeceğinin, bu durumun da yeni sonuçlara yol açacağının tehdidinde bulundu. Dikkate değer bir gelişme ise bu saldırıda İran'ın da desteğinin olmasıdır. Bilindiği üzere Kürdistan Özgür Yaşam Partisi (PJAK)'ın artan saldırılarına karşı İran askeri güçlerinin operasyonları sürerken, PKK ve PJAK'ı karşı ortak mutabakat anlaşması imzalanmıştı. ABD tarafından tehdit olarak görül- len ve üzerine uzun vadeli hesaplar yapılan İran'ın, ABD'nin varlığına rağmen, bu saldırıda adının olması düşündürücüdür. Bunu İran'ın PJAK ile çatışmasının sonucundan çok ABD'ye karşı meydan okuması şeklinde okuyabiliriz. İran'a karşı PJAK'ı destekleyen ABD'nin hegemonyasına karşı bölgedeki güçleri safına çekme ve güç olabilmekle hamlesi olarak değerlendirilebilir. Bugün itibarıyla de olası güçlerin oluşturulma ve saflaşma hamleleri farkı gelişmelerin ve çatışmaların yaşanmasına gebe olacaktır. Zira ABD ve stratejik uşağı Türk devletinin Kürt ulusal hareketine yönelik pervasız saldırılar karşısında Kürt ulusal hareketinin sergileyeceği tutum hatırı sayılır bir etkiye sahip olacaktır. Nitekim Kürt ulusal mücadelesinde atılan her adım bölgenin ve ülkenin nabzının atmasında belirleyici bir etkiyi oluşturmaktadır.

Ortadoğu'da olası her gelişme, ABD emperyalizminin çıkan gereği bölge üzerinde çizdiği planların ve uyguladığı politikaları yön verdiği bir gerçekliktir. Yaşam bulmasında ise uşak konumundaki güçlerin önemli katkıları vardır. ABD emperyalizmi, Ortadoğu coğrafyasında tahakkümü sağlamış, onun çıkına olacak her ihtimali her olanağı titizlikle kullanmaktadır. Bugün için Ortadoğu'da Kürt ulusal sorunu kilit bir yerde durmaktadır. Ve bu sorunun gerçek bir çözüme kavuşmasının önünde ABD emperyalizmi ve stratejik ortağı Türk hakim sınıfları ve faşist devleti, en büyük engel olarak karşımızda durmaktadır. Hakim sınıfların PKK'ye karşı geniş bir işbirliğiyle sınır ötesi operasyon adı altında yapılan saldırılar, "demokratik yolla Kürt sorununu çözeceğiz" aymazlığıyla birlikte süreci- tir. Bu saldırı askeri boyutta da kalmayacaktır. Sadece Kürt ulusal hareketine değil, emekçi halklarımızın bütün kesimlerine yönelik sosyal-ekonomik-siyasal alanı kapsayan topyekün faşist saldırılar da kapsayacaktır. Emperyalistler ve mütefikli Türk devletinin çözüm diye dayattığı, çözüm-süzüklük olup Kürt ulusal hareketinin imhası ve halkların düşmanlaştırılması amaçlanmaktadır. Halklara düşmanlıklarını bugüne kadar defalarca kez gösteren emperyalistler ve uşağı hakim sınıfların bütünlüklü saldırılarına karşı; Türk-Kürt ve her miliyetten emekçi halklarımızın; halkların kardeşliği ve birliği şian temelinde anti-emperyalist devrimci mücadelesi hayatı bir öneme sahiptir.

SINIF TAVRI

İsmail UÇAR

Burjuva hümanizmi ve "barış" algısı

Feodal toplum içerisinde filizlenen burjuvazi, bu toplumsal yapının yığını üzerine yeni bir toplumu, kapitalizmi inşa etmişti. Aydınlanma, aklın- bilim-in-bireyin önemi, eşitlik, özgürlük, insan hakları gibi söylemler döneme damgasını vurduğu gibi burjuva egemen sınıfın ve toplumun niteliğini de oluşturmuştu. Dönemin ilerici-devrimci sınıfı olan burjuvazi, sosyal, ekonomik, siyasi ve düşünsel alanda kendisini varedecek ve yeniden üretecek bir akımı da eksik etmeyecekti. Bu akım bugün de sıklıkla kullandığımız "hümanizm" kavramıdır. Gerçek anlamından uzaklaşan hümanizm/insancılık vurgusu burjuvazinin sınıf gerçekliğine perde çekme, egemenlik ve devlet düzenini rasyonelleştirme ve kendisini meşru göstermekten başka birşey değildir.

Demokrasi-devrim, hatta komünizm mücadelesine de hümanizm algısının sınıfsal ve tarihsel gerçekliğinden uzak, burjuva ideolojisinin dar sınırlarında algılandığını ve savunulduğunu sıklıkla görmekteyiz. Burjuvazinin dillenden dışırmadığı hümanizm, bu sınıfa uzlaşmaz bir karşıtlık oluşturan proletaryanın ideolojisine çöreklenmiş yanılsamalara neden olmaktadır. Küçük burjuva sınıf çizgisi olan bu durum ister istemez burjuva ideolojisiyle aynı noktada birleşmektedir. Demokratik-devrimci mücadele içerisinde bugün için bu düşünce "sivil toplum" adı altında teorileştirilmektedir. Burjuva/kapitalist toplumun kendini idame ettirme adına ürettiği "sivil toplum" anlayışı tam da sınıf ve devlet gerçekliğini yok saymak, yine burjuva toplumdaki soyut-bağımsız görmek ve burjuva egemenliğinin teorileştirilmiş halidir. "Sol" içinde bunun temsilciliğiyle mükellef olan, reformist ve revizyonist ideolojiler ve küçük burjuva devrimci hareketler bu anlayıştan nasibini almaktan kurtulamamaktadırlar. Gıdasını burjuva ideolojisinden alan bu anlayış, politik yaşamın her alanında, pratiklerde, söylemlerde kendisini açığa çıkarmaktadır.

Bugün için çokça karşılaştığımız söylemlerin başında "barış" söylemi yer almaktadır. Özellikle Kürt ulusal mücadelesinin bu günlerde yaratmış olduğu içteki ve dıştaki yankı karşısında çeşitli kesimlerin hep bir ağızdan dillendirdikleri "kan dökülmesin", "silahları bırakılsın", "demokratik çözüm", "barış istiyoruz" ifadeleri bunun en somut ve güncel halini oluşturmaktadır. Bu tutum ve algı dünyanın her yerinde verilen özgürlük ve kurtuluş mücadeleleri karşısında da sergilenmektedir. "Savaş karşıtlığı"nda da görülen bu çelişki "savaşa hayır", "savaşa karşı barış" söylemleriyle neyin barış, neyin savaş ya da hangi savaş, hangi barış konusunda toplumsal ve sınıfsal gerçekliğin kopuk değerlendirilmeler ve bunların siyasi-politik yönelimi tayin etmesi basit bir yanılgıdan öte ideolojik-siyasi çizgi sorunudur. Doğalında egemen-gerici sınıfların değişimine su taşıyan bir nitelik arzemektedir.

Her bireyin, örgütün vb. savaş ve barış algısı ve ona karşı tutumu o bireyin, örgütün ideolojik çizgisinin ve ona rengini veren sınıfın yapısıyla doğrudan ilgilidir. Dolayısıyla birden fazla algı gelişecektir. Ne var ki doğru algı- laşın birden çok değil, tek olma zorunluluğu vardır. Bunu da belirleyen ne bizim "iyi niyet ve isteklerimiz" ne de "barış tutkumuzdur.", bunu belirleyecek olan tarihsel-sınıfsal gerçeklik ile özneler olarak bizlerin bu bilimsel gerçeklik karşısındaki praksişimizdir. Bu da ancak ve ancak Marksist-Leninist-Maoist bilimsel bakış ile mümkündür. Sınıfsal gerçeklikten kopuk bir barış ya da savaş tanıımı yapılamaz. Savaşı yaratan, sınıfları varolduğu, her da- im birbirleriyle çatıştığı ve birbirlerine karşı egemenlik kurduğu gerçekli- dir. Savaş, sınıflı toplum yapısının ve bunun bugün aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en ufak bir hak alımı ile bunu da kapsayan özgürlük ve kurtuluşun sağlanması mücadelesinde öz olarak hiçbir fark yoktur. Her ikisi de savaş- tır. Savaşı sadece silahlı çatışma ve kan dökme olarak algılamak ciddi ya- nılgıdır. Aradaki farkı kan ve ölüm olarak algılamak, buna göre tutum sergi- lemek gerçekliği görmede engelleyici bir faktör olabileceği gibi içine girilen yanılgıyı yeniden üretecektir. Zira haksızlığa karşı adalet istemi, insanca- yaşam için ücret ve benzeri talepler gibi "silahsız" savaşın aldığı biçiminde- ki örgütlenmesinin yani emperyalizmin zorunlu sonucudur. Bundan hareketle, en

Şemdinli'de suçüstü yakalanan JİTEM'ciler serbest bırakıldı

Şemdinli davası sanıkları JİTEM'ci astsubaylar Ali Kaya, Özcan İlideniz ve itirafçı Veysel Ateş'in Van'daki askeri mahkemede görülen duruşmalarını beklediği gibi sonuçlandı. JİTEM'ci astsubaylar ve itirafçı Veysel Ateş tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar. Hakkari'nin Şemdinli İlçesi'nde 9 Kasım 2005 günü Umur Kitabevi'nin bombalanması ve halkın JİTEM'cileri suçüstü yakalamasıyla başlayan yargı süreci, devlet tarafından yargıya yapılan müdahaleler sonucunda beklediği gibi sonuçlandı. JİTEM elemanları halk tarafından yakalandıklarında astsubay Ali Kaya için "tanırım, iyi çocuktur" ifadeleriyle yargıya müdahale eden dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt'ın adının da Şemdinli davası iddianamesine girmesiyle birlikte yargıya ilk müdahale yapılmış ve iddianameyi hazırla-

yan Van Cumhuriyet Savcısı Ferhat Sankaya savcılık görevinden atılmıştı. Tüm delillere rağmen Şemdinli olayının örgütlü suç kapsamına alınması bilinçli olarak yargıya yapılan müdahalelerle engellenmeye çalışıldı. Savcı Ferhat Sankaya'nın bu sebeple görevden alınmasının ardından Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmeye devam edilen Şemdinli davasına müdahaleler bundan sonra da devam etti. Amaçları Ağır Ceza Mahkemesi'nin görevsizlik kararı vererek davayı askeri mahkemeye göndermesi ve suçlarının örgütlü suç kapsamından çıkartılması, böylece JİTEM'cilerin serbest bırakılmasıydı. Davanın askeri mahkemeye gönderilmesiyle Genelkurmay'a bağlı olan askeri yargı rahatlıkla JİTEM'cileri aklayacaktı. Ne de olsa dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı ve şimdinin Genelkurmay Başkanı olan Yaşar Büyükanıt hükümünü en baştan ver-

mişti: 'iyi çocuk'. Bu çabaya direnen ve davanın Ağır Ceza Mahkemesi'nde, yine örgütlü suçlar kapsamında sürdürülmesi karar alan Şemdinli davası hakimleri sürgün denebilecek nitelikte tayin edildiler. Bununla birlikte sona doğru yaklaşıldığı iyice anlaşılmıştı ki ve zaten bu gelişmenin ardından Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi Şemdinli davasında görevsizlik kararı vererek davayı askeri mahkemeye gönderdi. 14 Aralık tarihinde askeri mahkemede görülen davada JİTEM'ci astsubaylar Ali Kaya, Özcan İlideniz ve itirafçı Veysel Ateş için, "sanıkların delilleri karartma ihtimali ve kaçma şüphelerinin bulunmaması, TSK'da görevli olmaları sebebiyle" tutuksuz yargılanmalarına karar verildi. Böylece JİTEM'ciler görevlerinin başına geri döndüler. Bu gelişmelerin ardından Şemdinli'de askerler de tanklar ve panzerler eşliğinde ilçe merkezinde 'zafer' turu attilar.

Şemdinli'deki 'iyi çocuk' ortalığı birbirine kattı

*9 Kasım 2005 tarihinde PKK itirafçısı Veysel Ateş, Seferi Yılmaz'a ait Umur Kitabevi'ne bomba atarak dışarıda kendisini bekleyen JİTEM'ci astsubaylar Ali Kaya ve Özcan İlideniz'e doğru kaçmaya çalışırken halk tarafından astsubaylarla birlikte yakalanmıştı. JİTEM'cilerin aracından yürüttükleri kontra faaliyetlere ilişkin de birçok delil ele geçirilmişti. JİTEM'cilerin aracında, keşif yapmak isteyen savcı ve CHP Hakkari Milletvekili Esat Canan'ın ise üzerine ateş açılmış ve saldırıda bir kişi ölmüştü. Halkın yakalayarak polise teslim ettiği JİTEM'cilerin serbest bırakıldığının duyulması üzerine Şemdinli'de halk sokaklara dökülmüştü.

*Olayların ertesi gününde Şemdinli'de halkın protestoları sürmüştü, polis noktaları yerle bir edilmişti. Şemdinli olaylarında ortaya çıkan bir başka çarpıcı olay da saldırıya uğrayan polis noktalarından birinden eski emniyet müdürü olan DYP Genel Başkanı Mehmet Ağar'ın aranarak, "Müdürüm kurşun yağmuru altındayız. Bize sahip çıkın" sözleriyle yardım istenmesi olmuştu. Bu olay bölgedeki kontrgerilla ilişkilerinin ne boyutta olduğunu da göstermişti. Daha önce bölgede görev yap-

Polis bu kez Ankara'da infaz etti

'Canlı bomba' iddiasıyla özel harekat timlerinin Kurtuluş'ta baskın yaptığı evde teslim olmayarak direnen 38 yaşındaki DHKP/C'li Kevser Mızrak iki polisi ağır yaralayarak şehit düştü

Son dönemde gerçekleştirdiği yargısız infazlarla gündeme gelen polis, bu kez Ankara'da yaptığı ev baskınında DHKP/C'li Kevser Mızrak'ı infaz etti. Kurtuluş semtinde kaldığı eve siyasi şube ve özel harekat polisleri tarafından yapılan baskında direnerek çatışan Kevser Mızrak, 2 polisi ağır yaraladıktan sonra şehit düştü. 10 Aralık Pazartesi günü 'canlı bomba' iddiasıyla Dede Efendi Sokak'ta bulunan evin etrafını saran polisler Mızrak ile aynı evde kaldığı belirtilen Sezgin Çelik isimli bir kişiyi sokakta gözaltına aldıktan sonra Kevser Mızrak'ın bulunduğu eve baskın yaptılar. Eve yapılan baskının doğrudan çatışma yaratacak bir yoğunlukta gerçekleştirilmesi ile Kevser Mızrak da direnerek polislere ateş açtı ve çatışma sonucunda iki polislin ağır yaralandığı açıklandı.

Kevser'in naaşı Polatlı'da defnedildi

Ankara'nın Polatlı İlçesi'nde yaşayan ailesinin teslim aldığı Kevser Mızrak'ın naaşı Polatlı'da toprağa verildi. TAYAD'lıların da Mızrak'ın ailesi ile birlikte Polatlı'ya gitmelerine rağmen polis TAYAD'lıların cenaze töreni yapmalarını engelledi. Mızrak'ın ailesinin de TAYAD'lıların mezarlığı gelmelerini istememesi üzerine TAYAD'lılar mezarlığın girişinde "Kahramanlar ölmez halk yenilmez" pankartı açarak "Kevser Mızrak ölümsüzdür" sloganı attilar. TAYAD Başkanı Mehmet Güvel yaptığı açıklamada, "Ailesine olan saygımızdan kaynaklı bugün yapmak istediğimiz anmayı erteliyoruz. Ama her yıl yoldaşlarımızı anacağımız bilinsin. Anısı mücadelemizde yaşayacak" dedi.

DHKC: Kevser'i katledenler hesap verecek

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi (DHKC) Basın Bürosu, Ankara'da meydana gelen olayla ilgili 13 Aralık tarihinde 371 No'lu bir açıklamaya yayımladı. "Teslim Almazsınız" başlığı taşıyan açıklamada, Kevser Mızrak için "Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi bir savaşçısını kaybetti" ifadelerine yer verildi. Açıklamada yer alan Kevser Mızrak ile ilgili bilgiler şöyle; "Kevser Mızrak yoldaşımız, Ankara Polatlı, 4 Tem-

muz 1969 doğumludur. İlk, orta ve liseyi Polatlı'da okuduktan sonra, 1986'da 9 Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesini kazanarak İzmir'e gitti.

Üniversiteye kadar babasının tuhafiyeye dükkanında tezgahtarlık yapan, emekçiliği bilen Kevser, Tatar milliyetindendir. Fakat o da 84 yıldır sürdürülen asimilasyon politikalarının sonucunda, anadili olan Tatarca'yı ancak kısmen anlayabilir, fakat yazıp konuşamaz durumdadır. Cephe'yle örgütlü ilişkisi 1990 sonlarında başladı. İzmir'de gençlik örgütlenmesi içinde ve milislerde yer aldı. Farklı bazı görevler üstlendi, eylemlere katıldı.

Uzun bir süre tutuklu kaldığı ve 2001 yılının Eylül ayında ölüm orucu eylemine katıldığı, bununla birlikte 2002 Mart'ında ölüm orucu eylemlerine karşı devletin bir manevrası olan şartlı salıverme ile tahliye edildiği belirtilen Kevser Mızrak'ın tahliye olduktan sonra farklı görevlerle örgütlü mücadeleyi sürdürdüğü belirtildi. DHKC açıklamasında ayrıca, "Burada yer gelmişken şunu da belirtelim: Polis, yoldaşımızı infaz etmesini meşrulaştırmak için burjuva basın aracılığıyla yoldaşımızın 'canlı bomba' olduğu yalanını ortaya attı. Kuşku yok ki, hiçbir şey oligarşinin infazlarını meşru kılmaz; fakat yoldaşımızın canlı bomba olduğu da bir yalandan ibarettir. O, fedaya her zaman hazır bir savaşçımızdı; fakat böyle bir görev üstlenmesi söz konusu olmamıştır" denildi.

parken karşı karşıya gelmiş ve 'iyi çocuk' Ali Kaya ile de bu sayede tanışmıştı. Meclis Araştırma Komisyonu'nca toplanan ifadeler Şemdinli davasına bakacak olan Van Cumhuriyet Savcısı Ferhat Sankaya'ya gönderilmiş ve savcının hazırladığı iddianamede Yaşar Büyükanıt'ın isminin de geçmesiyle birlikte devletin tüm kademelerinin organize bir şekilde yargıya müdahalesi söz konusu olmuştu. 'Büyükanıt üzerinden ordunun yıpratılmak istendiği' şeklinde çığırkanlık yapanlar, ordunun Şemdinli olayıyla bir kez daha teşhir olan kontrgerilla örgütlenmesinin üstünü örtmeye çabaladılar. Savcı Sankaya'nın hazırladığı iddianamede Yaşar Büyükanıt için şu ifadeler yer alıyordu: 'Ali Kaya için, 'Tanırım, iyi çocuktur' sözleriyle adli yargıyı etkilemeye teşebbüs. Diyarbakır'da 7. Kolordu'da görev yaptığı dönemle ilgili olmak üzere, suç işlemek için örgüt kurmak. (İşadamı M. Ali Altındağ'ın ifadesini esas alarak) Sahte belge düzenlemek ve görevi kötüye kullanmak.

*Savcı Sankaya'nın iddianamesi büyük bir tartışmaya neden olsa da, Yaşar Büyükanıt'a sahip çıkan devlet savcı Sankaya'yı görevinden attı, Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt da Genelkurmay Başkanlığı'na terfi etti.

JİTEM'ciler askeri hapishanede tutuklulara işkence yapıyordu

*Sankaya'nın ardından davaya bakmaya devam eden Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi, Büyükanıt'ı hariç tutsa da esasta Sankaya'nın hazırladığı iddianame üzerinden yargılama yaptı ve JİTEM'ciler için örgütlü suçlar kapsamında 36'şar yıl hapis cezası verdi. Astsubaylar Van Askeri Hapishanesi'ne konulduysalar da hapis yatıklarını söylemek güçtü. Zira 'iyi çocuk' denilerek sahiplenilen Ali Kaya'nın bu hapishanedeki tutuklulara yapılan işkencelere katıldığı ve hapishanenin dışında görüldüğü gibi iddialar da duyulmaktaydı. Zaten başından beri Şemdinli davasının askeri mahkemede görülmesi amacıyla yapılan baskı da Genelkurmay'ın sahiplenmesinin ürünüydü.

Yargıya bir kez daha müdahale:

Şemdinli davası hakimleri sürgün edildi

*3. Ağır Ceza Mahkemesi'nin kararı temiz amacıyla Yargıtay'a gönderildi ve Yargıtay davanın askeri mahkemede görülmesi yönünde karar aldı. Bu karara direnerek yargılamayı Ağır Ceza Mahkemesi'nde sürdüren Şemdinli davası hakimleri ise sürgün niteliğinde "tayinlere" maruz kaldılar.

Sonuç: JİTEM'ciler görevlerinin başına döndü

*Son olarak yapılan bu müdahalenin ardından Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nin yeni hakimleri davayla ilgili görevsizlik kararı vererek bundan sonra askeri mahkemede görülmesini kararlaştırdılar. Olayların çıktığı ilk günlerde "arkasında kim olursa olsun, sonuna kadar gideceğiz" diyen R. Tayyip Erdoğan bugün hala Başbakan. Dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt ise şimdi Genelkurmay Başkanı. Askeri mahkemede serbest bırakılan JİTEM'ci astsubaylar ve PKK itirafçısı da görevlerinin başına döndüler.

Kemal Kutan'ın iade edilmemesi için başlatılan kampanya sürüyor

Kırmızı bültenle arandığı gerekçeyle 29 Ekim tarihinde Almanya'da gözaltına alınarak tutuklanan Kemal Kutan'ın Türk devletine iade edilmemesi ve serbest bırakılması için yürütülen kampanya çerçevesinde yapılan eylemler sürüyor.

Kemal Kutan'la Dayanışma Komitesi ve Avrupa Demokratik Kitle Örgütleri Platformu'nun bu sebeple çıkarttığı bildiriler Avrupa'nın birçok ülkesinde yaygın olarak dağıtılıyor ve protesto eylemleri düzenleniyor.

Kutan'ın tutuklu bulunduğu Almanya'da da Kemal Kutan'la dayanışma komitesi bu konuyu gündemde tutmak amacıyla çalışmalarını sürdürüyor. Bu çerçevede duyarlılıklarıyla tanınan milletvekilleri, avukatlar ve Alman sol gruplarıyla görüşülüyor ve bu sorun onların da gündemine sokulmaya çalışılıyor.

29 Ekim tarihinde Almanya'da gözaltına alınarak tutuklanan Kemal Kutan'ın Türk devletine iade edilmemesi ve serbest bırakılması için yürütülen kampanya çerçevesinde yapılan eylemler sürüyor

Kutan'ın serbest bırakılması için Almanya'da çeşitli eylemler de düzenleniyor. Kemal Kutan'la Dayanışma Komitesi, Atılım, Kızıl Bayrak ve İKAD (İrkçılığa Karşı Mücadele Derneği) üyeleri Berlin'de bulunan Adalet Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı önünde protesto eylemleri gerçekleştirdiler. 5 Aralık tarihinde de Berlin'deki Yüz Çiçek Aşçısı Kültür Merkezi'nde basın açıklaması yapıldı. "Kemal Kutan'a özgürlük" yazılı pankartın açıldığı basın açıklamasında YÇKM, Bir-Kar ve Kemal Kutan'la Dayanışma Komitesi'nden birer konuşmacı açıklamalarda bulundu. Kutan'ın son durumuna ilişkin bilgilerin aktarıldığı basın açıklamasında Alman devletinin göçmenler üzerindeki saldırıları teşhir edilerek duyarlılık çağrısı yapıldı.

Genelkurmaydan gazetecilere: 'Can güvenliğiniz yok'

Türk ordusunun Genelkurmay Başkanlığı tarafından yapılan açıklamada 6 yeni bölgenin daha 'geçici güvenlik bölgesi' ilan edildiği duyuruldu. Daha önce de Türk ordusu tarafından 9 Ekim tarihinden 10 Aralık 2007 tarihine kadar 'geçici güvenlik bölgesi' ilan edilen Hakkari, Siirt ve Şırnak illerinin sınırları içerisinde yer alan bu bölgelere 11 Aralık 2007 tarihinden 10 Mart 2008 tarihine kadar giriş yasağı uygulanacak. 6 bölgenin 'geçici güvenlik bölgesi' ilan edilmesiyle birlikte Genelkurmay tarafından bu bölgelerde çalışan gazetecilere de bir uyarı yapıldı. Gazetecilere bu bölgelerde çalışmayı sürdürmeleri halinde askeri faaliyetlerin yoğunluğu nedeniyle can güvenliklerinin olmayacağı şeklinde bir uyarı yapıldı.

19 ARALIK KATLIAMI PROTESTO EDİLİYOR

F Tipi hapishanelerine karşı Ekim 2000'de komünist ve devrimci hareketlerin başlattığı ölüm orucu direnişini kırmak ve F Tiplerini hayata geçirmek amacıyla yapılan 19 Aralık katliamı 7'inci yıldönümünde eylem ve etkinliklerle protesto ediliyor

F tipi hapishanelerin hayata geçirilmesi ve buna karşı başlatılan ölüm orucu direnişinin kırılması amacıyla Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın birçok ilinde bulunan 20 hapishanede eş zamanlı olarak yapılan katliam operasyonu bir kez daha yıldönümünde protesto ediliyor. Birçok ilde bir araya gelen demokratik kitle örgütleri katliamı protesto etmeye hazırlanıyor.

19-22 Aralık'ta 8 jandarma komando taburu, 37 bölük olmak üzere 8 bin 335 asker, binlerce gardiyan ve çevik kuvvet polislerinin katıldığı ve 20 bini aşkın gaz bombasının atıldığı saldırılarda 28 devrimci, komünist tutsak katledilmişti.

Polis 19 Aralık anmasını engellemek istedi

Sivas'ta 19 Aralık etkinliğini örgütlemeye çalışmalarını yürüten kurum üyeleri polisin 'yetki' adı altında saldırılarına maruz kaldılar. 19 Aralık'ta yapılacak anma etkinliğinin örgütlenme çalışmaları için Eğitim-Sen Sivas Şubesi'nde 9 Aralık tarihinde yapılan toplantı-

nın ardından polisler binadan çıkanları keyfi bir şekilde kamerayla görüntüledi ve yapılan itirazlara da fiziki saldırıyla karşılık verdi. Toplantının ardından gazetemizin okuru Ünal Günel ve İşçi-Köylü Gazetesi okuru Mustafa Sarıca polislin keyfi uygulamalarına maruz kaldılar. Kimlik kontrolü yapan polisler Eğitim-Sen Şube Başkanı Veli Haşgül'ün "neler oluyor? Neden çekim yapıyorsunuz?" diyerek tepki göstermesi üzerine Haşgül'e de fiziki saldırıda bulundular. Bunun üzerine sendika binasından inen devrimci öğrenciler ve öğretmenler tarafından polislin fiziki saldırısı engellendi. Bu saldırının ardından Eğitim-Sen polisler hakkında Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundu. Ayrıca saldırıyı kamuoyuna teşhir etmek amacıyla 11 Aralık'ta Eğitim-Sen Sivas Şubesi'nde basın açıklaması yapan sendika üyeleri polislin keyfi uygulamalarını protesto ettiler.

Engellemelere rağmen

19 Aralık şehitleri anıldı

Polisin yarattığı gergin ortama rağmen Eğitim-Sen Şubesi'nde 19 Aralık anma etkinliği DGH, Ekim

Gençliği, SGD, TKP ve YDG kurumlarının da katılımıyla gerçekleştirildi. Etkinlik başlamadan önce taccizlerini sürdüren polise rağmen gerçekleştirilen etkinlik fotoğraf sergisiyle başladı. "Devrimci irade tes-

lim alınamaz" pankartının açıldığı etkinlikte, "19 Aralık Direnişi ve Savaş Çığırkanlığı" konulu bir konuşma yapıldı. Etkinlik şiir ve müzik dinletileriyle sona erdi.

19 Aralık direnişi meşalelerle selamlandı

19 Aralık katliamı Ankara'da yapılan meşaleli eylemle protesto edildi. Alınları, BDSP, DHP, ESP, EHP, Kaldıraç, Odak, Partizan, Tüm-İGD ve Kurtuluş kurumlarının 15 Aralık tarihinde düzenlediği eyleme yüzlerce kişi katıldı. Katliamı protesto etmek amacıyla Yüksel Caddesi'ndeki İnsan Hakları Anıtı önünde bir araya gelen kitle hapishanelerde yaşamını yitirenlerin fotoğraflarını taşıdı. Sık sık "Katil devlet hesap verecek", "Yaşasın devrimci dayanışma" ve "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganları atan kitle Sakarya Caddesi'ne yürümek isteyince polis engeliyle karşılaştı. Polisle bir süre tartışma yaşanmasının ardından yürüyüşe devam edildi. Sloganlarla Sakarya Caddesi'ne gelen kitle burada yanlarında getirdikleri meşaleleri yaktı.

Sakarya Caddesi'nde yapılan basın açıklamasında, "Devletin, devrimci tutsakların kişiliğini ve kimliğini teslim almak istemesinin asıl amacı dışarıya mesaj vermektir. Nitekim Ulucanlar katliamının hemen ertesinde dönemin Başbakanı olan Bülent

Ecevit 'içerisi kontrol altına alınmadan dışarıyı kontrol altına alınamaz' demişti" ifadelerine yer verilerek, devletin bugün de dışarıyı teslim almak için her türlü yolu denediği, bu bağlamda Ankara'da Kevser Mızrak'ın ev baskınında öldürmesinin de bu amacın bir sonucu olduğu belirtildi. Açıklamada, "Bizler tarihimize kızıl harflerle yazılan 19 Aralık katliamı ve direnişini unutturmayacağız ve katillerden er geç hesabını soracağız" denildi. Açıklamanın ardından eylemciler, polis yığınağı altına meşalelerini yakıp marşlar söyledi.

Katliamda şehit düşenler anıldı

İstanbul'un Karayolları semtinde bulunan Gaziosmanpaşa Demokratik Haklar Kültür ve Sanat Derneği'nde de 19 Aralık katliamı ile ilgili söyleşi etkinliği düzenlendi. 16 Aralık tarihinde düzenlenen etkinlik yeni demokrasi, devrim ve komünizm davasında yaşamını yitirenler anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. 19 Aralık katliamının öncesi ve sonrasıyla anlatıldığı etkinlik, katliamı konu edinen belgeselin izletilmesinin ardından şiir dinletisiyle sona erdi.

Sansür protesto edilirken bir 'yayım durdurma' haberi daha geldi

Gündem Gazetesi'nin kapatılması gazeteciler, insan hakları savunucuları, demokratik kitle örgütü ve siyasi parti temsilcileri tarafından protesto edildi. İstanbul Beyoğlu'nda Gündem Gazetesi'ne uygulanan sansürü protesto etmek amacıyla yürüyüş yapmak isteyenleri polis engellerken, İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi de aynı gün Yaşamda Demokrasi Gazetesi'nin yayımını 1 ay süreyle durdurdu.

16 Kasım tarihinde 1 ay süreyle yayımı durdurulan Gündem Gazetesi 16 Aralık tarihinde siyah sayfalarla yayımlanarak sansürü protesto etti. Bunun yanı sıra sansürü protesto etmek amacıyla İstiklal Caddesi'nde 'Edi bes e' sloganı eşliğinde yapılmak istenen yürüyüş ise polis tarafından engellendi. Gündem Gazetesi çalışanlarına Atılım, Evrensel gazetesi, birçok gazeteci, çeşitli demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler destek verdiler. Yüzlerce kişinin katıldığı ey-

lemde "Özgür basın susturulamaz. Sansüre hayır" yazılı siyah pankart açılırken, eylemciler katılanlar da ağzlarını siyah bantla kapatarak sansürü protesto ettiler. Eyleme katılan kitle sık sık "Edi bes e" sloganını attı.

Sansürü protesto edenlere polis barikattı

Basın açıklamasında siyah sayfalarla çıkan gazeteye işaret eden Gündem Gazetesi'nin Genel Yayın Yönetmeni Yüksel Genç, "Türkiye basın tarihindeki kara lekeyi ifşa ediyoruz. Bu gazetede haber veremiyoruz. Çünkü, Türkiye karanlık bir dönemden geçiyor, özgürlükler ayaklar altına alınıyor, yaptığımız her şey suç sayılıyor. Dolayısıyla da beyaz sayfalar açmak mümkün olmuyor" dedi.

Genç, gazetenin sansürü protesto etmek amacıyla yaptığı siyah baskısını Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'a, Başbakan R. Tayyip Erdoğan'a, Adalet, Dışişleri ve İçişleri bakanlıklarına gönderceklerini söyledi. Polis yığınağı altında yapılan açıklamanın ardından katılımcılar, Taksim Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Ellerinde Gündem Gazetesi taşıyan gazeteciler ve demokratik kitle örgütü temsilcileri sık sık "Edi bes e", "Biji biratiya gelan" sloganlarını attı. İstiklal Caddesi'nde barikat kurarak yolu gazetecilere kapatan polis, gazetecilerin yürüyüşünü engelledi. Yürüyüşü engelleyen çevik kuvvet polislerine eşlik eden Beyoğlu İlçe Emniyet Müdürü Tuğrul Pek de Beyoğlu sokaklarında insanları üst aramasından geçirdi.

İstanbul Beyoğlu'nda Gündem Gazetesi'ne uygulanan sansürü protesto etmek amacıyla yürüyüş yapmak isteyen gazetecileri, demokratik kitle örgütü ve siyasi parti üyelerini polis engellerken, İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi de aynı gün Yaşamda Demokrasi Gazetesi'nin yayımını 1 ay süreyle durdurdu

İşte tarihleriyle birlikte kapatılan gazetelerin listesi

Yaşamda Demokrasi, 16 Aralık 2007'de 1 ay süreyle kapatıldı. Haftaya Bakış, 8 Aralık 2007'de 1 ay süreyle kapatıldı. YedinciGün, 27 Kasım 2007 tarihinde 1 ay süreyle kapatıldı. YedinciGün, 12 Kasım 2007 tarihinde 15 gün süreyle kapatıldı. Gerçek Demokrasi, 16 Ekim ve 21 Kasım 2007 tarihlerinde 1'er ay süreyle kapatıldı. Güncel, 17 Ekim 2007 tarihinde 1 ay süreyle kapatıldı. Güncel, 17 Temmuz 2007'de 12 gün süreyle kapatıldı. Güncel, 30 Mart 2007'de yayım durdurma cezası aldı.

Yaşamda Gündem, 10 Mart 2007'de yayım durdurma cezası aldı. Gündem, 8 Eylül, 9 Ekim ve 14 Kasım 2007 tarihlerinde 1 ay yayım durdurma cezaları aldı. Gündem, 9 Nisan ve 12 Temmuz 2007 tarihlerinde 15'er gün süreyle kapatıldı. Azadiya Welat, 23 Mart 2007'de 20 gün süreyle kapatıldı. Gündem, 6 Mart 2007'de 1 ay süreyle kapatıldı. Ülkede Özgür Gündem, 16 Kasım ve 4 Ağustos 2006 tarihlerinde 15'er gün süreyle kapatıldı.

Yel Dağı Kültür Merkezi'nin etkinliğinde ırkçılık eleştirildi

Avrupa'da göçmenlerin haklarına yönelik kısıtlamalar ve ırkçı tutumlar nedeniyle bir kampanya başlatılan Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu'nun (ADHK) kampanyası çerçevesinde Almanya'nın Hannover kentinde bir etkinlik düzenlendi. ADHK'nin başlattığı kampanya özellikle son yıllarda artarak kendisini bariz bir şekilde hissettiren Avrupa'daki ırkçılık ve buna paralel olarak gelişen 'iç faşistleşme'yi hedef alıyor. Almanya'nın Hannover kentinde bulunan Yel Dağı Kültür Merkezi'nin ADHK'nin kampanyası çerçevesinde örgütlediği etkinliğe yüzlerce kişi katıldı. Etkinlikte Türkiye-Kuzey Kürdistan'da devletin geliştirdiği ırkçı, faşist saldırganlık da eleştiri konusu oldu. Etkinlikte Avrupa Demokratik Haklar Federasyonu temsilcisi, Yeşiller Partisi milletvekili Filiz Polat ve Av. Erol Karabulut yaptıkları konuşmalarda Avrupa'da, özellikle Almanya'da son dönemde çıkarılan yasalarla başta göçmenler olmak üzere toplumun tüm ilercisi ve devrimci güçleri üzerinde bir saldırı ve sindirme politikasının geliştirildiğini vurguladılar. Ayrıca Türkiye-Kuzey Kürdistan'da devlet eliyle geliştirilen ve başta ezilen Kürt ulusu olmak üzere tüm devrimci dinamikleri hedef alan saldırılara karşı mücadele edilmesi ve Kürt ulusuyla tam bir dayanışma içerisinde olunması gerektiği vurgulandı. Etkinlikte Ferhat Tunç, Abidin Biter, Grup Dağlara Ezgi, Grup Leylo ve Sultan Yılmaz sahne aldılar. Grup Dağlara Ezgi söylediği kavga türküleriyle etkinliğe ayrı bir renk ve coşku kattı. Etkinlikte ayrıca Almanya'da tutuklu bulunan Kemal Kutan ve İspanya'da tutuklu bulunan Binalli Yıldırım'la ilgili bildiriler dağıtıldı.

Yörsan'da 400 işçi işinden oldu

Süt ve süt ürünleri üreten Yörsan, fabrikasında çalışan 400 işçiyi, “tehdit” eder duruma geldikleri için işten çıkardı. Tek Gıda-iş Ege Bölge Başkan Yardımcısı Gürsel Köse yaptığı açıklamada “İşçiler anayasal haklarını kullanarak sendikada örgütlendi. Bunun üzerine işveren 'otomasyona geçiyorum' diyerek dört günde 400 işçiyi işten çıkardı

Süt ve süt ürünleri üreten Yörsan, fabrikasında çalışan 400 işçiyi, “tehdit” eder duruma geldikleri için işten çıkardı. Sendika kurabilecek çoğunluğu sağlayan işçiler, işçi düşmanı patronu korkutmuş olmalı ki işyerlerinde sendika kurdularla gerekçesiyle 400 işçiyi işten çıkardı. Tek Gıda-iş Ege Bölge Başkan Yardımcısı Gürsel Köse yaptığı açıklamada “İşçiler anayasal haklarını kullanarak sendikada örgütlendi. Bunun üzerine işveren 'otomasyona geçiyorum' diyerek dört günde 400

işçiyi işten çıkardı. Bakanlığa yaptığımız çoğunluk tespiti yakında çıkacak ve sendika yetki alacak. Talebimiz işçilerin iş başı yapması ve tespitten sonra toplu sözleşmeyi gerçekleştirmek” olduğunu belirtti. Köse, 1984'te kurulan fabrikada 200 stajyer, 385 sigortalı işçinin yanı sıra taşeron firmalar için çalıştırılanlarla birlikte 750-800 işçi olduğunu söyledi. “Sendika beş buçuk ay önce örgütlenme çalışmalarına başladı. 481 işçi sendikada örgütlendi. Çalışma Bakanlığı'ndan konuyla il-

gili yazı 4 Aralık'ta Yörsan'a ulaştı. Ertesi gün 12 işçi işten çıkarıldı. Geçen cumartesi günü işten çıkarılanlarla birlikte sayısı 400'e ulaştı” diyen Köse, işçiler işe geri dönene kadar mücadele edeceklerini söyledi. İlçede bulunan meslek yüksek okulundan öğrencilerin fabrikada stajyer adı altında sömürüldüğünü, fabrikada işçilerin günde 12-16 saat çalıştırıldığını belirten Köse, temel taleplerinin “insanca çalışma ve yaşama koşullarını sağlamak olduğunu” vurguladı.

GSS bir kez daha ertelendi

İşçi-emekçilerin sigorta hakkı başta olmak üzere çok sayıda sosyal ve ekonomik kazanımına dönük bir saldırı paketi mahiyetindeki Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası'nın uygulanmaya konma tarihi 1 Haziran 2008 tarihine ertelendi.

Bütçe Kanunu'na bir madde eklenerek SSGSS Yasası'nın yürürlüğe girme tarihinin 1 Haziran 2008 tarihine ertelenmesi konusunda önerge verildiğini bildiren Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, yasanın ay sonuna kadar çıkabileceğini, ancak bu sürenin 15 Ocak 2008'e kadar da sürebileceğini bildirdi. Bu nedenle yasanın yürürlük tarihi olarak 1 Haziran 2008 tarihinin öngörüldüğünü belirten Çelik; “Bayram dolayısıyla Meclis çalışmalarında bir sıkıntı olabilir. Düzenlemenin bazı maddelerinin yürürlüğü 3-6 ayı bulabilir. Düzenlemenin kazaya uğramaması açısından Bütçe Kanunu'na ilaveyi doğru bulduk. Yasa, Aralık ayında çıksa bile yürürlük tarihi 1 Haziran 2008 olacak” şeklinde konuştu. Bu ay sonunda meclisten geçirilmesi düşünülen ve hükümet tarafından her halükarda uygulanacağına ısrar edilen yasaya karşı çeşitli sendikalar ve demokratik kitle örgütleri, geniş katımlı eylemler yapacağını açıklamıştı.

Siverek Belediyesi işçileri Bucak aşireti mağduru

Siverek Belediyesi'nde geçici işçi olarak çalışan yaklaşık 250 işçinin işine son verilmesi işçileri isyan ettirdi. Siverek'in Demokrat Parti'li (eski DYP) belediyesinin yaklaşık 250 geçici işçiyi yaklaşan yerel seçimler dolayısıyla kendi siyasi görüşlerine yakın ve Belediye Başkanı ile aynı aşiretten olan kişileri işe almak amacıyla işten çıkarttığı belirtiliyor. İşten çıkartılan ve mağduriyetleri giderilmeyen işçiler, sendikaları Genel-İş tarafından bile “Başınızın çaresine bakın” yaklaşımı ile karşı karşıya kaldılar. Türk-İş'in son süreçte komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının temsilcisi hükümet ile arasındaki ilişkisiyle mevcut gerçekliğini iyice teşhir ettiği bu dönemde, Siverek Belediyesi'ndeki işçilerin zorla üye kaydettileridıkları Türk-İş'e bağlı Genel-İş sendikasının tutumu da anlaşılmalıdır. 'Uzlaşmacı sendikacılık' adıyla patronlardan yana tavır geliştireceğini açıklamış olan Türk-İş ve ona bağlı olan Genel-İş, Siverek'te işveren belediye karşısında işte bu 'san sendikacılık' diyebileceğimiz tutumu sergilemektedir.

İşçiler ise örgütlenip, eylemler yapmaya başlayacaklarını belirterek, Siverek'in aydın, demokrat kesimlerinin kendilerini desteklemesi için çağında bulundular.

DHP ve DTP'den işçilere destek

Demokratik Haklar Platformu (DHP) ve Demokratik Toplum Partisi (DTP) ile bir toplantıda bulunan işçiler, sorunlarını dile getirdiler. 16 Aralık'ta yapılan toplantıda işçiler, üzerlerinde ağır feodal baskı olduğunu, belediyenin işçi ve emekçi hareketine tahammül edemediğini, bunda da en büyük suçun Bucak aşiretinin olduğunu söylediler. Feodal karakterdeki aşiretin Belediyeyi kendi çitliği gibi kullandığını söyleyen işçiler, devletin de bu keyfi uygulamaların sahiplerini desteklediğini belirttiler. İşçiler, belediyenin seçim döneminde işçilere zorla “DYP'yi destekliyoruz” başlıklı bildiriler ve afişler dağıttığını, birçok arkadaşlarının seçim bürolarında zoraki olarak çalıştırıldığını da söylediler. İşçiler haklarını geri almak için her şeyi yapmaya hazır olduklarını, bunun için Ankara'ya da gideceklerini ve gerekirse belediyenin önünde kendilerini dahi yakabileceklerini söylediler.

İşten çıkarılan işçiler gazetemize konuştu:

Kadir Özdemir: Yaklaşık 17 yıldır belediyede şöför olarak çalışıyorum. Yüzde 60 özür-lü raporum var ve belediyedeki işime son verildi. Buradan Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül'e sesleniyorum, hani 6 ay bile sigortalı çalışan işçiler kadrolu olacaktı? Ben 17 yıldır çalışmama rağmen işten çıkarılıyorum. Bir kaç gün sonra bayram. Sayın Belediye Başkanımız Ali Murat Bucak'a sesleniyorum: Ben çocuğuma ne diyeceğim? Başkan beni işten çıkardı, size bayramlık alamıyorum diyeceğim. Çünkü cebimde 5 YTL var. Ben ne yapacağım!

İbrahim Küçükkalç: 9 yıldır geçici işçi olarak çalışıyorum. İş kazası geçirdim ve kolumu şu anda kullanamıyorum. Bir de beni işten çıkardılar, bizim durumumuz ne olacak? Yetkililere sesimizi duyurun.

Nedim Sulak: Yerel seçimlerde oy için alınanlara kadro verildi. Bizim hakkımız gasp edildi. Hakkımızı yedirmeyiz, herşeye hazırız.

Haşim Başaran: Sağ böbreğim yok, sağ ayağım sola göre 15 santim kısa. 10 yıldır çalışıyorum. Hani Tayyip bize kadro verecekti!

Tarım ülkesinden tarım ithal eden ülkeye döndük

Tarıma dayalı üretim yapan ülkede, ABD patentli IMF ve Dünya Bankası'nca dayatılan neo-liberal politikaların adım adım hayata geçirilmesiyle tarımsal üretim tasfiye edilirken, üretici köylüler sefaletle sürükleniyor. “AB'ye uyum” adı altında tarım ürünlerine uygulanan kotalar sonucunda üretim gün be gün geriliyor. Uygulanan politikalar sonucunda yaşanan bu gerileme, tarımın ihrac edebilecek ülkede ithalat patlaması yaratıyor. Türkiye İstatistik Kuru-

mu (TÜİK) bu yılın Temmuz-Ağustos-Eylül dönemini kapsayan milli gelir verilerinde tarımda yüzde 7,8'lik bir daralmanın yaşandığını açıkladı. Tarımda yaşanan bu düşüş küresel ısınmaya, yaşanan kuraklığa yüklense de arka planında dünyada ve ülkede “tarım reformu” adı altında uygulana pazar ve kar endekslisi, tarımı tasfiye eden politikalar yatıyor.

Tarıma desteği kısan politikaların uygulanması ve yaşanan kuraklık, bu yıl ürünlerde düşüşe neden olmuş, üreticileri mağdur durumda bırakmıştır. TÜİK'in ürün bazında yaptığı çalışmaya göre üretim kaybı buğdayda yüzde 13,3, arpada yüzde 22,4, kuru fasulyede yüzde 18,2, mercimekte yüzde 10,1, ayçiçeğinde yüzde 22,8, şekerpancarında yüzde 10,9, pamukta yüzde 10,5, fındıkta yüzde 19,8'i bulmuştur. Türkiye Ziraat Odaları Birliği'ne (TZOB) göre kuraklığın çiftçilere toplam zarar 5 milyar YTL dolayındadır. Tarım Bakanlığı ise zararın 2,5-3 milyar YTL arasında olduğunu açıklamıştı. Yaşanan açıklar hükümetin ürün ithal etmesiyle kapatılmaya çalışılıyor. Zira 25 Eylül 2007 tarihli Bakanlar Kurulu Kararı ile TMO'ya gümrüksüz olarak 800 bin ton buğday, 300'er bin ton arpa ve mısır ithalatı için yetki verilmiştir. Ancak dünyada buğdayın tonu geçtiğimiz yıl yaz döneminde 180-200 dolar iken, kuraklık nedeniyle bugün fiyatlar 380-400 doları yükselmiştir. Öte yandan Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın ihracatının yüzde 27'sini karşılayan tekstil sektörünün hammaddesi pamukta da önemli verim kaybı yaşandı. 2007-2008 sezonunda üretimin 750 bin ton civarında gerçekleşeceğini ve 1 milyon tonluk pamuk ithalatı ile karşı karşıya gelecek. Aynı şekilde bu sıkıntı ayçiçeğinde de söz konusu. Elde

edilen ayçiçeğinden çıkacak yağ miktarının ise 280 bin ton civarında olması bekleniyor. Bu da ayçiçeği ve yağ ithalini arttıracak aynı zamanda yağ fiyatlarının da yükselmesine neden olacaktır.

Tarımsal üretimde yaşanan bu düşüş diğer ürünlerde de kendini göstermiştir. 2002-2006 arasında bazı ürünlerde yaşanan düşüş şöyle: Şeker pancarı üretimi 16,5 milyon tondan 14,5 milyon tona, saf pamuk üretimi 979 bin tondan 924 bin tona, tütün üretimi 153 bin tondan 118 bin tona, kuru fasulye üretimi 250 bin tondan 200 bin tona, nohut üretimi 650 bin tondan 600 bin tona, patates üretimi 5,2 milyon tondan 4,2 milyon tona gerilemiştir. TÜİK'in milli gelir verilerine göre, tarım kesiminin 2003'te yüzde 13'e yakın olan payı 2006 sonunda yüzde 9,5'e kadar düştü, gün geçtikçe daha da düşeceği belirtiliyor. Tarımsal dış ticaret dengesi 1980-89 döneminde yıllık ortalama 1,5 milyar dolar fazla verirken; IMF, DB politikalarının izlendiği 2002-06 döneminde yalnızca 105 milyon dolar olmuştur. 2007 yılında yaşanan gelişmeler ise çok dramatiktir. Tarım ürünleri ithalatı bu yılın Ocak-Ekim döneminde bir önceki yılın aynı dönemine göre yaklaşık yüzde 60 artarak 3,8 milyar dolara ulaşmıştır. İhracat ise 2,8 milyar dolar dolayındadır. Gelinen aşamada ülkenin tarımda net ithalatçı bir konumda olduğu açıklanıyor. Dünya tarım pazarına hakim olan ABD ve AB emperyalistleri kendi ülkelerinde ürüne ve üreticiye destekle çıkarmı korurken, kendisine bağlı kıldığı yan feodal-yan sömürge ülkelere ise yerli işbirlikçileri aracılığıyla tarımı tasfiye edici politikaları dayatmakta, sömürüye açık hale getirmekte, dünya pazarından mahrum bırakmaktadır.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

Mücadeleyi ortak zemine çekmeliyiz

Ülkemizin AB'ye üyelik sürecinin daha etkin gündeme gelmesiyle birlikte, AB'ye üye kimi ülkelerin siyasette üstünlük sağlama adına yaptığı kimi karşı çıkışlar, Türk hakim güçlerini engeller tarzda olsa da, esasında Türk hakim güçlerinin emperyalist politikalara entegre oluşlarını zorlamaktadır. AKP hükümete geldiği günden beri, emperyalistlerle geçmişten beri var olan ilişkileri daha da güçlendirerek, ülkenin zenginlik kaynaklarını bir bir peşkeş çekmeye başladı. AB'ye üye olabilmek için, IMF reçetelerini en detayına kadar uygulayarak, emekçilerin çıkarlarını değil, elit kesimin kasalarını doldurmaya hizmet etti. Tayyip Erdoğan'ın da söylediği gibi 'ben ülkeyi babalar gibi pazarlamı' ifadesi bugün daha somut yaşananların kendisiydi.

Yan feodal-yan sömürge ülkelerin emperyalistler için bulunmaz nimetlere sahip oluşları, emperyalist odakların bu tür ülkelere uyguladığı politikalarında önemini artırıyor. Bugün açısından egemen güçlerin atacağı tüm adımlar genel bütünlük içerisinde belirlenerek, uygulanması yönünde AKP'ye devredilmiştir. Emekçilere saldırı olarak ortaya çıkan bu politikaların kendisi birer birer mecliste yasalaşarak kamuoyuna sunulmaktadır. Son olarak, en çok yoksulu vuran, ancak bir toplumun tümünü etkileyecek 'Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası Kanun Tasansı'nın yürürlüğe girmesi için, sosyal güvenlik sisteminde köklü değişiklikler yapılarak, 1 Ocak 2007 tarihinde yürürlüğe girmesi planlanırken, Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu'nun yürürlüğe giriş tarihi, anayasa mahkemesinin bazı maddeleri iptal etmesi ve bazı maddelerin yürürlüğünü durdurması gerekçe gösterilerek yasanın tümü, hükümet tarafından 1 Haziran 2008'e ertelendi.

Bu yasa ile 'kadınlar için 58, erkekler için 60 olan emeklilik yaşı, hem kadınlar, hem de erkekler için 2036 tarihinden itibaren kademe-li olarak 65'e çıkarılacak. Emekliliğe hak kazanabilmek için yakın zamanda 5.000'den 7.000 güne çıkarılan prim ödeme zorunluluğu 9.000 güne çıkarılacak. Emekli maaşları %23 ile %33 arasında düşürülecek. Aylık geliri 139,6 YTL'den fazla olan bütün vatandaşlar her ay 73 ila 475 YTL Genel Sağlık Sigortası primi ödemek zorunda kalacak. Sadece ayakta tedavi olununca değil; hastalık, kaza, ameliyat gibi nedenlerle hastaneye yatmak gerekince de "katılım payı" adı altında para ödenecek. "Katılım payı", gerektiğinde beş katına kadar artılacak. Bütün sağlık hizmetleri paralı olacak. Sağlık hizmeti alabilmek için bu ülkenin vatandaşı olmak, üstelik vergi ödemek, dahası Genel Sağlık Sigortası primi yatırmak, hatta bir de "katılım payı" ödemek yetmeyecek. Şimdi bir de "ilave ücret" adı altında para ödemek gerekecek. Bütün dünyada anne sütünün önemi yeniden anlaşılır ve emzirme teşvik edilirken ülkemizde de "sigortalının çocuğuna bir ay anne sütü yeter" mantığı geçerli olacak. Daha önce doğum yapan sigortalılara altı ay süreyle verilmesi öngörülen emzirme yardımı bir aya düşürülecek. Hastalanan sigortalılara verilen iş göremezlik ödeneği %16 azalacak. Emekli Bağ-Kur'lularının maaşından 10 yıl süreyle %10 oranında Genel Sağlık Sigortası primi kesilecek. Primini ödeyemeyen vatandaşlar sağlık hizmeti alamayacak, hastane kapılarında geri dönecek. Primini ödeyemeyen çiftçilerin pamuğuna buğdayına, üzümüne tütününe el konulacak' deniyor.

Sosyal Güvenlik Reformu, IMF ile uygulanan ekonomik program açısından önemli unsurlardan birini oluşturuyor. Anayasa mahkemesinden geçen maddelerin 1 ocakta yürürlüğe girmesi gerekirken, 1 Haziran ertelenmesinin bir kaç nedeni bulunmaktadır. Bu nedenlerden biri anayasa mahkemesine iptal davasının açılmasıyla birlikte onaylanmayan maddelerin bütünlük içerisinde tekrardan değerlendirilmesi ve bazı biçim değişiklikleri yapılarak o bütünlükte tekrar sunulması iken, en önemli nedeni de Kürt ulusal sorun üzerinden oluşan gergin ortamın kendisidir. Bu yasanın kendisine sesiz kalınmanın mümkün olmayacağından bazı tepkiler hükümet tarafından öngörülmektedir. Ancak hükümetin daha önce çıkardığı bir çok yasaya tepkiler olmasına rağmen, çıkarılan yasalar yürürlüğe girdi. Ancak bugün bu tepkileri göze almayışlarının temel nedenini biraz açmış olursak, özellikle Kürt ulusal sorun üzerinden oluşan gündeme dair emekçilerin sessizliği söz konusudur. Kimi sendikaların söyleyecekleri sözü olmasına rağmen, yürüttükleri kaygılar ve gelişmekte olan milliyetçilik karşısında sessizliği tercih etmişlerdir. AKP, emekçilerin Kürt sorununa dair söyle(ye)mediği sözü, sağlık alanında olan bu saldırılarla birlikte daha güçlü ifade edileceğinden korkuyor. Hak arama adına yapılan tüm eylemler Kürt ulusal sorununa dair etkinliği besler olmasından kaynaklı, emekçilerle olacak bu didişme bir müddet daha ertelenmek istenmiştir. Hatta bu ertelenme yapılırken onaylanmayan maddelerde uzlaşma noktalarının yakalanması söylenmesi, mevcut gerilimi düşürmeye dönüktür. Bugün açısından iktidardan en yoğun gündemi Kürt ulusal hareketin tasfiyesine yönelik oluşturulmuştur. Bu saldırı esnasında, emekçi halka yönelik saldırılar yoğun olarak devam etse de, gelişebilecek tepkiler karşısında zamandan faydalanma anlayışları görülmektedir. İktidardan hedefli daraltarak yaptığı bu siyasetin karışıklı bulmasının temel nedeni, emekçilere önderlik yapacak güçlü devrimci bir iradenin, bu dönem itibarıyla olmayışıdır.

Ancak, sorunlara karşı verilmesi gereken mücadeleyi mevcut güçlerin durumuna bırakmadan, günün ihtiyaçları doğrultusunda harekete geçirmek gerekir. Kürt ulusal sorunu inkardan gelinerek tasfiye etmeye çalışan tüm zihniyetlere karşı, emekçilerin saldırılar karşısındaki geniş birlikteliğiyle hareket edilerek, hem çıkarılan yasalar durdurulmalı, hem de, hakim güçlerin belli bir kesimin haksız hak talebi olarak ifade ettiği, Kürt ulusal sorununa dair, daha etkin çıkışlar yakalanmalıdır. Son dönemde DTP'nin yaptığı 'Edi Bes e' mitinglerinin yasaklanması da, Kürtlerin demokratik haklarına dönük mevcut etkili mücadelenin bu kesimle sınırlı kalmasından dolayıdır. Bugün açısından emperyalizmin Ortadoğu'da yürüttüğü ve bir parçası da bizim ülkemizin işbirlikçi-uşakları olan, yeni savaş ve işgal stratejisine karşı mücadeleyi dahada keskinleştirerek, en geniş birlikteliklerle cevap verilmelidir.

İşte sendikal hareketin yürüteceği mücadele, dönmssel olarak Kürt sorunu ekseleni olmasa da, emeğe dair ortaya konacak aktif mücadele, dönmssel olarak Kürt ulusunun demokratik hak mücadelesini besleyecektir. Bu açıdan, saldırılar karşısında en geniş yelpazeyi oluşturarak, emperyalizme ve faşizme karşı, emekçilerin birliği halkların kardeşliği çerçevesinde hareket edilerek, genel anlamda saldırıların üstesinden gelmek mümkündür.

NKP(M) MK üyesi Yami ile söyleşi

Paris'teki Dersim Kültür Araştırma Derneği'ndeki söyleşiye katılan Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in Merkez Komite üyesi ve eski bakan olan Hisila Yami, Nepal devrim sürecindeki gelişme aşamalarını ve şu anki süreci anlattı

Paris'teki Dersim Kültür Araştırma Derneği'nde Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in Merkez Komite üyesi ve eski bakan olan Hisila Yami'nin katıldığı bir söyleşi etkinliği düzenlendi.

15 Aralık tarihinde Türkiye-Kuzey Kürdistanlıların ve Nepal'de gelişen durumlara ilgi duyanların katıldığı söyleşide konuşan Hisila Yami, Nepal devrim sürecindeki gelişme aşamaları ve devrimin şu an içinde bulunduğu durum üzerine bir sunum gerçekleştirdi. Yami, parlamentodan bir çözüm beklemediklerini, ancak, Halk Savaşı'nda elde edilen kazanımların parlamentoda elde edilen sonuçlara yol açtığını ve bugünkü aşamanın Yeni Demokratik Cumhuriyet öncesindeki Federal Demokratik Cumhuriyet olduğunu belirtti. Bu aşamada Halk Savaşı'nın elde ettiği kazanımlarla ortaya çıkan sonuçların ve değişimlerin sadece parlamentoya sınırlı olmadığını, değişimin ve ilerlemenin hayatın tüm cephelerinde ortaya çıktığını ve sürecin parlamento dışı yaşamda da örgütlenerek ilerletildiğini belirten Yami, özellikle son süreçte yapılan seçimlerde, seçilmişlerin %40'ının kadınlardan, azınlıklardan ve alt kast gruplarından oluş-

tuğunu söyledi.

'Dış güçleri sürece dahil etmemeye çalışıyoruz'

Hisila Yami, yaptığı sunumun ardından sorulara cevap verdi. Halk Kurtuluş Ordusu'nun silahlı ne yaptığı ve mevcut durumda BM'nin denetimine girilip girilmeyeceği şeklindeki bir soruyu şöyle cevapladı: Yami, Nepal devriminde ilkesel olarak uzlaşmaya karşı olmadıklarını, tıpkı Brest Litovski Antlaşması'nda Lenin'in ve 1945'te de ÇKP ve Mao Zedung'un Koalisyon Hükümeti siyasetine denk düşen bir yaklaşım içinde olduklarını söyledi. Yami, Nepal'de bugün, Filistin gibi, başka ülkelerde devam eden barış görüşmelerinden farklı olarak dış güçleri sürece dahil etmemeye çalıştıklarını belirtti. Halk Savaşı'nda ordunun gerilla ve milis olarak örgütlendiğini, gerillanın bir kısmının kamplarda, diğer ezici bir kısmının milis örgütlenmesi ve komünist gençlik birliği içinde örgütlü olduğunu belirten Yami, gerillanın yine önemli bir kısmının da yıllardır feodal bir örgütlenme olan Nepal ordusunun içine girerek, onun ni-

teliğinde bir değişime yol açacağını vurguladı.

'Diğer ülkelerin Maoist hareketleri bizden öğrenmeli'

Nepal devriminin NKP(M) önderliğinde dogmatizm ve revizyonizme düşülmeden Marksizm-Leninizm-Maoizm'in özüne uygun olarak, somut koşulların somut tahlili ile ilerletildiğini belirten Yami, Halk Savaşı'nın Nepal'de başlatılmasından itibaren kendilerini dünyanın diğer ezilen halklarına anlattıklarını ve diğer ülkelerin Maoist hareketlerinin de kendilerine bakarak öğrenmeleri gerektiğini söyledi. Yami, "Eğer başarıya ulaşamaz da yenilirse, yenilgimiz de dünya devrimine sunacağı dersler açısından öğretici olacaktır" dedi.

Söyleşinin sonunda, daha önce NKP(M) yöneticilerinden Gaurav'ın da katıldığı bir toplantıda temelleri atılan, içinde Türkiye-Kuzey Kürdistanlı partisi ve örgütlerin de olduğu Fransa Nepal Halkları Dayanışma Komitesi adına bir teşekkür konuşması yapılarak etkinlik sonlandırıldı.

Devletin katillere ödülü: Haksız Tahrik İndirimi

Yeni kadını yaratmanın yolunun düzenin sınırları dışına taşmak olduğunu bilerek, dünyaya, yaşadığımız coğrafyaya ve düzenin tanımladığı 'kadınlığa' insanlığın kurtuluş mücadelesiyle bütünleşen kadının kurtuluş mücadelesinin geniş ufkundan bakarak, çözüm üretmeyi hedefleyerek ilerleyeceğiz

DEMOKRATİK KADIN HAREKETİ

Kadına yönelik şiddetin görünmez kılındığı ve sadece eş, sevgili ya da aile ile sınırlı olmayan bu şiddetin toplumun genelinde meşru bir hak olarak görüldüğü, bu durumu da yine en çok kadınların içselleştirerek kadın olmanın kaçınılmaz ve sorgulanamaz bir parçası olarak kabullendiğini sıklıkla tekrarlıyoruz. Ancak sorunun görüldüğünden çok daha derin olduğunu, her gün burjuva medyaya yansıyan yeni gelişmeler bizlere hatırlatıyor.

Burjuva-feodal sistemin hakimiyetinde mevcut yönetim biçiminin şiddet olduğu ve meşru bir hak olarak görülüp yasallaştırıldığı bu topraklarda, kadınlara yönelik şiddet ise bu meşruluğun en tartışılmaz ve en kanıksanmış yanını oluşturmaya devam ediyor. Son zamanlarda burjuva medyada genişçe yer bulan ve devletin resmi kurumlarında kadınlara yönelik şiddetin engellenmesine yönelik 'eğitici' seminerlerin, etkinliklerin düzenlendiği, bu konuda 'emniyet' güçlerinin de harekete geçirilerek polislerin eğitileceği, buna yönelik merkezlerin açılacağı gibi haberlere genişçe yer verildi. Şiddetin uygulayıcıları olarak polislerin yetkilerinin sınırsız hale getirildiği ve infazların, saldırıların arttığı, toplumun her kesimini tehdit ettiği koşullarda polislerin şiddetin uygulanmasına engel olmak amacıyla eğitilmesi kime inandırıcı gelebilir ki?

Her gün eşinin, ailesinin, patronunun vs. şiddetiyle karşılaşarak karakollara başvuran kadınların ağır hakaretlerle karşılaştıkları ve suç duyurusunda bulunduklarına pişman edildiği, şiddete karşı direndikleri için suçlu muamelesi görenek sığındıkları karakollardaki polislerce 'ait oldukları kişilere' ahırdan kaçan hayvanlar misali teslim edilerek öldürülmelerine göz yumulduğu, hatta bunun desteklendiği koşullarda, düzenin çirkef yüzü, hiçbir çabaya lüzum kalmadan kendi pratiği ile söylemi arasındaki gelişkiyi açıkça deşifre ediyor zaten. Yine de bu konuda somut, ikna edici örnekler mi anyoruz? Bu ülkede artık şaşıramayacağımız kadar sıklıkla karşılaştığımız yüzlerce örnek mevcut. Devletin kadınlara yönelik bu 'iyi niyetli, özverili çabaları' sürerken daha kısa bir süre önce basına yansıyan ve Yargıtay tarafından onaylanan ibret verici karar bile başlı başına yeterli bir örnek teş-

kil ediyor.

Kocaeli'de kocasının cinsel ilişki talebini reddettiği için öldürülen Özlem Yapıcıoğlu ile ilgili açılan davada Kocaeli 1. Ağır Ceza Mahkemesi, kocaya hak vererek 'haksız tahrik' indiriminde bulundu. Yargıtay 1. Ceza Dairesi, "Olay gecesi cinsel ilişki teklif ettiği eş olan maktûlenin, kendisini iteklemesi, yataktan düşürmesi ve hakaret etmesi sanık lehine haksız tahrik teşkil eder" diyerek onayladı.

Peki nereden çıktı bu 'haksız tahrik' indirimi?

Kadın örgütlerinin ve çeşitli demokratik kurumların yıllarca süren çabası sonucu "töre saikiyle" işlenen cinayetlerde 'ağır tahrik indirimi' kaldırılmıştı. Ancak böyle anlaşıyor ki kanunlardaki bu 'mühim boşluk' TCK'nin 29. maddesinde 'haksız tahrik indirimi' adı altında düzenlenerek giderilmiş durumda! Bu örnek bile kadınların lehine yapılan düzenlemelerin ne kadar göstermelik olduğunu açıkça gözler önüne sermiyor mu?

Devlet babamız hiç boş durmuyor. 'Kadınlık vazifeleri'ni yerine getirmeye direnen kadını artık ölü bile olsa cezalandırmaya devam ediyor. İşlenen cinayet zaten en başından sorun değil, asıl sorun bu karşı koyuş, bu direniş. Devlet, öldürülen kadına duyduğu öfkeyi açıkça gösteriyor. Bu yolla yaşayan tüm kadınlar devlet tarafından açıkça tehdit ediliyor. Bu olaya yaklaşımda dikkat çeken şeylerden biri de sağın eşinin kendisine hakaret ettiği, yataktan iterek tahrik ettiği şeklinde gerçekleştirdiği savunmanın mahkeme tarafından dikkate alınması. Bu durumda bir tuhafılık yok mu? Sağın söylediklerinin doğru olduğunu ispatlayacak herhangi bir veri olmadan, bir tanık olmadan cezanın indirilmesinin gerekçesinin bu ifadeye dayandırılmasının hiçbir hukuksal zemini olmadığı dillendirildiğinde Yargıtay'ın verdiği cevap ibret verici. Yargıtay, sağın ifadesinin doğru olmadığını ispatlayacak bir kanıtın da olmadığı gerekçesiyle itirazları reddediyor. İşte adalet ve hukukun niteliği! Fazla sözle hacet yok. Bir diğer mesele de sağın ifadesi doğru bile olsa, evlilikte kadının rızası olmadan cinsel birliktelik bir hak olarak tanımlanmadığı halde, kadının zorla cinsel ilişkiye karşı direnmesinin 'haksız tahrik' olarak tanımlanması olmaktadır. Böylece kadınlara kocasının tatmin edilmesi gereken isteklerini eksiksiz yerine getirmekle yükümlü birer seks kölesi oldukları hatırlatılıyor ve karşı çıktıklarında yaşamlarının bile ellerinden alınabileceği her fırsatta gösteriliyor. Oysa devletin kendi yasalarında bile evlilik kapsamında kadınların eşlerinin cinsel isteklerini kayıtsız şartsız yerine getirmeleri gerektiğine dair bir yükümlülük yok. Yani yasalarla tanınmış olan hakların bile yasal yollardan aranma hakkı mevcut değil. Bu çarpıklık gözden kaçınmayacak kadar sınıtıyor. Ailenin kut-sallığından dem vurularak ilişkilerin resmi ve kurumsal bir kimlikle denetim altına alındığı evlilik kurumunun bir gözal-

tı ve hapis hayatı olduğu yeterince açık değil mi? Eğer evlilik, kocaların cinsel tatmin aracı olmaya, dayanın, hakaretin, şiddetin nedenini yine kendimizde aramaya hazır olalım!

Bu tespite katılmayarak, evliliğin kölelik olmadığını, bazı yasal hakları tanıdığını hala dillendirmek mümkün mü? Öyle ya, evlilik, karşılıklı gönül ilişkisine dayanmıyor mu? Eğer kocamızı istemiyorsak 'boşanma' diye bir hakkımız mevcut. Yine bize şiddet uyguladığında şikayette bulunup hakkımızı arayabiliriz. Tıpkı Özlem Yapıcıoğlu gibi. Özlem, kocası tarafından defalarca şiddete uğrayıp, ailesine dönen, boşanmak istemesine rağmen baskıyla kocasına geri gönderilen bir kadın. Amaç Özlem'in öldürülmesi değil, tabiri caza, bir sevap işlenmiş, bir yuva dağılmaktan kurtarılmış! O yuva Özlem'in mezarı oldu ve şimdi de zaten 'değersiz' olan yaşamının bedeli de mümkün olduğunca azaltılmaya çalışılıyor.

Yargıtay 1. Ceza Dairesi'nin almış olduğu bu karar bu gerçeği bir kez daha ispatladı ve birçok yerelde de örnek teşkil ederek yeni cinayetleri tetikleyen, destekleyen bir işlev oynadı. İzmir ve Adana'da 'civeli', 'piercing takti', 'beyaz tayt giydi' gerekçesiyle öldürülen üç kadının katili olan eşleri için açılan davalarda da 'haksız tahrik' indirimi uygulandı. Tüm bunlar açıkça gösteriyor ki, haksız tahrik için gerekçelerin bir sınırı yok. Kadının kendisi için aldığı en küçük karar bile 'haksız' ve 'tahrik edici' olmaları için yeterli. Peki ne yapmak gerekiyor? Her gün buna benzer onlarca örnek hemen yanıbaşımızda yaşanıyor. Bir kadının şiddete maruz kaldığını gördüğümüzde hala gönül rahatlığıyla onun yuvasını kurtarma adına ölüme, yok olmaya, kendi kaderiyle baş başa kalmaya mı iteceğiz?

Hayır, direneceğiz! Önce bize yönelen şiddetin bir hak olmadığını, insanlık suçu olduğunu algılayarak, kendimizle birlikte şiddete uğrayan milyonlarca kadının bunu görmesini sağlayacak bir dayanışma ağı öreerek kendimizi örgütlemeye, örgütlenmeye devam edeceğiz. Bu yolla bize kapanan tüm kapıları zorlayarak, yasalar da dahil olmak üzere bu adaletsizliği ve eşitsizliği deşifre ederek, mağdur ve hakkını arayamayacak kadar yıldırmış 'kadınlığımızı' parçalayarak, onu kendi çıkarları gereği yücelten egemenlerin yüzlerine fırlatacağız. Ve korkmayacağız. Çünkü attığımız şeyin varlığı-mız değil, köleliğimiz olduğunu bilmenin özgüvenine, o özgüvene dayanan örgütlü mücadelemizin filizlendirmeye başladığı kendi öz gücümüze tutunacağız. Ve en önemlisi kendimizi tamamlamanın, yeni kadını yaratmanın yolunun düzenin sınırları dışına taşmak olduğunu bilerek, dünyaya, yaşadığımız coğrafyaya ve düzenin tanımladığı 'kadınlığa' insanlığın kurtuluş mücadelesiyle bütünleşen kadının kurtuluş mücadelesinin geniş ufkundan bakarak çözüm üretmeyi hedefleyerek ilerleyeceğiz.

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

Birey ve mutluluk

Özgürlük yanılması öyle büyük ve bulaşıcı bir hastalık ki hayatı içten kemiren, yaraların dışardan farkedilmesini engelleyen bir işlev görmektedir. Bizi kuşatan duvarı bir engel olarak değil, özgürlük alanımız olarak tanımladığımız anda özgürlüğün yerini 'serbestlik', sonsuz yaşam sevincinin yerini 'Polyanacı' bir mutluluk alıyor ve bu 'mutluluğun' içerisinde mutsuzlaşıyoruz.

Yanışlara koşulan atlar gibi neden ve nereye koşturulduğumuzu sorgulamadan, koştuğumuz anı yaşam olarak tanımlıyor, geçmiş ve gelecekte kopuk olan hayat tarzımızı 'çağa' ve 'gerçeklere' ayak uydurmak olarak algılamaya başlıyoruz. Bu yanılsama içerisinde de çağ, hep birbirinin yerine geçen egemen sistemlerin çağı, gerçekler de bu egemenlerin üretim ilişkilerine tabi olma zorunluluğuna dönüşmüş durumda.

Gücsüzün güçlü karşısında düştüğü aşağılanma hali, gücsüzün güçlüye tapınmasına ve onunla yer değiştirme özlemine dayanıyor. Oysa ezen-ezilen ilişkisi tarihsel bir olgu ve ezenle ezilenin yer değiştirmesiyle değil, ancak ezme-ezilme durumunun kökten yıkılmasıyla mümkün olan bir güç ve iktidar, bireyi, mutlu ve özgür insanları yaratacak ve aşağılanma durumundan kurtaracak. Aksi taktirde birey ya da insan değil, birer gölgeye dönüşmüş suretlerimizle kendi gölgesinin peşinden koşan insancıklar olabiliriz ancak. Mutluluğu keşfetmek amacıyla kendi gölgemizin peşinden koştuğumuz sürece o gölgenin büyüklüğü ya da küçüklüğü üzerinden tanımladığımız mutluluk, köleliğimizi ne derecede içselleştirdiğimizi göstermektedir.

İnsancıkların bu umutsuz koşturmacası içerisinde insancıkların 'kadıncıkları' olarak iyice minimize edilmiş bilinçlerimiz ve varlığımızla yaşamlarımızda kendi gölgemizi bile yitirmiş durumdayız.

İz bırakmıyoruz yaşamda...

Müthiş bir emekle ve özveriyle yarattığımız herşeyin kumdan kaleler olduğunu görmek istemiyoruz, kaleler yıkıldıkça habire yenisini inşa etmekle harcadığımız her çaba, köleliğimizi perçinleyerek kalıcılaştırıyor. Hayır, daha fazla adım atmamalı. Daha doğrusu kadıncılığımızdan gurur duymamalı, bu acıyı iliklerimizde kadar hissetmekten kaçmamalıyız. Aksi takdirde bu umutsuzluk kendi içimize doğru kaçışları hızlandırarak aklımızı kaçırmamıza, dışlanmamıza, yalnızlaşmamıza yol açabilir. Ya da kendi kimliğimizi çığneyecek kadar suursuzca bir koşuya yol açarak kendimizi unutmamıza, kendimizden vazgeçmemize neden olabilir.

Kendi içimize kapanmadan ama kendi benliğimizi de çığnemenen atacağımız adımlar dışında hiçbir somut durumu, birey olma çabası ya da mutluluk olarak tanımlayamayız.

Mutlu olmak da, birey olmak da tek tek kişilerin yaratamayacağı olgular. Egemenler ise bize tam tersini vadediyor. En iyi hizmetkârın en iyi bireyler olduğunu içselleştirecek ideolojik silahlarla tam donanımlı olarak bize karşı bizim için savaşıklarını söyleyerek saldırmıyorlar. Her gün insanlığımızdan bir parça daha koparak besleniyor, güçleniyorlar. Ancak bizler kopan parçaların boşluğunu gün geçtikçe kendimize düşmanlaşarak, sorunu sisteme adapte olamamaktaki 'beceriksizliğimizde' arayarak doldurmaya çalışıyoruz.

Nafille bir çaba bu! Yaralarımızın üstünü kapatarak tekrar kendimizi üretemeyiz. İnsancıkların kalıbı, insanlığı taşıyamıyor. Bu giysi bize dar geliyor, boğuyor. Nefes almıyoruz. Bizlere zorla giydirilen, bizim gücümüzü bizzden saklayarak varlığımızı aşağılayan bu durumu görmeli, aşağılanışlığımızın nedenlerini ve çözüm yöntemlerini doğru tanımlamalıyız. Bu büyük ve tarihi görev, insanlığın, insanlaşmanın tek gerçeğidir. Tarihten bugüne kalıpları zorlayarak, ilerleyişin güçlü ideolojik zeminine tutunarak adım atıkça nefes alabildik öyle olmaya da devam edecek. Örgütlü mücadelenin içerisinde birey olmaya yönelik her çaba bilinçli bir emeğe dönüşerek bu özlemin tek tek bireysel mücadelelerle giderilemeyeceğini somutlayacak. Bu emek süreci, düzenin kendi sınırlarında birbirine uzaklaştırarak mahkum ettiği insancıkların ortak mücadelesinin güçlü adımlarında tek tek kendilerini bularak insanlaşmasına yol açacaktır. Bu engin deryada bir damla olmanın gerçekliğinde buluşan bireylerin sade, berrak, eşit ve kolektif özgürlüğünün gücü, şu ana kadar tanımlayamadığımız, tamamlamadığımız sonsuz, sınırsız bir mutluluğun garantisini sağlamızı sağlayacak. O zaman çocuklar gibi kalıpsız, sınırsız ve özgürce ağız dolusu gülmeyen koşullarını yaratmış olmanın güveniyle 'mutluyum' diyebileceğiz.

Büyük Proleter Kültür Devrimi’nden Öğrenelim

Büyük Proleter Kültür Devrimi uluslararası komünist bir manifestodur. Bunun için de her Maoist, Kültür Devrimi’ni her bakımdan (ideolojik, siyasi ve örgütsel) incelemeli ve ondan öğrenmelidir. Sosyalizm sorunlarına ilişkin bilimsel bir kafa yapısına sahip olmanın yolu BPKD’den doğru ve bilimsel sonuçlar çıkarmaktan geçer. Biz için teorik boyutuna girmeden öğrenilmesi gereken dersleri satır başları şeklinde özetleyelim:

1) Büyük Proleter Kültür Devrimi Üst Yapıda

Gerçekleştirilen Siyasi Bir Devrimdir

Hemen belirtelim ki, bu siyasi devrim klasik tipte zora dayalı bir devrim değildir. Yeni tipte, hem de iktidardaki güçlerin kendi yönetimlerine karşı kitleleri ayağa kaldırmak için gerçekleştirilen başarılı bir devrimdir. O güne kadar hiçbir burjuva ve gerici toplumun kendi içinde gerçekleşmeyen bir devrim olduğu gibi demokratik, sosyalist ülkelerde de gerçekleşen ilk devrimdir. BPKD, Mao döneminin demokratik sosyalist Çin’inde yapılan üst yapı devrimidir. BPKD gerçekliği bir kez daha gösterdi ki, demokratik sosyalist toplum aşamasında belirleyici olan alt yapı değil, üst yapıdır. Bu üst yapı kurumu içerisinde de belirleyici olan Komünist Partisi’dir.

Bu ne demektir?

Bu, Komünist Partisi eğer doğru bir siyasi ve ideolojik hat izlerse, o toplum ve iktidar komünizme doğru yol alır demektir. Ters durumunda ise, yani yanlış çizgi izlersen geriye dönüşler kaçınılmazdır demektir. Daha açıkçası burada tayin edici olan, Komünist Partisi ve onun ideolojik-siyasi çizgisidir. Mao da, Lenin de üst yapının belirleyiciliğini buradan hareket ederek kuram haline getirmiştir. Bundandır ki her Maoist defalarca BPKD üzerine yazılanları okumalı, tartışmalı ve özümsemelidir. İşin en önemli boyutlarından birisi ise bu siyasi devrimin Uluslararası Komünist Hareket içerisinde yer alan partilerin siyasi şekillenmesine yön vermesidir. Bunlardan birisi de hiç kuşkusuz partimizdir. Tıpkı Ekim devrimi gibi BPKD de, Uluslararası Komünist Hareket içerisinde MLM partilerin doğuşunu ve güçlenmesini büyük oranda etkilemiştir. Ekim devrimi Kautsky’nin başını çektiği II. Enternasyonal oportünizminin uluslararası etkisini kırdığı ve yeni Leninist partileri yarattığı gibi, BPKD ise Kruşçev-Brejnev modern revizyonizminin UKH içerisindeki etkisini kırmış ve aynı zamanda buna koşut olarak yeni Maoist partilerin doğuşunu sağlamıştır. Buna göre şu tespiti yapmak yerinde olur: Nasıl ki Ekim Devrimi proleter devrimler çağını açtıysa, BPKD de proleter devrimler çağının en üst düzeyde teorisi ve pratiğinin aşamasıdır. Bu bağlamda BPKD aynı zamanda uluslararası düzlemde yeni MLM akımların doğuşunun manifestosudur!

2) Komünizme Varmak İçin Demorkatik Sosyalist

Toplumlarda Kültür Devrimleri Yapmak Şarttır

Marksizm-Leninizm-Maoizm’i savunan Komünist Partisi, geleceğin sosyalist toplumu boyunca Büyük Proleter Kültür Devrimi’ni savunmak ve uygulamak zorundadır. Mao’nun dediği gibi sosyalizm boyunca tek bir kültür devrimi yetmez, onlarca kez yapmak şarttır. Yoksa sosyalizmin gerçek inşasını sağlayamayız. Bu kültür devrimi de tıpkı Çin’deki gibi başta Komünist Partisi’ne, parti içinde de öncelikle üst kademelere yönelik gerçekleştirilmelidir. Yani; yukarıdan aşağıya doğru. Yönetenle yönetilen arasındaki çelişkinin ana yönünü parti yönetimi oluşturur. Dolayısıyla bu yönetimin olumsuz bir hat izlemesi süreç içerisinde proletarya diktatörlüğünü de burjuvalaştırır. Mao’nun dediği gibi Komünist Partisi’nin devrim öncesi niteliğiyle devrim sonrası niteliği bir ve aynı değil. Devrim öncesi aşamada henüz iktidar değinken; ancak devrim sonrası iktidarı öncüsü, yöneticisi ve yönlendirici güçtür. Dolayısıyla devrim sonrası dönemde yönetici durumda olan bu güç eğer doğru bir ideolojik-siyasi çizgide yürümmezse, o zaman iktidarın kendisi de burjuvalaşır. Öz aynı ama nitelik değişir. Bu Komünist Partisi’nin yönetilen pozisyonundan yöneten pozisyonuna geçişidir. Buradaki burjuvazi, Komünist Parti’nin içindedir, kastedilen maddi bakımdan eskinin kapitalist burjuvazisi değildir. O halde bu burjuvaziye parti içerisinde meydan vermemek için parti içinde ve dışında kültür devrimi yapmak şarttır. Bunun anahtarı da ideolojik mücadele ve kampanyalardır.

Kültür devriminin ana amacı Çin’deki gibi parti içerisindeki olası kapitalist yollara meydan vermemek, partiyi onlara kaptırmamak olmalıdır. İktidar, parti içerisindeki bürokratizme teslim etmemek için sürekli bir şekilde ideolojik-siyasi faaliyetlere ağırlık vermek şarttır. Çin Büyük Proleter Kültür Devrimi de gösterdi ki; parti içerisinde her zaman için farklı çizgi mevcuttur. İşte bu sağ ve sol revizyonist çizgilerin parti yönetimini ele geçirmesini önlemenin en doğru yolu partiyi aşağıdan yukarıya doğru her zaman için denetlemektir. Bu, hem parti kitleleri hem de geniş halk yığınları tarafından yapılmalıdır. Bunun için de gerek parti kitleleri gerekse parti dışı halk kitlelerinin ideolojik-siyasi bilincinin yükseltilmesi anahtar bir rol oynar. Ideolojik-siyasi çizginin doğruluğunu esas almayan bir parti sınıf mücadelesinde kalıcı başarılar elde edemez.

3) Kültür Devrimleri Zora Dayalı Değil

Başarılı Yöntemlerle Yapılmalıdır

Politik devrimler ancak zor yöntemi esas alınarak gerçekleştirilebilir. Fakat devrim sonrası dönemlerdeki iç siyasi devrimler, yani kültür devrimleri gibi devrimlerde zor yöntemi esas alınmaz. Başarılı mücadele yöntemleri esas alınır, alınmak zorundadır. Evet, kültür devriminde de görüldüğü gibi siyasi iktidar mücadelesi söz konusudur. İktidar kimin elinde? Partinin! Mücadele kime yönelik? Parti içindeki kapitalist yollara! Fakat bu iktidar mücadelesi Mao’nun da önemle işaret ettiği gibi zor yoluyla değil başarılı mücadele yöntemiyle olmalıdır.

Mao, kültür devrimi döneminde bile parti içi çelişkilerin çözüm yöntemini başarılı mücadele yöntemi olarak ortaya koymuştur. Yer yer meydana gelen şiddet hareketleri ise yukarıda aktardığımız gibi Mao tarafından hatalı bulunarak mahkum edilmiştir. “İdeolojik mücadeleyle parti içindeki kapitalist yolcuları, bürokratizmi vb. kötü anlayış ve alışkanlıkları alt edin!” çağrısı ve vurgusunu yapmıştır. Hiçbir yerde onları “zorla alt edin” diye bir anlayışa, siyasete Mao’da rastlamak mümkün değil. Aşırılıklar olmuştur; fakat bu aşırılıklar Mao ve başını çektiği kültür devriminin çizgisine ait değildir. Halk sınıf ve tabakaları arasındaki çelişkilerin çözüm yöntemi konusunda ülkemizde küçük burjuva akımların siyaset tarzları oldukça gerici ve sekterdir. Aynı şekilde örgüt içi çelişkileri çözmeye yöntemleri de öyle. Bu siyasetleri esasta monolitik (tekçi, yekpare) parti anlayışlarından kaynaklanmaktadır. Küçük burjuva oportünist akımların bu konudaki oportünist ve gerici anlayışlarını bir kenara bırakıyoruz. Onlar açısından bu tarzlarını bir bakıma normal karşılamak gerek. Ama Maoistler için aynı şeyi söylemek mümkün değil; çünkü Maoistlerin halk içi ve parti içi çelişkileri çözmede uygulayacağı yöntem kesinlikle zor olamaz. MLM parti ve kitle çizgisi anlayışında halk içi çelişkilerin çözümünde zor siyaseti yoktur. Bunu tüm Maoistler savunur. Kültür devriminin sonuçlarından birisi de budur. Burada için garip ve ilginç bir yanı var, o da şudur: Bir yandan halk BPKD’yi savunacak ve hatta parti için manifesto olarak tespit edeceksin ama öte yandan “aynılan” veya “attığın” devrimci insan ve grupları, örgütünü eleştiriyor diye onları zorla susturma siyasetini benimseyeceksin BPKD iş olsun diye savunulmaz! Teorisiyle, pratiğiyle başlı başına komünist bir manifestodur. Eğer BPKD’yi savunuyor, üstelik de “Partim onun ürünüdür” diye bir tez ileri sürüyorsan, o zaman, BPKD manifestosunun emretti-

Mao’nun “burjuva karargahları bombalayın!” şiarı Parti içindeki “kapitalist yolcuları” alt etmek için dazubaoalarla başlattığı bir harekettir. Bu hareketin asıl hedefinde sağ revizyonizm vardır. Bu sağ revizyonizm ideolojik, ekonomik ve siyasi alanda ÇKP’ye önemli derecede hakim durumdaydı. Siyasal alandaki yönetip yönlendirme çizgisi bürokratizm olarak partiye hükmetmiş durumdaydı. Gelinen aşamada sorunun çözüm yöntemi, yönetimdeki revizyonist ve bürokrat burjuvaları alt etmek için alttan kitlesel bir dalga ile sarsmak ve partiye MLM’lerin yeniden hakimiyetini sağlamaktır. Mao, bu çizgi sahiplerinin, yani partinin tepesine hakim olan bu iflah olmaz kapitalist yolcuları partiden temizlemek için “karargahları bombalayın!” şiarını atmıştır. Burada her alanda ilkesel görüş ayrılıkları söz konusudur. Ve bürokrat burjuvazi partinin tepesine çöreklenmiş durumdadır. Ve bunu da alt etmenin yolu olarak fabrika, köy, okul, belediye, ordu ve her kurum içerisinde ideolojik kampanyalar duvar afişleri aracılığıyla başlatılmıştır. Bilinir ki aynı yöntem devrim öncesi Komünist Partileri içindeki çelişkileri çözmek için kullanılmaz. ÇKP’nin devrim öncesi sürecine baktığımızda Mao, partiye dönem dönem hakim olan sağ ve sol çizgilere karşı cepheden bayrak açma yolunu hiç bir zaman tercih etmemiştir

gi ilkelere uygun hareket etmek zorundasın. Kuru-sıkı kültür devrimi sloganı atmakla tıpkı Lin Biao gibi bir elinde “kızıl bayrak sallamak”, öteki elinde ise Mao ve ÇKP’yi “arkadan hançerlemek” anlayış ve duruşundan farklı bir pratik sahibi olamazsın. Örgütünden ayrılık ilan edenlerden nicel olarak güçlü olabilirsin. Ama bu, çok doğru yolda olduğun anlamına gelmez. Çoğunluk her zaman doğrudur anlayışı, yanlış ve oportünist bir görüştür. Ben istediğim gibi “eleştirir”, konuşur veya teşhir ederim; ama sen azınlıksın, konuşamazsın yani “kendini savunamazsın” gibisinden anlayışları, bırakalım komünistlerin savunmasını bir kenara burjuva demokratlar bile savunamaz. Kısacası, farklı fikir sahiplerini zor yöntemiyle bastırma yoluna gitmek hiçbir dönem ve hiçbir durumda doğru bir yöntem olamaz!

4) Sosyalizm Boyunca Proletarya İle Burjuvazi Arasındaki

Çelişki Antagonist Bir Şekilde Varlığını Sürdürür

Sosyalizm dönemi boyunca proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki baş çelişkidir. Bu, sınıf mücadelesi devam ettiği müddetçe bu çelişkinin baş çelişki olarak tesbit edilmesi demektir. Bu çelişki yerine “üretici güçleri geliştirme” esas alınırsa o zaman tıpkı Kruşçev, Liu Şao-çi ve Lin Biao gibi revizyonist olup çıkarız. Bu da o iktidarın burjuvalaşması demektir.

Her iki sınıf arasındaki çelişki baş çelişkidir derken bununla, iktidarı ele aldıktan sonra burjuvaziye karşı zor kullanmalınız anlayışı doğmaz. Burjuvaziyi ikna ve eğitim yönüyle dönüştürmeliyiz. Onunla proletarya arasındaki çelişkiyi başarılı yöntemlerle çözmek zorundayız. Bu da Komünist Partisi’nin doğru siyaset izleyip izlememesiyle doğru orantılıdır. Mao’nun dediği gibi doğru siyasetin izlenmemesi durumunda “halk içi çelişkiler dahi uzlaşmaz duruma” dönüşür. Her diktatörlüğün özü zordur. Bu, MLM bir tezdır; fakat proletarya bu zor diktatörlüğünü, çoğunluğun azınlık üzerindeki diktatörlüğü olarak uygulamak zorundadır. Bunu uygularken de iç ve dış düşmanlara karşı proletarya diktatörlüğüne ihtiyaç duymalıdır. Yoksa proletaryanın burjuvazi ve diğer sistemler gibi ebediyete kadar bu iktidara ihtiyacı yoktur. Kısacası, antagonist çelişkinin varlığı demek illa da burjuvaziye zorla ortadan kaldırmak olarak anlaşılmamalıdır. Sınıflar ve sınıf mücadelesi devam ettiği müddetçe de bu antagonizma devam edecektir. Buna koşut olarak parti içerisindeki iki çizgi mücadelesi de devam eder. BPKD pratiği bir kez daha gösterdi ki, sosyalizm dönemi boyunca kafa ile kol, köy ile kent, yönetilenle yöneten, emeğin özel mülkiyetiyle toplumsal mülkiyeti arasındaki çelişkiler devam edecektir. Bu, sınıflar ve sınıf mücadelesinin mevcudiyetidir. Sınıflar ve sınıf mücadelesi komünizme adım adım yaklaşmakla doğrudan orantılı olarak ortadan kalkar. Yoksa bu süreç tamamlanmadan ne devlet adım adım söner ne de sınıflar ortadan kalkar. Zaten devletin varlığı demek sınıfların varlığı demektir. Sınıfsız devlet diye bir olgudan söz edilemez. Devlet sınıflarla birlikte ortaya çıkmış, sınıflarla birlikte de ortadan kalkacaktır. Bu, devletin birden bire ortadan kalkması şeklinde değil, adım adım sönmesiyle gerçekleşir.

5) Kültür Devrimi Sloganı, Devrim Öncesi Komünist Partileri

İçerisindeki Mücadele İçin Esasta Geçerli Olamaz

Mao’nun “burjuva karargahları bombalayın!” şiarı, parti içindeki “kapitalist yolcuları” alt etmek için dazubaoalarla (büyük duvar gazeteleri) başlatıldığı bir harekettir. Bu hareketin asıl hedefinde sağ revizyonizm vardır. Bu sağ revizyonizm, ideolojik, ekonomik ve siyasi alanda ÇKP’ye önemli derecede hakim durumdaydı. Siyasal alandaki yönetip yönlendirme çizgisi, bürokratizm olarak partiye hükmetmiş durumdaydı. Gelinen aşamada sorunun çözüm yöntemi, yönetimdeki revizyonist ve bürokrat burjuvaları alt etmek için alttan kitlesel bir dalga ile sarsmak ve partiye MLM’lerin yeniden hakimiyetini sağlamaktır. Mao, bu çizgi sahiplerinin, yani partinin tepesine hakim olan bu iflah olmaz kapitalist yolcuları partiden temizlemek için “karargahları bombalayın!” şiarını atmıştır. Burada her alanda ilkesel görüş ayrılıkları söz konusudur. Ve bürokrat burjuvazi partinin tepesine çöreklenmiş durumdadır. Ve bunu da alt etmenin yolu olarak; fabrika, köy, okul, belediye, ordu ve her kurum içerisinde ideolojik kampanyalar, duvar afişleri aracılığıyla başlatılmıştır. Bilinir ki aynı yöntem devrim öncesi komünist partileri içindeki çelişkileri çözmek için kullanılmaz. ÇKP’nin devrim öncesi sürecine baktığımızda Mao, partiye dönem dönem hakim olan sağ ve sol çizgilere karşı cepheden bayrak açma yolunu hiçbir zaman tercih etmemiştir. Sonuna kadar ideolojik mücadele yürütmüştür. Dolayısıyla komünist partileri içerisindeki ana mücadele yöntemi ideolojik mücadele zemini üzerinde yükseltilir. Bunun kuramsal formülasyonu ise şudur: “Birlik, eleştirir, daha yüksek birlik!” Bir kez daha ve tek bir cümleyle ifade edecek olursak; ilkesel görüş ayrılıklarının, bir başka deyişle genel siyasal çizgide (program vd. temel ilkesel konularda) esasta aynı düşünenlerin o parti veya onun önderliği altında ayrılık ilan etmesi devrimci bir tutum değil, gericidir.

Revizyonist veya sistemleşmiş oportünist çizgiler hakim olur olmaz hemen ayrılık ilan etmenin de yanlış ve gerici tutum olduğunu bir kez daha hatırlatmak gerekir.

İşaret ettiğimiz şekilde parti içinde ideolojik mücadele yürütmeyen veya ayrılık yolunu seçenler devrime değil karşı-devrime hizmet etmiş olur. Şöyle parti tarihimize baktığımızda bugüne kadar ortaya çıkan ayrılıklardan herhangi birisi için doğru bir temelde gerçekleşmiştir diyebilir miyiz? Hayır denilemez! Hiçbir ayrılığın da yaran olmamıştır. Partiyeye yaran dokunmak yerine zarar dokunmuştur. Bununla beraber, genel siyasi çizgisi esasta aynı olan parti ve örgütlerin de tek bir örgüt çatısı altında birleşmemesi gericidir. Bu aynı duruşlar niyet ne olursa olsun devrime değil, karşı devrime hizmet eder.

6) Parti Amaç Değil Araçtır

Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin daha yüksek seviyede ortaya çıkarttığı temel (ilkesel) tezlerden birisi de partinin amaç değil araç olduğu gerçekliğidir. Halkın ve parti çıkarlarının çeliştiği yerde “halkın çıkarları esasır” kuramı tüm MLM birey, parti ve örgütlerin savunması gereken temel bir noktadır. Kültür devrimi bunu bir kez daha göstermiştir. Mao’nun “kitleler parti yönetimine karşı ayaklanmalıdır” tezine Liu Şao-çi gibi bürokrat revizyonistler karşı çıkıyordu. Onun için; “parti herşey, kitleler hiçbir şey”dir! O, aracı amacın üzerine çıkarak partiyi ve kişileri putlaştırıyordu. O, her şey halk için, komünizm için, şiarı yerine, “her şey parti için” sloganına sıkı sıkı sarılarak tıpkı burjuvazi gibi bürokratik iktidarı dokunulmasını istemiyordu. Onlar, “devrim kitlelerin eseridir”, “tarihi yaratan biricik güç kitlelerdir” MLM tezi yerine, “kişi ve parti her şeye kadirdir” revizyonist burjuva tezini savunarak devrimi arkadan hançerlemek istiyorlardı. Evet parti önemlidir. Bireyin tarihteki rolü de önemlidir. Ama bu, kitlelerin tarihi yapmadaki tayin edici rolü yerine geçirilemez. Kitleler yerine parti ve bireyi esas aldın mı, o zaman amaçtan sapmışsın demektir. Amaç komünizmdir. Her tarz siyasetimiz kitleleri komünizme taşımak üzerine yapılmak zorundadır. Anlık, günlük başarılar ideolojinin üstüne çıkartılamaz. BPKD için söylenecek, yazılacaklardan öte önemli olan bu devrimin ortaya çıkardığı ekonomik, siyasi, ideolojik, örgütsel ve askeri çizgi sonuçlarını içselleştirmektir. Bir kez daha önemle vurgulamak gerekir ki BPKD anlatılmak için değil, uygulanmak için öğrenilmelidir.

Bu siyasal devrimi tek bir cümleyle özetleyecek olursak, BPKD, Mao’nun ekonomi politik, felsefe ve sosyalizm sorunları alanındaki Marksizm-Leninizme katkılarının Maoizm olarak ulusal ve uluslararası düzlemde yeni bir aşamaya geçişinin siyasal devrimidir. Bu bağlamda diyoruz ki; Maoizm, çağımızın 60’lı yıllar sonrası Marksizm-Leninizmi’nin teorisi ve pratiğidir. Dolayısıyla ki, Marksizm-Leninizm’i savunmanın biricik yolu Maoizm’i savunmaktan geçer.

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

Ezilen ulusların haklı mücadelesini destekleyelim

Ülke gündeminin hayli yoğun olduğu bir süreçten geçiyoruz. Özellikle Kürt ulusal sorunu üzerinden cereyan eden bu yoğunlaşma bir süre daha süreceğe benziyor. TC devletinin kurulduğu günden beri, hâkim sınıfların, üstünde yükseldiği baskıcı, sömürücü ve katliamcı iktidarlarının çelişkileriyle uğraşması kaçınılmaz bir sonuçtur. Bu sonucun hâkim sınıflar için iyiye mi, yoksa kötüye mi gidişin habercisi olduğunu ise hep birlikte göreceğiz. Fakat esas gücümüz olan binlerce yıllık insanlık tarihinin bize öğrettiği gerçek şudur ki; çelişkilerin yoğunlaşması ilerlemenin fırtına öncesi sessizliğidir.

Geçtiğimiz aylarda PKK tarafından gerçekleştirilen Gabar ve Dağlica baskınlarının ardından yükseltelen şovenist dalga birçok yerde linç girişimleri boyutuna ulaşmış, yediden yetmişe herkes, ellerine bayraklar verilerek sokağa dökülmüş, birçok devrimci-demokrat-yurtsever kurum saldırına uğramış, farklı görüş ve uluslardan birçok kişinin ev ve iş yerleri hedef haline gelmiştir. Bu gergin ortamdan yararlanmak isteyen emperyalist uşakları PKK'nin bu meşru eylemlerini amaçsız bir terör saldırısı diye nitelendirerek, PKK'nin Güney Kürdistan'daki kamplarını bitirmek adına "millettin Misakı Milli" duygularını okşamak için sınır ötesi operasyon kampanyasını başlattı. Uşak medyanın kışkırtmalarıyla geçen birkaç gün sonunda uşak TC, efendisi ABD'den birkaç saat nasihat alarak, uslanıp sınırın ötesinde kimin olduğu gerçeğini görmüş oldu.

Bu terbiyeden sonra sıkışan TC devleti, hedef tahtasına bu kez DTP'li milletvekillerini koyarak yeni bir saldırı konseptini hayata geçirdi. Hemen ardından bütün burjuva medyanın köşelerinde ve ekranlarında ana gündemi oluşturan DTP'li milletvekilleri her yönden saldırı altına alınmaya çalışıldı. DTP milletvekillerinden Fatma Kurtulan'ın güya gerillada çekilmiş fotoğrafları daha gündemden düşmemişken, hemen ardından yeni seçilen DTP eş başkanı Nurettin Demirtaş'ın askere gitmemek için sahte rapor düzenlediği haberi gündeme getirilerek bu süreç DTP'nin kapatılma davasına kadar götürüldü. Bu, şunun göstergesidir: Savaş çığırtkanlıklar yapan kesimler, Kürt ulusal sorununun çözümünü noktasında Kürt halkı tarafından meclise taşınan ve demokratik bir mücadele yürüten DTP'yi "çözümün" muhatabı olmaktan çıkarp Kürt ulusal hareketini tasfiye etmeyi, böylece Kürt halkını kendilerine yedeklemeyi planlamaktadırlar. Onlar unutuyorlar ki geçmişte yapılan onca sınır ötesi operasyona rağmen hiç de dedikleri gibi bu sorun bitmedi ve bitmeyecek de. Ta ki gerçek anlamda tüm uluslara tam hak eşitliği sağlanıncaya dek. Ayrıca bu süreç bizlere bir gerçeği daha gösteriyor: "faşizm". Bu ülkede Kürt halkının iradesiyle seçilen DTP'li milletvekillerinin değil irade olmak, kendilerini savunacak demokratik hakların bile elerinden alınması; parlamenter mücadele ile bu ülkede değil iktidar, en ufak demokratik ulusal hakların bile alınmayacağıının en yalın göstergesidir. Birilerinin ülkemizde burjuva demokrasisinden bahsetmesi ve toplumsal sorunların çözümünü de bu doğrultuda araması, içerisine düşülen ideolojik travmanın en yalın göstergesidir. Kaçış yok. Zora dayanani zor yıkar.

Evet, böyle bir süreçten geçiyoruz. Bu sürecin analizini yaptığımız gibi kendi önümüze de doğru politikalar koyarak süreci kendi lehimize işletmesini de bilmeliyiz. Devrimci hareketlerin görece zayıfladığı, reformist hareketlerin geçmişe göre kısmi olarak güçlendiği bu süreçte, sözde demokrasi yanlısı görülen faşist TC devletinin bu saldırılarla yere düşen maskesinin teşhirini bulduğumuz her alanda yapıp, DTP milletvekillerine dönük başlatılan bu siyasî linç kampanyasını da ele alarak çözümün ancak ve ancak halkların haklı mücadele bayraklarını daha da yükseltmekte olduğunu belirtmeliyiz. Çünkü hepimiz hemfikiriz ki burjuvazinin devrimci özelliğini yitirdiği bu çağda ondan, ulusal soruna dönük doğru bir çözüm üretmesini beklemek boş bir hayalden öte değildir. Çözüm bellidir; tüm ulusların tam hak eşitliğine sahip olduğu ve ulusların kendi kaderini özgürce tayin etme hakkının olduğu, proletarya önderliğindeki halkın iktidarı olan Yeni Demokratik Cumhuriyet'tir.

“Sanatınla işgale karşı ol”

Mimar Sinan Üniversitesi öğrencileri “ Ortadoğu halklarının özgürlük mücadelesine; resminle heykelinle sanatınla destek ol” diyerek, işgale karşı herkesi sanatsal çalışmalar üreterek Irak'taki halkların haklı direnişine ortak olmaya çağırdılar

Mimar Sinan Üniversitesi öğrencileri “Ortadoğu halklarının özgürlük mücadelesine; resminle heykelinle sanatınla destek ol” diyerek, işgale karşı herkesin sanatsal çalışmalar üreterek Irak'taki halkların haklı direnişine ortak olmaya çağırdılar.

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi öğrencilerinin ortak düzenlediği “Ortadoğu'da İşgale Karşı Sesimize Ses Kat” adı altına işgal karşıtı etkinliği duyurmak için bir açıklama yayımladı.

Üniversite öğrencileri yayımladıkları bildiride, emperyalistlerce ezilen, sömürülen, katledilen Ortadoğu halkları olmak üzere dünyada özgürlük mücadelesi veren tüm halkların haklı mücadelesine sanatsal üretimlerle dikkat çekmek istediklerini belirttiler.

Irak'ın işgal edildikten sonra çocuk ölümlerinin yüzde yüz elli artığına dikkat çekilen bildiride, “26,5 milyon nüfuslu Irak'ta 4 milyar çocuk açlık sınırında olup, yetersiz beslenen çocukların oranı yüzde otuza ulaşmıştır. Her ay

50 binden fazla kişinin ülkesini terk ettiği Irak'ta işgalden bu güne kadar ölenlerin sayısı 600 bin kişiyi geçti.” denildi.

“Sanatımız direnenler için”

Sanatın tanklardan, tüfeklerden daha güçlü olduğunun hatırlatıldığı bildiride; Ortadoğu'da ABD emperyalizmi ve işbirlikçileri tarafından katledilen insanların ölümüne seyirci kalınması gerektiği ifade edilerek şunlar söylendi: “Emperyalist işgalcilerle uygulanan baskı ve zulüm politikasına karşı koyalım. Direnen Ortadoğu halklarının mücadelesine kalemimizle, fırçamızla destek olalım. Gelin hep birlikte resimlerimizi, heykellerimizi ve bunun gibi sanatsal çalışmalarımızı oradaki çocukların güzel düşüleri için, insanın insanı sömürmediği, yeni ve özgür bir dünya için yapalım.”

Üniversite öğrencileri işgale karşı olan herkesi sanatıyla bu etkinliğe destek vermelerini istediler. Ayrıca bildiride, yapılan etkinlik ile ilgili daha geniş bilginin mssgsu_ogrencileri@hotmail.com mail adresinden öğrenilebileceği duyuruldu.

Tekel işçileri özelleştirmeyi protesto etti

Tekel'in Tokat Sigara Fabrikası'nda çalışan yaklaşık 900 işçi, iş yerinin özelleştirilmesine karşı eylem yaptı. 12 Aralık günü vardiya değişimi sırasında fabrika önünde toplanan Tek Gıda-İş Sendikasına üye işçiler, sloganlarla özelleştirmeye tepki gösterdi. Eylemde işçiler adına basın açıklamasını Tek-Gıda-İş Sendikası

Tokat Şube Başkanı Suat Karlıkaya yaptı. Tekel sigara fabrikalarının, devlete yük olmayan, aksine kar eden ve istihdam sağlayan kuruluşlar olduğuna dikkat çeken Karlıkaya; “Bu kuruluşların özelleştirilmesi ekonomiyeye katkı sağlamayacağı gibi zarar verecektir” dedi. Tekelin yabancı sermayeye satılarak özelleştirilmesinin ülkede bütün üretiminin bitirmek istenmesine bağlayan Suat Karlıkaya, “Eğer bizden bedel isteniyorsa, ekmeğimiz için, fabrikamız için her türlü bedeli ödemeye hazırız. Tokat Sigara Fabrikası işçileri özelleştirmeye karşı her zaman olduğu gibi bugün de mücadele vermeye hazırız. Bu konuda Tokat halkının da her zaman desteklerini beklemekteyiz” diye konuştu.

Cebimizden 60 milyar dolar hortumladılar

“Yoksulluk ve yolsuzluklarla mücadele” vaatleriyle seçim sürecini göğüsleyen AKP, hükümetinin ikinci döneminde de yoksulluğu büyötmeye, yolsuzluk yapanlara kol kanat germeye, kendisine yakın sermaye çevrelerini beslemeye devam ediyor.

ODTÜ'de düzenlenen Finans Kongresi'ne katılan Tasarruf Mevduatları Sigorta Fonu (TMSF) Başkanı Ahmet Ertürk, el konulan bankalardan 60 milyar

dolar tutarında tahsilat yapılması gerekirken bunun sadece 16 milyar dolarının tahsil edilebildiğini söyledi. 44 milyar dolarlık bir zararın oluştuğunu ve bunun tahsil edilemediğini söyleyen Ertürk, AKP'nin yolsuzlukla mücadelesinin kimileri kapsadığını da ortaya koydu. İşçi emekçinin elindeki ekmeğe göz diken, işçi-emekçi-emeklinin maaşlarını parça parça eriten, yoksul halkın sırtına yüklediği vergileri kuruşu kuruşuna tahsil eden, köylünün borçları karşılığında arazisine el koyan devlet, 44 milyar doları ceplerine indirenlere ses çıkartmak bir yana, onlara kol kanat geriyor. Üstelik bu kol kanat germe olayı, baklava çalanların 9'ar yıl hapis cezası aldığı, masraflarını ödeyemeyen yoksul anne-babaların çocuklarının hastanelerde rehin alındığı bir ülkede gerçekleşiyor!

HALKIN GÖZÜYLE SAĞLIK REFORMU

SORULAR

Ali Kelleci

- 1- Bu yasa kesinlikle, emekçiyi zor durumda bırakacak, gerçekleşmesini kesinlikle tavsiyorum. Geçmişte çok zor şartlarda kazanılmış olan hakların, böyle bir çırpıda elimizden alınması beni çok üzüyor...
- 2- Bu zaten bilindiği gibi, sadece bizim değil bütün dünyanın sorunu. Peki, ne yapılmalı? Grevler örgütlenmeli, imza kampanyaları düzenlenmeli ve devamında ise paneller düzenlenerek işçi ve emekçiler bu noktada bilinçlendirilmeli diye düşünüyorum...

Özkan Tice

- 1- Zamanında kan, can bedeli ödenerek elde edilen kimi hakların

Özkan Tice

- bu tip reformlar adı altında süslemeler yapılarak ve sözde ilerici, yenilikçi bir takım düzenlemelermiş gibi gösterilmeye çalışılarak, alttan alta insanların dikkatini ve çok fazla tepkisini çekmeden elimizden alınmaya çalışılıyor. Bu hakların alınması elbetteki kabul edilebilir bir durum değil. Onun için bu yasanın yanlış olduğunu ve geri çekilmesi gerektiğini düşünüyorum.
- 2- Neler yapılabilir sorusuna ise, başta demokratik kitle örgütleri olmak üzere tüm ilerici ve aydınların önderliğinde olmak kaydıyla bir dizi etkinlikler olabilir.

Aysel Bölücek

- 1- AKP bu güne kadar hep demok-

Aysel Bölücek

- rasi adına halkın haklarını gasp eden yasa ve düzenlemelere imza atmıştır. Bu yasayla da bu güne kadar emekçilerin direnıp bedel ödeyerek kazandığı hakları gasp etmektedir. Bu yasanın hayata geçirilmesi, yıllarca verilen hak mücadelesini yok saymak anlamına geleceği gibi milyonlarca insanın yaşamsal hakları da gasp edilecektir. Bu yüzden yasanın mecliste geçmesini protesto ediyorum.
- 2- Bizim ülkemizde de Avrupada ki kadar olmasa da bir direniş tarihi var. Halkın tüm kesimleri bir araya gelerek grev, boykot karar almali ve yasayı protesto etmeli diye düşünüyorum.

Hekmet Avcı

- 1- Bu konu hakkında hiçbir bilgin yok. Her ne kadar ismi Genel Sağlık denilse de bu güne kadar gelen hükümetlerin tümü bizi, soymak için sanki yarışıyorlar. Bence Genel Sağlık Sigortası adı altında bizim cebimizden daha çok para çıkacaktır.
- 2- Bence hükümet karşıtı tüm sivil toplum kuruluşları birleşip grev ve boykota hemen başlamalılar. Bakın Avrupa'da en küçük bir hak gaspında bile insanlar sokağa dökülüyor. Bizde halk korkutulmuş bence.

Süleyman Uzunovalı

- 1- Bu yasa hakkında geniş bir bilgin yok. Çünkü sürekli çalış-

Süleyman Uzunovalı

- yorum ve çalışıyoruz. Ancak duyduğumuz kadanyla bu yasa ile elimizde bulunan sosyal haklarımızın sınırlandıracağını biliyorum. Zaten, AKP hükümeti geldiğinden bu yanana sağlık haklarımızın büyük bölümü elimizden alındı. Kırımızı zor ödüyörüz, karnımızı zor doyuyoruz, birde bu haklar elimizden alınırsa iyice yoksullaşırız. Bu yasa hakkında devlet tarafından bilgilendirilmedik. Kendi imkanlarımızla gazetelerden takip etmeye çalışıyoruz.
- 2- Bu yasaya karşı önce bilgilennemiz gerekiyor. Kitlesele eylemler örgütlenmeli, var olan mücadeleyi yükseltmemiz lazımdır. Grev yapılmalı, sokağa çıkılmalı. Sesimizi duyurmanız gerekiyor.

YÖNELİM

Kazım CİHAN

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlayamıyoruz

2. Balkan Komünist ve İşçi Partileri Konferansı gerçekleştirildi

2. Balkan Komünist ve İşçi Partileri Konferansı 1-2 Aralık tarihlerinde Bulgaristan'ın Sofya kentinde başarıyla gerçekleştirildi. Bulgaristan'dan 23 Eylül Direniş Hareketi ve Bulgaristan İşçi Partisi (Komünist)'in ev sahipliği yaptığı konferansa ayrıca Yunanistan Komünist Örgütü (KOE), Sırbistan'dan İşçi Partisi (Partija Rada), Türkiye-Kuzey Kürdistan'dan da Maoist Komünist Partisi (MKP) ve Marksist Leninist Komünist Parti (MLKP) delegeleriyle katıldılar. Konferansın bileşenlerinden olan Arnavutluk Komünist Partisi ve Romanya Komünist Partisi ellerinde olmayan sebeplerden dolayı konferansa katılamadıklarını fakat konferansı coşkuyla selamladıklarını ve başarı dileklerini gönderdiklerini birer mesajla bildirdiler. Konferansın asıl bileşenlerinin yanı sıra birçok parti ve örgüt de gözlemci olarak katılarak bu oluşuma destek verdiler.

Enternasyonal marşı ile açılışı yapılan konferans, 1. konferansın mimarlarından ve aktif katılımcılarından biri olan MKP üyesi Cemal Çakmak şahsında özellikle 17'ler, dünyanın dört bir yanında anti-emperyalizm ve devrim mücadelesinde yaşamını yitirenler için yapılan saygı duruşuyla devam etti. Bulgaristan İşçi Partisi (Komünist) Genel Sekreterinin, sosyalizm yenilgi aldıktan sonra tüm dünyada komünist ve işçi partileri arasındaki iletişim ve diyalogda yaşanan aksaklıklara dikkat çektiği ve bugün dünya genelinde ve özellikle de Balkanlarda komünist ve devrimci güçlerin yeniden toparlanıp hem bölgede hem de dünyada ciddi bir anti-emperyalist ve devrimci bir güç olmalarında Balkan Konferansının oynayacağı rolü vurguladığı açılış konuşmasının ardından konferans coşkuyla başladı.

Altmışa yakın delege ve gözlemcinin katıldığı konferans, katılımcı parti ve örgütlerin sundukları ülke raporları ve Balkan Konferansı'nın bugüne kadar yürütmüş olduğu çalışmaların kısa bir sunumuyla devam etti. Yunanistan Komünist Örgütü'nün Balkan Konferansı'nın 2005 yılında ilk bir araya gelişinden bugüne kadar yürütmüş olduğu çalışmalara ilişkin sunduğu raporda; 4. Avrupa Sosyal Forumu, Balkanlarda ABD ve NATO askeri üslerine karşı ve tek tek ülkelerdeki bazı gelişmelere karşı birlik içinde olumlu bir performans sergilendiği belirtildi. Fakat aynı zamanda Balkan Konferansı'nın kuruluşunda önüne koymuş olduğu gibi bölgede daha geniş ve etkili bir anti emperyalist güç olma ve bölgedeki parti ve örgütler arasındaki diyalogu güçlendirmede yetersiz kaldığına da vurgu yapıldı.

2. Konferans'ın esas konusu olan "Balkanlardaki Siyasal Durum ve Konferansın Görevleri" çerçevesinde özellikle 1990'lardan sonra IMF, Dünya Bankası ve Avrupa Birliği gibi kurumlar tarafından şekillendirilen neo-liberal saldırılarla beraber artarak çoğalan özelleştirmeler, işsizlik, esnek üretim ve işçi-emekçi örgütlülüklerinin üzerinde artan baskılar, militarizasyon, emperyalist saldırganlık ve bölgede kendini ciddi bir şekilde hissettiren ırkçılık, milliyetçilik ve yükselen faşizm yoğun bir şekilde tartışıldı. Birçok Balkan ülkesinin Avrupa Birliği'ne ve NATO'ya katılımı, Yunanistan ve Türkiye'deki askeri üslerin yanı sıra şimdi de Romanya ve Bulgaristan'da açılan ABD üslerinin bölgede AB, Rusya ve ABD arasındaki emperyalist rekabetin kızışacağına işaret ettiği de vurgulandı. Yine bunlara bağlı olarak Balkanlardaki uşak rejimlerle beraber emperyalist plan a ve onların çıkarlarına hizmet edecek şekilde milliyetçiliğin, şovenizmin ve ırkçılığın kışkırtılarak bölge halklarının birbirine düşmanlaştırılarak Balkanların bir kez daha kan gölüne çevrilmesi tehlikesinin altı çizildi.

Son dönemdeki bu gelişmelerle beraber yükselen halkların direnişinin, anti-emperyalist ve devrimci mücadelenin daha da güçlendirilip pekiştirilmesinde Balkanlardaki tüm komünist, devrimci ve anti-emperyalist güçler arasındaki diyalogun daha yüksek bir seviyeye taşınması acil bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Önümüzdeki süreçte Balkan konferansı bu amaca hizmet etmek için konferansın kendi resmi sitesinden (www.balkanconference.com) ulaşılabilecek 3 aylık elektronik bir bülten çıkacaktır. Aynı zamanda önümüzdeki süreçte "Milliyetçilik, ırkçılık, Şovenizm ve Anti-Emperyalist Mücadele" ve "Balkan Ülkelerinde Sosyalizmi İnşa Etme Deneyiminin Değerlendirilmesi" konulu birçok ülkede, bir dizi panel ve seminer düzenlenecektir. 2. Balkan Konferansı partiler ve örgütler arası diyalogun ve tartışmaların geleceğe dair umudu ve kazanma azmimizi güçlendireceğinin ve bölgede anti-emperyalist ve devrimci mücadelenin ilerletilmesinde önemli bir adım olduğunun bir kez daha yinlendiği 23 Eylül Direniş Hareketi'nden bir yoldaşın yaptığı kapanış konuşmasıyla bitirildi.

Nepal'de Maoistler yeniden hükümette

BAŞTARAFI SAYFA 1'DE

Prachanda, hükümet önderliğinin, barış projesinin esasları, Halk Ordusu, militanların kampları, savaşta zarar görmüş ailelere yardım, yakınlarını kaybetmişlere tazminat v.b konularda kendilerinin görüş ve taleplerine sıcak baktığını ve önümüzdeki günlerde tüm bu konuların çözümüne dönük adımların atılacağını bildirdi. Daha fazla özerklik için mücadele eden bir Güney Nepal etnik topluluğu olan Madhesi liderlerinin, Madhesi sorununu gerçek göstererek içinde bulundukları partilerden ve hükümetten ayrılmasını değerlendiren Prachanda, coğrafik ve etnik temelde partiler yaratmanın doğru olmadığını savundu. Prachanda, söz konusu liderlerin partilerinden ve hükümetten ayrılmasının şüphe uyandırıcı olduğunu, bazı şeylerin gizli döndüğünü söyleyerek, "Eğer söz konusu liderler, partilerinden yalnızca Madhesi sorunu ile ilgili nedenlerden ötürü ayrıldılarsa, onlara partimize katılma çağrısı yapıyoruz" dedi.

Hükümetin yeniden yapılandırılması ile ilgili taleplerini yineleyen Prachanda, "Başbakan Yardımcılığı" kurumunun oluşturulması gerektiğini belirtti. Bununla birlikte, Maoist lider, Başbakanlık kurumunun da yeniden organize edilmesi ve hükümetin gerçek anlamda koalisyoner bir yapıya kavuşturulması gerekliliğine işaret etti. Prachanda'nın katıldığı etkinlikte diğer Maoist liderler Dr Baburam Bhattarai, Ram Bahadur Thapa ve Matrika Prasad Yadav da yer aldılar.

Rahatlayın; ABD artık suyla işkence yapmayacak

Amerikan Merkezi Haberalma Örgütü'nün (CIA) eski bir ajanı, geçtiğimiz günlerde Amerikan ABC televizyonuna yaptığı açıklamada El Kaide üyelerine sorgu esnasında işkence yaptıklarını itiraf etti. CIA ajanı John Kiriakou, El Kaide üyelerini sorgularken "waterboarding" denilen ve boğulma hissi yaratan suyla işkenceye bulunduklarını ve bunun bir işkence yöntemi olduğunu bildiğini söyleyerek, bu tür yöntemlerin "gerekli" olduğunu öne sürdü. John Kiriakou'nun itiraflarının ardından ABD Temsilciler Meclisi bu işkence yöntemini yasakladığını duyurdu! ABD Başkanı Bush ise, artık duymayanın kalmadığı sayısız işkence itirafına karşın üç maymunları oynarcasına ABD'nin işkence yapmadığı yalanını tekrar etti.

temi olduğunu bildiğini söyleyerek, bu tür yöntemlerin "gerekli" olduğunu öne sürdü. John Kiriakou'nun itiraflarının ardından ABD Temsilciler Meclisi bu işkence yöntemini yasakladığını duyurdu! ABD Başkanı Bush ise, artık duymayanın kalmadığı sayısız işkence itirafına karşın üç maymunları oynarcasına ABD'nin işkence yapmadığı yalanını tekrar etti.

Yunanistan'da genel grev yaşamı felç etti

Son yıllarda Avrupa'daki birçok ülkede birbirinin peşi sıra gündeme gelen sosyal-ekonomik hak gaspları büyük tepkilere yol açıyor. AB-ABD eksenli ekonomik-sosyal politikaları yürürlüğe koyan Yunanistan'da da Fransa, Almanya gibi ülkelerde ekonomik-sosyal hak gasplarına yol açan benzer düzenlemeler hayata geçirilmeye çalışılıyor

Yunanistan'da, devletin hazırladığı Sosyal Güvenlik Reformu'na karşı Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu (GSEE) ile Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu (ADEDY) tarafından gerçekleştirilen ve son 60 yılın en büyük grevi olarak nitelendirilen grev hayatı felç etti.

Özellikle son yıllarda Avrupa'daki birçok ülkede birbirinin peşi sıra gündeme gelen sosyal-ekonomik hak gaspları büyük tepkilere yol açıyor. AB-ABD eksenli ekonomik-sosyal politikaları yürürlüğe koyan Yunanistan'da da Fransa, Almanya gibi ülkelerde ekonomik-sosyal hak gasplarına yol açan benzer düzenlemeler hayata geçirilmeye çalışılıyor. En son Sosyal Güvenlik Reformu adı altın-

da yapılmak istenen yasal düzenlemeye karşı bir günlük genel grev gerçekleştirildi. Özellikle şehiriçi ve şehirlerarası otobüs, tren, metro, tramvay ve trolleybüs şoförlerinin greve katılması ulaşımı durma noktasına getirdi. Greve ayrıca hava ve deniz taşımacılığı çalışanları, avukat ve yargı mensupları, posta çalışanları, basın-yayın çalışanları ve kamu bankaları, devlet hastaneleri, elektrik ve su kurumları çalışanlarının da katılması, grevin ülkede büyük yankı uyandırmasına yol açtı.

Ülke genelinde 67 il ve ilçede yapılan eylemlerde, grev iradesi sokaklara taşındı. Eylemlere katılımin yoğunluğu dikkat çekerken, greve çıkan sendikalar taleplerini diilendirmek için başkent Atina'da iki ayrı miting ve yürüyüş gerçekleştirdi. GSEE ve ADEDY, başkentin Areos Meydanı'nda, PAME ise Koca Meydanı'nda miting düzenleyerek Sosyal Güvenlik Reformu'nun işçi-emekçilerin ekonomik ve sosyal haklarına dönük kapsamlı bir saldırı niteliğinde olduğunu ve derhal geri çekilmesi gerektiğini belirterek, aksi takdirde yeniden greve çıkacakları uyarısında bulundular.

Rusya, Avrupa Konvansiyonel Kuvvetler Antlaşması'ndan çekildiğini duyurdu

ABD tarafından kuşatmaya alınmaya çalışılan Rusya, 1 Aralık itibarıyla Avrupa Konvansiyonel Kuvvetler Antlaşması'ndan çekildiğini duyurdu. Avrupa'da tank, uçak ve diğer konvansiyonel (gelecekte) silahların sınırlandırılmasını öngören AKKA'nın askıya alınması yönündeki karar bu ay başında Rus parlamentosu tarafından onaylanmıştı. ABD'nin, Rusya'ya komşu olan doğu Avrupa ülkelerine füze kalkını inşa etme planının, Moskova ile krize yol açması üzerine Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin Temmuz ayında, AKKA'yı askıya almayı planladıklarını açıklamış ve bu açıklamanın akabinde parlamento AKKA'yı askıya alma önerisini oylayarak kabul etmişti. Soğuk savaş döneminde silahlanma yarışını azaltmak amacıyla ortaya

atılan anlaşma, 1990 yılında imzalanmış ve 1999 yılında değişen koşullar yüzünden revize edilmişti. Rusya anlaşmanın revize edilmiş versiyonunu 2004 yılında onaylarken, ABD ve NATO üyesi ülkeler ise bir dizi gerekçe ile bu anlaşmayı onaylamamışlardı. AKKA uyarınca NATO ve Varşova Paktı üyesi ülkelerin, Avrupa sınırları içerisinde bulundurabileceği silahların sayısının ciddi oranda azaltılmasının öngörülmesine karşın geçtiğimiz aylarda ABD'nin bu ülkelere silahlarına füze kalkını inşa edeceği ve bu ülkelerdeki askeri varlığını arttıracağı duyurulmuştu.

Rusya'dan askeri hamleler

Rusya, AKKA'dan çekilmesinin he-

men ardından 10 Aralık tarihinde kıtalararası füze denemesi yaptı. Rusya Füze Komutanlığı Sözcüsü Aleksandr Vovk tarafından yapılan açıklamada; Hiroşima'yı yok eden atom bombasından 52 kat daha güçlü atom bombası taşıyabilen kıtalararası RS-12M Topol füzesinin denemesinin başarıyla gerçekleştirildiği duyuruldu. Bu arada Kremlin tarafından yapılan açıklamada, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından bu yana Doğu Akdeniz'de ve Atlas Okyanusu'nda ara verilen askeri tatbikatların yeniden başlayacağı belirtilerek, 2008 yılı Şubat ayında gerçekleştirilmesi öngörülen tatbikatın Akdeniz yaığında, Rus donanmasının Suriye limanında üsleneyeceği bilgisine yer verildi.

Bhutan'da Maoistlere saldırı

2008 yılının ortalarında seçime hazırlanan Bhutan'da, bir süre önce Halk Savaşı'na başlama kararı aldığını duyuran Bhutan Komünist Partisi (MLM)'ye dönük saldırılar yoğunlaşıyor. Halk Savaşı'nın hazırlıkları içerisinde olan BKP (MLM) üye ve taraftarlarının, silahlı mücadele için kamp hazırlığı, silah ve patlayıcı madde teminatı, yapılacak propaganda çalışmaları ve savaşın ilk dönemlerine ilişkin taktik politikaların belirlenmesi için yaptıkları toplantının Bhutan kolluk güçleri tarafından basılması sonucu 30 kişinin tutuklandığı öne sürüldü. 9 Ekim günü tutuklanan 30 kişi, 5 ile 9 yıl arasında hapse mahkum edildi. Bhutan kolluk güçleri tarafından yapılan açıklamada; tutuklanan kişilerden bazılarının Hindistan'ın Maoistlerin denetimindeki bölgelerinde askeri-siyasi eğitim aldıkları öne sürüldü.

Irak'ta 4 bombalı saldırı 46 ölü

ABD emperyalizmi öncülüğünde 2003 yılında işgal edilen ve son zamanlarda istikrar ve güvenliğin sağlandığının söylendiği Irak'ta bombalı intihar saldırıları ile gerçekleştirilen katliamlara bir yenisi daha eklendi.

13 Aralık Perşembe günü, çoğunluğunu Şiilerin oluşturduğu Meysan eyaletinin Amara kentinde bomba yüklü bir araç infilak etti. Olay yerinde kalabalığın toplanmasının hemen ardından bomba yüklü ikinci bir aracın infilak etmesi sonucu 46 kişi yaşamını yitirken, yüzü aşkın kişi de yaralandı. "Demokrasi" ve "özgürlük" adı altında işgal edilen Irak'ta, dört yılda bir milyondan fazla insan hayatını kaybetti.

Maoistler hapishaneyi bastı 110 Maoist serbest

Hindistan Komünist Partisi (Maoist) güçleri, Chattisgarh eyaletindeki bir hapishaneyi basarak aralarında 110 tutsak parti üyesi, savaşı ve taraftarın da bulunduğu 300 kişiyi kurtardı. Hapishane görevlilerinin yemek dağıttıkları esnada Maoist tutukluların görevlileri etkisiz hale getirerek silahlarına el koymaları ve ardından da 6 görevliyi silahları ile birlikte esir almalarının ardından hapishane dışından Maoist gerillaların destek saldırısını başlatmaları sonucu hapishanenin ele geçirildiği belirtildi. Hapishanede bulunan 377 tutsaktan 300'ünün kurtarıldığı baskının ardından geniş bir operasyon başlatan Hindistan kolluk güçleri, baskının çok iyi planlanmış olduğunu ve muhtemelen plan kapsamında dışarıdaki güçler ile tutsaklar arasındaki son iletişimin sağlanması için kısa süre önce Maoistlerden bir ya da bir kaçının hapse girdiklerini iddia ettiler.

Tarık Ali

Hugo Chavez'in referandumu az bir farkla kaybetmesi, taraftarlarının büyük ölçekli çekimserliklerinin sonucuydu. Seçmenlerin % 44'ü evlerinde oturdular. Neden? Öncelikle bunun gerekli bir referandum olduğunu ne anlamışlar ne de kabul etmişlerdi. Çalışma haftalarına ve diğer toplumsal reform önerilerine ilişkin düzenlemeler, mevcut parlamento tarafından rahatlıkla yasalaştırılabilirdi. Anahtar mesele, hükümetin başının (Avrupa'nın pek çok ülkesinde olduğu gibi) seçimine ilişkin sınırlandırmaların kaldırılması ve "sosyalist bir devlet"e yönelmesi idi. Bu ikincisine ilişkin olarak halk tabanı düzeyinde yeterli münazara ve müzakere söz konusu olmadı.

Edgardo Lander'in dostça eleştirisinde söylediği gibi:

"Biz yurttaşlar, devleti, ekonomiyi ve demokrasiyi sosyalist anlamda tanımlayacak bir anayasa reformu lehine oy kullanmadan önce, bu tanımlamalarda yer alma hakkına sahibiz. Sosyalist devlet kavramından ne anlaşıyor? Sosyalist ekonomi kavramından ne anlaşıyor? Sosyalist demokrasi kavramından ne anlaşıyor? Bunlar, 20. yüzyılda sosyalizme bağlanmış devletler,

Somali: Haberlerde anlatılamayan ülke

Ramzy Baroud

Etiyopyalı güçler başkent Mogadişu'yu harabeye çevirirken, Somali halkı hala yeni bir eziyete katlanıyor. Söylendiğine göre, bu birimlerden birine karşı gerçekleştirilecek bir saldırıya ve bir askerlin hırpalanmış vücudunun sokaklarda sürüklenmesine karşılık olarak, 9 Kasım'da, Mogadişu'nun Bakara karşısında, sekiz sivilin ölümüne yol açan Etiyopya yapımı bir roket topu patladı. Ertesi gün, bazıları tarafından, bir önceki gün Etiyopyalı güçler tarafından toplandıkları düşünülen pek çok Somalilinin cesedi bulundu. Söylendiğine göre, İslam Mahkemeleri Birliği'ne bağlı savaşçılar ile hükümet güçleri ve onları Etiyopyalı mütefikleri arasında iki gün süren silahlı mücadelede, yaklaşık olarak 50 sivil öldürüldü ve 100 kişi de yaralandı. İnsan Hakları İzleme Örgütü tarafından yayınlanan bir rapor, hem Etiyopyalı askerleri, hem de "asileri" kan akmasından dolayı sorumlu tuttu. Watchdog'un Afrika müdürü Peter Taki-rambudd'e den aktarıldığına göre, "Uluslararası toplum, bu saldırıların knamalı ve savaşçılar; hırpalanan esirleri ve tutuklanan idam etmeyi de içeren eylemlerden dolayı uluslararası hukukun ihlali karşısında mesul tutmalı."

Uluslararası toplumun, bu çatışmada yapıcı bir müdahalede bulunması tabiri beklenemez. Bu "toplum"un pek çok üyesi zaten, bağımsızlık ve ulusal bağlılık hissini sağlamak için uzun süre mücadele veren Somali'de yaşanan ve 16 yıl süren iç savaştan son derece yıldırcı bir rol oynamışlardı. Ülkenin tarihinin, sömürgeci ağgözlülük ve haksız yabancı müdahaleler nedeniyle sürekli olarak kötüye gitmesinden dolayı, Somali'deki savaş sonlandırmak için, yerel diktatörler ve asiler arasındaki uzatılmış yeni bir çatışma, gerçekten adaletsiz olurdu. Bu durum; Afrika Boynuzu'nun jeopolitik önemiyle takıntı derecesinde ilgilenenlerin çıkmına çalışan vekil hükümetlerin, milislerin ve yerel araçların sayısında artışa yol açtı.

Sömürgeci güçler, Somali'nin stratejik konumunun önemini, "Afrika'nın kapışılması"nı başlatan Berlin Konferansı'ndan sonra anladılar. Britanya, Fransa ve İtalya'nın Somali topraklarına girişi, on dokuzuncu yüzyılın sonlarında başladı ve bölge hızlı bir şekilde İngiliz ve İtalyan Somali'si olarak ikiye bölündü. Her iki ülke de, yerli halkı, yine kendilerine boyun eğdirmesini amaçlayan savaşa sokarak, ülkede kontrollerini artırma çabası içine girdi. İkinci Dünya Savaşı, Avrupalı güçlerin yanında savaşan, çaresizlik içindeki, baskı ve savaş-sonrası gelecek bağımsızlık sözleri altında yaşayan Somali halkı için çok büyük bir yıkımı beraberinde getirdi. Somali, 1949 yılında, İtalyan protektorası olarak BM tarafından manda yönetimi altında yönetildi ve on yıl sonra, 1960'da bağımsızlığını kazandı. Buna rağmen, sömürgeci güçler ülkedeki çıkarlarından asla tam olarak vazgeçmediler ve Soğuk Savaş; Birleşik Devletler, Sovyetler Birliği ve Küba'yı da içeren yeni oyuncuları sahneye davet etti. Sömürgeci mirasın kalıntılarından biri de, Britanya İmparatorluğu'nun Etiyopya hükümetine verdiği, Somali'nin Oga-den bölgesinde gerçekleşti. Bölge, Etiyopya ve Somali arasında, 1964 ve 1977 yıllarında gerçekleşen iki büyük savaşa sahne oldu. Pek çok Somalili, Etiyopya'yı hala işgalci bir güç olarak kabul etmekte ve Addis Ababa'nın politikalarını, ülkenin yabancı müdahale geçmişişinin devamı olarak görmekteler. Büyük ölçüde yabancı müdahalenin, klan ve kabilesel sadakatın ve iç bağlilığın sonucu olan 1991'deki iç savaş, sonrasında Somali'deki durumu kötüleştirdi. Zur durumdaki siviller yardımdan yoksun kaldıkça, Somali insanı bir felakete neden olan yıkıcı bir kuthla karşı karşıya kaldı. Kıtık, bu sefer, uluslararası "insani" misyonların bir parçası olarak, 1992 Aralık'ında başlayan ve Birleşik Devletler birliklerini de içeren yabancı müdahale için bir mazeret olarak işe yaradı. Bu çaba, 1993 Ekim'inde 1,000'den fazla Somalili ve 18 Birleşik Devletler askeri Mogadişu'da öldürüldüğünde, trajik bir sonla sonuçlandı. Birleşik Devletler'in aceleye gelen bir geri çekilme kararını takiben, ana-akım medya kendi kendilerine yardım etmeyi reddedenlere, Batı'nın da yardım edemeyeceğini bahane olarak öne sürdü; olayın diğer bir kötü yanı, Somali halkının çıkarının, bu sömürgeci hayırsverlerin asla ilgisini çekmemesi. O zamandan beri, Somali'nin önemi, uluslararası medyada, makul bir çerçe ve görünüşe göre bir sona sahip olmayan başka bir mantıksız ihtilaf durumuna indirildi. Halbuki gerçek, aslında Afrika Boynuzu'ndaki sömürge çıkarlarının asla azalmadığıdır. 11 Eylül 2001 terörist saldırıları, Birleşik Devletler'in stratejik önemi olan bölgeye duyduğu ilgiyi daha da artırdı; saldırılardan sadece bir ay sonra, Paul Wolfowitz Etiyopya ve Somali'de pek çok güçlü aktör ile buluştu ve teröristlerin Ras Kamboni ve diğer Somali topraklarını kaçış yolu olarak kullanabildikleri iddia etti. Bir yıl sonra, Birleşik Devletler, gelişmeleri "denetlemeler" ve yerel askerleri "terörle mücadelede" eğitmek için Birleşik Müsterek Görev Gücü - Afrika Boynuzu'nu (Combined Joint Task Force - Horn of Africa: CJTF-HOA) kurdu.

Birleşik Devletler destek kuvveti, süre giden ihtilafa tarafsız kalmakta oldukça zorlandı. Birleşik Devletler birliklerinin, 2006 Aralık'ında, El-Kaide şüphehillerini izini sürme bahanesiyle Somali'ye giren Etiyopya güçlerine yardım ettiği söyleniyor. Etiyopya işgali, meşruluğu sorgulanan Geçici Somali Federal Hükümeti'nin (TFG) çağrısına cevap olarak haklı gösterildi. Daha çok Etiyopya taraftan bir kuruluş olarak görülen TFG, Somali'nin bazı kesimleri üzerindeki kontrolünü, 2006 Ocak'ında sivilirmeye başlayan, başkentini idaresini eline alan ve sonrasında ülkenin pek çok bölgesine uzun vadeli istikrar getiren İslam Mahkemeleri Birliği karşısında hızla kaybetmeye başladı. Birleşik Devletler ve diğer Batılı güçleri diyalog içerisinde tutma konusundaki çabaları başarısızlığa uğradı, buna rağmen Birleşik Devletler destekli Etiyopya, Aralık 2006'da Somali'ye girdi. 7 Ocak 2007'de, Birleşik Devletler AC-130 silahları kullanarak hava saldırıları başlatıp ihtilafa katıldı. Sivilere ilişkin can kaybı olduğu bildirildi ancak Birleşik Devletler bu durumdun dolayı sorumluluk üstlenmeyi reddetti. Son müdahale, ülkelerin birlik şansıma zora soktu. Ülke, şu anda, (her ikisi de BM, Birleşik Devletler ve Afrika Birliği tarafından desteklenen) geçici hükümet ve Etiyopya'yla, (iddiaya göre Eritre ve bazı Körfez Arap hükümetleri tarafından desteklenen) İslami Mahkemeler arasında bölünmüş durumdur. Son zamanlarda BM, uluslararası bir banş gücüne bağlantılı herhangi bir olaşliğin varlığını reddetmekte ve askeri birlik sözünde bulunan çok az Afrika ülkesi (Uganda hariç) bu birlikleri göndermiş durumdur. Bu durum, Somali'yi, daha çok kan dökülmesinin habercisi olarak, tekrar dış güçlerin ve kendi kendilerine hizmet eden iç güçlerin insafına bırakıyor. Bizim önceden bilinen yardımımız şu an zorunlu çünkü Somali halkı yeterince acı çekti. Durumlan acil ve hemen harekete geçilmesi gerektiğinin yanı sıra, çok daha derin bir anlayış hak ediyor. (www.sendika.org'tan alınmıştır)

BOLİVARCILARA DERSLER Referandumdan sonra Venezüella

ekonomiler ve demokrasilerle hangi anlamda farklılaşıyor? Burada, semantik hakkında bir tartışmaya girmekten değil, ülkenin geleceğine ilişkin temel kararlardan söz ediyoruz".

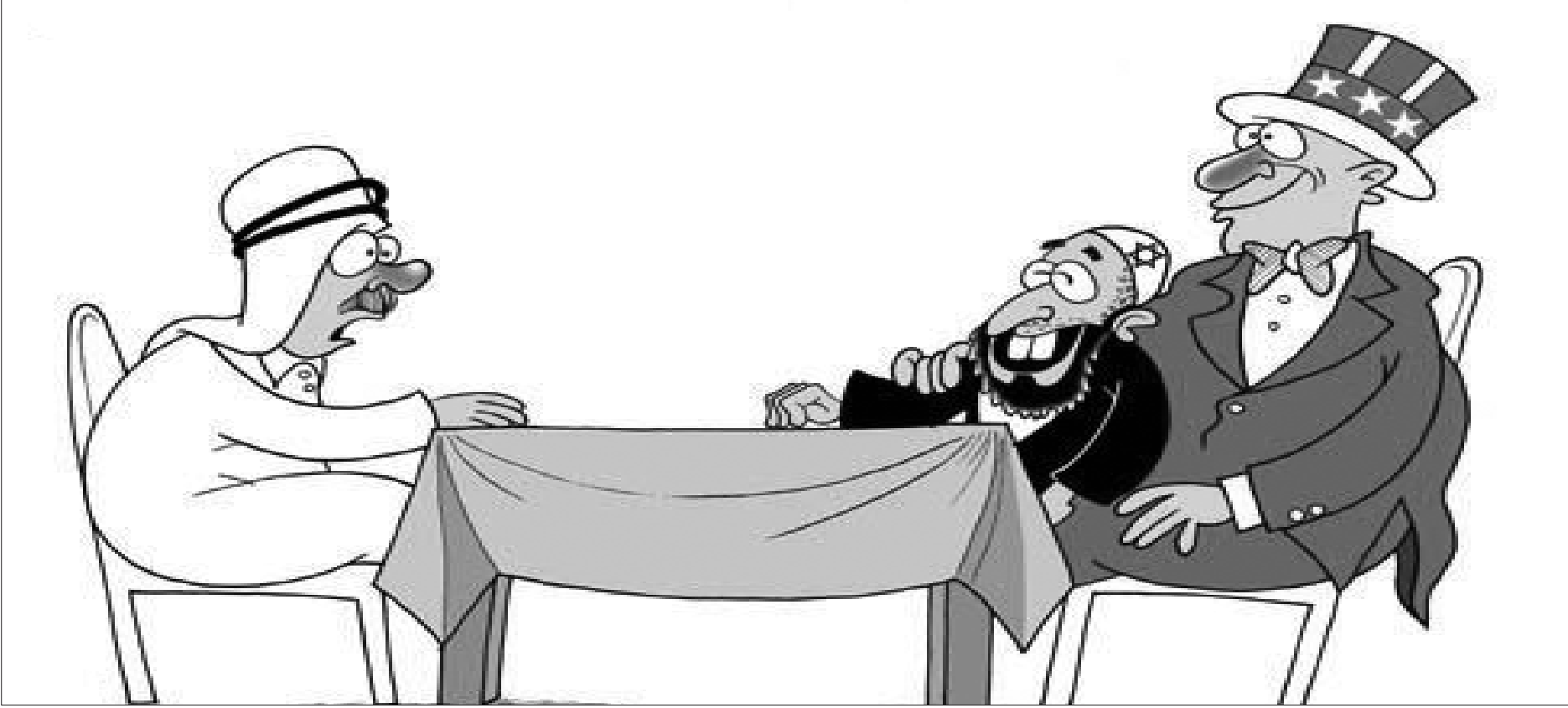
Bu eleştiri daha sonra, Venezüella dayanışmacısı Greg Wilpert –ki Wilpert'in Venezuelanalysis.com adlı sitesi ülke hakkındaki en iyi bilgi kaynağıdır- tarafından genişletildi:

"Reform sürecini hızlandırarak Chavez, muhalefete, kendisine saldırdı bulunmaları için neredeyse benzeri görülmemiş bir fırsat sunuyor. Keza, sürecin içine itildiği acelecilik, Chavez'i, reformun daha mutedil eleştirmenlerinin temel eleştirisi haline gelen, sürecin temelden sakat olduğu eleştirisine de açık kalıyor".

Bir diğer hata, önerinin bir blok olarak, tamamını kabul etmek ya da et-

memek şeklinde oylanmasında gösterilen ısrardır. Eğer her bir öneri için ayrı ayrı oylama imkanı tanınmış olsa, bazı önerilerin kabul edilecek olması kuvvetle muhtemeldir. Bu, Bolivarcıları, halk tabanı düzeyinde örgütlü münazara ve müzakerelele daha etkin bir kampanya yürütmeye zorlayabilirdi (Fransız solunun tartışmayı kazanmak için yaptığı ve AB Anayasasına karşı kazandığı gibi). Seçmenleri görmezden gelmek her zaman bir yanılgıdır ve bunu en iyi Chavez bilir.

Şimdi ne yapılmalı? Başkan 2013 yılına kadar makamında kalacak ve Chavez için ne denirse densin, "topal-ördek" [başansız olan ya da yetkilerinin bitmesine çok az süre kaldığı için müdahalede bulunamayan yetkili anlamındadır-ç.n.] tanınlaması asla ona uygun düşmeyecektir. O bir savaşçı ve süreci nasıl pekiştirmek gerektiğini düşünecektir. Eğer layıkıyla kullanılabilirse yinilgi, gizli bir lütf bile olabilir. Her şeye rağmen [bu yenilgi], son sekiz yılda

Osamah Khalil

İşte bitti. Elliden fazla devlet ve örgütün katıldığı sözü çokça edilen Annapolis "toplantısı" görüşmelere başlamak konusunda geniş ve hiçbir bağlayıcılığı bulunmayan bir mutabakat ile sona erdi. Her zamanki gibi Bush yönetimi konferansın yüksek beklentilere hitap etmeyen ve en küçük sonuçun bile büyük bir "başarı" olarak sunulabileceği bir zemin hazırlamıştı. ABD Başkanı George W. Bush yüksekten uçmak yerine tıpkı gururlu bir baba ya da Roma İmparatoru edasıyla İsrail Başbakanı Ehud Olmert ile Filistin Lideri Mahmut Abbas'ın törenle el sıkışmalarına hami olarak en iyi Bill Clinton taklidini yapmış bulunuyor. Eylül 1993'teki bahar havasını hatırlatmaktan ziyade, İsrail ve Filistin liderlerinin bu el sıkışma merasimleri Marx'ın değişimi tekrar hafızalara taşıyor: "Tarihte her şey iki defa gerçekleşir. İlkinde trajedi, ikinci tekrarda ise komediye dönüşür." Gerçekten de Kasım ayının bu son haftası bir komedi yaşandı: konferans öyle sembolik ve iyi planlanmış bir zamanda gerçekleşti ki, Birleşmiş Milletler'in Filistin'in ayrılması oylamasının 60. yıldönümüne denk getirildi. Bush yönetimi bu konferansı planlarken gerçekten bu sembolik tarihi düşündüyse, Suudi Arabistan ve Suriye'nin üst kademelerde katılımını göz önüne alırsak sonuç olarak kısmen amaçlarına ulaştıkları söylenebilir. Ancak tüm bu sembollerin ve bunlara bağlı açıklamaların anlamsızlığı, tüm dünyada bu kavgaanın düristçe sonuçlanması adına görev yapan gözlemcilerin daha da fazla kuskuya gömülmelerine neden oldu.

Bush'un "kutsal topraklara barış getirme" konusundaki konuşmalarına baktığımızda, İsrail-Filistin arasındaki çatışmayı sona erdirmek için altı yıldır anlamı herhangi bir diplomatik hareket içine girmeyi reddetmesini görmezden gelmek imkânsız. Aksine İsrail Başbakanı Ariel Şaron'un "demir yumruk" siyasetine arka çıkmayı yeğlediğini söyleyebiliriz. Söylediklerinin tersine, daha derin bir araştırma gösterecektir ki Bush yönetiminin mesele-iyi çözmek ve bir Filistin devleti kurmak yönünde ne bir siyasi isteği ne de amacı yoktur. Gerçekten de Başkan Bush müzakere "sürecine" başkanlık etmeyi bile istememektedir. Bu görev Condoleezza Rice'a kalmıştır.

Ulusal Güvenlik Danışmanı olduğu dönemde ve Dışişleri Bakanlığının ilk iki yılında çatışmanın varlığını şiddetle reddetmiş olmasına rağmen Rice'ın geçen yılın sonlarında tekrar bu işe soyunmasının ardındaki neden İran'ın Ortadoğu'da artan etkinliğini engellemek çabasıdır. İran'ın güçlenmesini engellemek ihtiyacı, İsrail'in Lübnan ve Gazze'de 2006 yılında gerçekleş-tirdiği ve bununla birlikte Bush yönetimi ve Rice'ın deyişiyle "yeni Ortadoğu" hedefinin başarısızlığa uğramasıyla artmıştır. Irak Çalışma Grubu'nun 2006 yılının sonlarında yayınlanan raporu, ABD'nin İsrail-Filistin sürecine müdahalesine karşı olan neo-muhafazakarlara karşı Rice'a siyasi bir maske sunmuştu. Eski Başkan George H. W. Bush'un baş danışmanı, 1991 Madrid Barış Konferansı'nun mimarı Eski Dışişleri Bakanı James Baker tarafından kaleme alınan rapor, Washington'un Arap-İsrail barış sürecine tekrar müdahil olması gerektiğini söylüyordu. Rice'ın geç kalmış çabaları, Oslo Anlaşmalarının "Barış İçin Yol Haritası"nın "performans-temelli değerlendirilmeleri"yle uyuşan diplomatik bir stratejidir. Bunun dışında, Rice açıkça seleflerinden öğrenmiştir ki tüm Amerikan Dışişleri Bakanları, toplumun gözünde bir şeylerin başlandığı hissini yaratmak amacıyla Ortadoğu'da mekik diplomasisi yürütmek zorundadır.

Geçmiş yıllarda gerçekleştirdiği sayısız ziyarete karşın Rice'ın tek elle tutulur önerisi üstü kapalı ve boş sözlerle dolup taşmış olan bu çatışmanın lügatine "siyasi ufuk" terimini katmaktan başka bir şey olmamıştır. Yine de kendisi bu "ufukun" parametrelerini belirlemiş de değildir. Gerçekten de Rice Amerikan Yahudi lobisine Şubat ayında İsrail-Filistin görüşmelerinin başlamasından itibaren ABD'nin "siyasi ufuk" konusunda hiçbir öneride

bulunmayacağını ve bunun İsrail'i zor duruma düşümeceğinin garantisini vermişti. (1) Sonuyu buradan yola çıkarak soracak olursak, Bush yönetimi başlattığı bu görüşmelerin başıyana ulaşması için ne yapacaktır? Bush yönetimi sonunu hazırladığına ve Amerikan seçim dönemi başladığına göre, cevabımız çok az şey yapacağı yönünde olacaktır.

Ciddi bir girişimin yokluğu ve yarım gönüllü çabalar ne İsrail Başbakanı Ehud Olmert'in ne de yönetiminin gözünden kaçıyor olamaz. "Siyasi ufuk"tan bahsederken New York Times geçen günlerde İsrailli yetkililerin küçültücü bir deyim ortaya attığını bildirdi: "lecondel"... Yani Dışişleri Bakan'nın isminden türetilmiş ve "sonuçsuz toplantılar düzenlemek" anlamına gelen bir sözcük... (2) Annapolis toplantısından sonra çıkan röportajlarda Olmert gazetecilere İsrail'in "acı dolu fedakarlıklarla bir zemin" yaratmaya hazır olduğunu bildirdi. (3) Aslında konferansın öncesindeki birkaç hafta, İsrail farklı bir rota tutturmuştu. Bir başka "tasfiyelerin dondurulması" vakasından bahsedilirken İsrail Kudüs'ten Eriha'ya Filistin'in el konan toprakları üzerinde Batı Şeria'ya bağımsız iki parçaya bölecek yeni bir yol yapı-lacağını bildirmişti. İsrailli yetkililer yolun Filistinlilerin yolculuğunu kolaylaştırmak amacıyla yapılacağını söylese de imar planları ve açıklamalar Filistin Yönetimi'yle görüşülmeden yapılmıştı. Bu kararın geri çevrilmesi için Filistin Yönetimi'nin Amerika'ya arabuluculuk teklifi tipik bir şekilde yanıtlanmıştır: Washington müzakerelerin geleceğini tehlikeye atacak girişimler-de bulunmamasını istiyordu. (4) Bir hafta kadar sonra İsrailli yetkililer Kudüs'teki El Aksa Camisi'ndeki kazı çalışmalarına yeniden başlayacaklarını açıkladılar. Olmert Kasım ayında 451 Filistinli tutuklunun salıverilmesi emrini verirken aslında Batı Şeria'ya yapılan saldırılarda son iki ayda çok daha fazla sayıda kişi tutuklanmıştı. Bunun ötesinde, İsrail Gazze'ye giren petrolün miktarını azaltmış ve Aralık başından itibaren enerji kesintisi ile tehdit etmektedir. Olmert'in "acı dolu fedakarlıklarla hazırladığı anlaşma zemin-i" gerçekten de Filistinlileri "fedakarlığa" zorlayacak "acı dolu" önlemler içeriyor.

Abbas'ın Annapolis'teki konuşması müzakerelerde sıkı bir tutum sergileyeceğinin sinyallerini veriyor. Yine de onu destekleyenler kendisinin taviz verebileceğini söylüyorlar. Bu, İsrail'in 1967'deki "Yeşil Hat" sınırlarına geri çekilmesi karşılığında Filistinli müteccilerin dönüş hakkından vazgeçmeyi de içeriyor. (5) İsrail yönetimi, Filistin liderliğini "Yahudi topluluğun devlet-i" ve Filistin'i de "Filistinli topluluğun devlet-i" olarak tanımaya zorluyor. Filistinli müzakereciler böylesi bir tanımlamanın, İsrail'deki Filistinlilerin durumunu karşılamayacağını söylüyorlar. Bu açıklamaları İsrail'in "demografik tehdit" konusunu ve küçük ama büyümekte olan "tek devlet" korosunu etkisiz hale getirme çabası olduğunu söylüyorlar. (6) Annapolis konferansı öncesi ve konferans süresince devam eden demeclerine rağmen Abbas, hem ABD'ye hem de İsrail'e desteklerinden dolayı minnettar ve kendisi hiçbir etkili stratejiye sahip değil. Bu da ona, Washington'un yeni "sürecine" katılmaktan başka bir yol bırakıyor. Seçilmesi ve temsil gücü olmayan bir klik kendi adlarına müzakerelerde bulunur ama aslında şahsi çıkarlarını kollamak üzere görüşmeler yaparken, onları izlemek zorunda kalmak, Filistinlileri arzu edilemeyen bir duruma sokuyor. Hamas ve El Fetih'in Filistin Yönetimi üzerinde uyguladığı tek yönlü ve uzağı göremeyen kontrol politikası da Filistin topraklarında yeni bir iç savaşın tohumlarını atıyor; ulusal bütünlük çabalarının altını kazıyor ve [yabancı] siyasete direnme gücünü azaltıyor.

Bazı iyimser gözlemciler Bush yönetiminin "barış süreci"ne yeniden eğilmesinin umut verici bir gelişme olduğunu düşünüyor. Açık müzakerelerin baskısının bu "acı dolu fedakarlıklar" güçlendireceği görüşündeler. Ara-

Venezüella'da demokrasinin öldüğünü ve otoriteryanizmin kazandığını ileri süren Batılı âlimlerin iddialarını patlattı.

Geçen akşamki, yenilgiyi kabullenen konuşmasını (benim burada Guadalaraja'da Meksikalı arkadaşlarla yaptığım gibi) izleyen hiç kimsenin, Chavez'in demokratik toplumsal süreçlere bağlılığına ilişkin kuşkusu kalmamıştır. Bu kadar açık... Venezüella'daki hareketin en zayıf olduğu konulardan biri, tek bir kişiye olan aşırı bağımlılığıdır. Bu, o kişi için bir tehdit olduğu gibi (bir kurşun yeter), Bolivarcı süreç için de sağlıksızdır. Caracas'ta büyük bir vicdan muhasebesi olacağı belli ama şimdi mesele, işlerin ters gitmesine neden olan etkenleri çözümlenecek açık bir tartışmanın yaratılması ve bir sonraki adayı belirleyecek kolektif liderliği doğru adım atılmasıdır. Önde daha uzun bir zaman var ancak tartışmalar şimdiden başlamalı. Toplumsal katılımın derinleştirilip toplumsal dahil olmanın gayretlendirilmesi (kabul edilmeyen anayasa değişikliklerinde öngörüldüğü üzere), bir şekilde gerçekleştirilmelidir.

Anayasa yenilgisi, hiç kuşkusuz Venezüella muhalefeti ve Latin Amerika sağını güçlendirecek; ama bu zaferin kendilerine başkanlığı getireceğini hayal etmek, onlar açısından tam bir ahmaklık olur. Eğer yenilginin dersleri anlaşılırsa, kazanacak olan Bolivarcılardır. (www.sendika.org'tan alınmıştır)

lık ortasında gerçekleştirilecek olan görüşmelerin ilk raundu meclyanın büyük ilgisini çekecek; bu çatışmanın tarihinin ve barış sürecinin defalarca gösterdiği üzere üçüncü, dördüncü ve beşinci rauntlarda Amerikalı siyasetçilerin, siyaset uzmanlarının ve basının ilgisi başka bir yöne çoktan kaymış olacak. Bu da Annapolis'in bir komediden ibaret olduğunu başka bir göstergesi.

Tarihsel olarak, başanlı diplomatik zirveler barış anlaşmalarıyla sona erer, "süreçler" ya da "görüşme çerçeveleri"yle değil. Bu, kademli hükümet görevlilerinin varlığına ve üst bir güç tarafından kolaylaştırılmış görüşmeler sonucu oluşturulmuş denge ve karşılıklı güvene bağlıdır. Bu, gelecekte etkin olacağı sözünü veren boş ve tembel bir başkanla çektilen bir fotoğraftan çok öte bir şeydir. İsrail-Filistin sorununun çözüm yolu 40 yıldan fazladır biniliyor. Bir başka 14 aylık görüşme süreci barışla sonuçlanmamak bir yana barışa engel olacaktır. Hatta var olan BM çözümlerine ve uluslararası hukuka dayanan Arap Lıgası Barış İnisiyatifi, İsrail'e geçen beş yıl içinde iki defa sunulmuş ve her ikisinde de reddedilmişti. Buna ek olarak BM, Dünya Bankası ve sayısız üniversite, düşünce kuruluşları ve sivil toplum örgütleri tarafından değişik düzeylerde sadece banşçı bir çözüm için değil, siyasisi, ekonomik bir aradalık ve işbirliği için sayısız çalışma yürütülmekte. Şu anda ihtiyacımız olan bir başka müzakere "süreci" değil, ABD ve İsrail'in var olan uzlaşları kurma yönünde siyasi irade göstermesidir. Bundan daha az bir irade, işgali kuvvetlendirmek ve kurumsallaştırmaktan; Filistinlilerle Arap devletlerinden başka tavizler almaktan öte bir işe yaramayacaktır.

Elbette ki bu "sürecin" gerçek hedefi budur, İsrail'in iki eski devlet başkanının, İzak Şamir ve Ariel Şaron'un stratejilerinin bir bileşimini yaratmak... Görevini bıraktıktan sonra Şamir, 1991 Madrid Barış Konferansı'na katılmaya nasıl razı olduğunu açıklamıştı: İsrail Filistinlilerle müzakerelere girişmiş olsa bile "on yıl boyunca özerklik konuşmaları ile idare ettim ve bu süreçte Judea ve Samara'da yarım milyon nüfusa ulaştık." (7) Şaron'un stratejisini en iyi özetleyen de onun danışmanı Dov Weissglas olmuştu. 2004 yılında Gazze'yi parçalama planının "Filistinlilerle herhangi bir siyasi sürece girilmesi için formaldehit miktarını yeterince artıracak" bir plan olduğunu açıklıyordu. Bu sadece "bir Filistin devletinin kurulmasını engellemekle" kalmayacak aynı zamanda "müteciler, sınırlar ve Kudüs" konularında bir tartışmanın da önüne geçilmesini sağlayacaktı. (8) Bu yeni "barış sürecini" başlatmakda Bush yönetimi İsrail'in Filistin topraklarında süregiden işgalini beslemeye devam ediyor; mevzide başka olgular ortaya çıkarak gerekli zamanı kollayarak ve Filistinlilerin yaşanabilir, bağımsız bir devlet isteklerini boğmak için gerekli zamanı yaratarak... Eğer bunda başanlı olurlarsa Washington ve Tel Aviv, ABD yardımı ile Başkan ya da Başbakan ünvanı karşılığında bu gölge oyununa destek verecek bir Filistin yönetimine ihtiyaç duyacaktır. Abbas ve onun atanmış Başbakanı Salâm Fayyad bu rol için bilgimsiz kaftan ve ABD ile İsrail'den Hamas ve Fetih'in diğer üyeleri dahil olmak üzere ikerdeki rakiplerine karşı konumunu korumak için gerekli siyasi, ekonomik ve askeri yardımları alma süreci içerisinde.

Tüm eski "barış süreçleri"nde olduğu gibi yeni barış süreci de 2008'de bir Filistin devletini kurulmasıyla sona emeyecek. Abbas ve arkadaşlarının ABD'yi kurtuluş yolu olarak benimsemiş olduğu strateji başarısız olmaya mahkumdur. Diasporadaki Filistinliler ve Filistin içindekiler bunun yerine ne konması gerektiğine karar veremiyor. Yıllardır süren müdahaleler ABD destekli eşkıyalık kanunu ve sonsuz hapsedileme ile mi sonlanacak yoksa ulusal hareketi yeniden ele alıp canlandırma zamanı mıdır? Ancak tüm Filistinlileri temsil eden bir örgütlenme çağrısı ve yapılması geleceğimizi belirleyebilir ve belirlemelidir. Bunun başka yolu yoktur.

(www.sendika.org'tan alınmıştır)

Dersim'de Sonbahar Halk Konserleri düzenlendi

Kış mevsimiyle birlikte yaşamın iyice çetin bir hale büründüğü Dersim'de düzenlenen Sonbahar Halk Konserleri'nde Dersimliler bir araya geldiler.

Gazetemizin de destek verdiği ve Dersim Merkez ile Hozat, Pertek, Ovacık ilçelerinde düzenlenen konserlerde Agire Jiyan, Nurettin Güleş ve Grup Hivda sahne aldı.

Hozat'ta katledilen okurumuz Bülent Karataş anıldı

İlk olarak Hozat'ta 7 Aralık tarihinde Belediye Düşün Salonu'nda düzenlenen etkinlikte, Eylül ayında askerler tarafından katledilen okurumuz Bülent Karataş da anıldı. Açılış konuşmasıyla başlayan etkinlikte Hozat Kültür Derneği bünyesinde faaliyetlerini sürdü-

ren Grup Hivda, Koma Agire Jiyan ve Nurettin Güleş sahne aldı. Marşların ve türkülerin seslendirildiği etkinlikte, katledilen okurumuz Bülent Karataş anısına konuşmalar da yapıldı. Etkinlikte Hozat Belediye Başkanı Cevdet Konak da bir konuşma yaptı.

Etkinlikte Hozat ve Malatya DHP örgütlülükleri, Amed Demokratik Gençlik Hareketi örgütlülüğü ve gazetemizin gönderdiği mesajlar okundu.

Dersim Merkez'de 8 Aralık tarihinde Gündoğanlar Düşün Salonu'nda gerçekleştirilen konser etkinliği devrim ve komünizm şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Grup Hivda, Nurettin Güleş ve Koma Agire Jiyan'ın sahne aldığı etkinlikte 2007 yılının Ocak ayında katledilen Hrant Dink, 2004 yılının Mart ayında Mazgirt'te katledilen okurumuz İmam Boztaş ve Eylül ayında Hozat'ta katledilen okurumuz

Bülent Karataş anıldı.

Pertek'te düzenlenen etkinlik ise 9 Aralık tarihinden Kardelen Düşün Salonu'nda gerçekleştirildi.

Ovacık'ta 10 Aralık tarihinde Belediye Düşün Salonu'nda düzenlenen etkinliğe de yüzlerce kişi katıldı. Etkinlikte faaliyetlerine yeni başlayan Ovacık Kültür Sanat ve Dayanışma Derneği'nin Başkanı Deniz Balkı bir konuşma yaptı. Balkı, konuşmasında Dersim ve Ovacık'ta yaşanan sorunlara değinirken, bunlara karşı birlikte mücadele etmek amacıyla halkın dernek faaliyetlerine destek vermesi yönünde çağrıda bulundu. Etkinliğe DHP örgütlülüklerinin ve gazetemizin gönderdiği mesajlar uzun süre alkışlandı. Geceye katılmayan Ovacık Belediye Başkanı da bir mesaj göndererek tertip komitesine başanlar diledi.

Anti-emperyalist koordinasyon Londra'da panel düzenledi

Ortadoğu Anti-Emperyalist Mücadele Koordinasyonu, İngiltere'nin başkenti Londra'da panel düzenledi.

9 Aralık tarihinde düzenlenen panelde yapılan konuşmalarda, özellikle ABD emperyalizminin Ortadoğu üzerinden yükselttiği emperyalist saldırganlık ve Türk egemen sınıflarının bu saldırılardaki rolü eleştiri konusu oldu.

Panelde, dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalizminin, Afganistan işgalinin ardından giriştiği Irak savaşında bir tıkanma noktasına gelmiş olması nedeniyle İran'a yönelik bir işgal girişiminde bulunamayacağı şeklinde yapılan yorumların yanlış olduğuna dikkat çekildi. Emperyalizmin Irak'ta içine girdiği tıkanmadan kaynaklı daha da saldırganlaştığı ve bunun da İran'a yönelik potansiyel bir saldırı tehdidi oluşturduğu belirtilen konuşmalarda, ABD emperyalizminin bu saldırıda Türk egemen sınıflarını yanında görmek amacıyla PKK ve Güney Kürdistan'la ilgili olarak bazı tavizler verdiği şeklinde yorumlar yapıldı.

Türk egemen sınıflarının ABD'den aldığı bazı tavizleri, sınırları içinde özellikle Kürtlere saldırının da aracı haline getirdiği belirtilen konuşmalarda genel olarak ulusal sorunu ve devlet kurma hakkı üzerinde duruldu.

YILMAZ GÜNEY KÜLTÜR VE SANAT FESTİVALİ

ETKİNLİK DALLARI VE DEĞERLENDİRME KURULLARI

Kısa Film

Oktay Güzelöğlu (Kısa filmciler Derneği Bşk. / Yazar-Yönetmen)
Ahmet Yüzüak (Sinema Kooperatif Bşk. - Yönetmen)
Rabia Gülsün Tokar (Belgesel Sinemacılar Birliği - Ressam - Yönetmen)
Ahmet Soner (Yönetmen - Senarist)

Öykü

Ömer Leventoğlu
Veddi Erbay
Özcan Karabulut
Semih Gümüş
Cemil Kavukçu

Şiir

Sezai Sanoğlu
Mehmet Çetin
Şükrü Erbaş
Lal Laleş

Mehmet Özer
Hicri İzgören
Adil Okay
Nesimi Aday

Karikatür

Aşkın Ayrancıoğlu
Seyit Saatçı
Kamil Yavuz
Canol Kocagöz
Erhan Yaşar Babalık
Mete Göktürk

Tiyatro

Tamer Levent
Cezmi Baskın
Ali Erkazan
Altan Erkekli
Altan Gördüm

Müzik

Cahit Berkay
Sezar Avedikyan
Vedat Yıldırım (Nurgül Ateş)
Emre Saltık
Birol Topaloğlu

Halk Dansları

Ali Metin
Erdem Kılıç
Özcan Urtekin
Okan Gürbüz
Yalçın Urtekin

SON BAFİURU TARİHİ: 7 OCAK 2008

KAPANIŞ ETKİNLİĞİ / ÖDÜL TÖRENİ
27 Ocak 2008 - YENİ MELEK GÖSTERİ MERKEZİ
İSTANBUL

www.yilmazguneyksf.org yilmazguneyfestivali2007@gmail.com Tel: YÇKM * 0212 250 49 93 Tel: Özgür Düşün * 0212 243 91 94

Ayrıntılı bilgi için iletişim

FESTİVAL TERTİP KOMİTESİ

DEMOKRATİK GENÇLİK HAREKETİ

YÜZ ÇİÇEK AÇSIN KÜLTÜR MERKEZİ

YÜZ FİKİR

Muzaffer Oruçoğlu

muzafferorucoglu@hotmail.com

www.muzafferorucoglu.com

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayımlayamıyoruz

Evet, bu soru başlığımız gibi neden kitleler? Bu esprinin gerçekliği nerede yatıyor bakalım. Hepimizin bildiği bir söz vardır: "Devrim kitlelerin eseridir". Nedir bu eser? Kitleler olmadan bu iş neden imkansız? Başta bakınca biraz karışık gibi gelen bu sorular sağlıklı bir şekilde düşündüğümüz zaman cevabı zor olmayan sorular. Nasıl mı? Tıpkı yukarıda Lenin'in söylemiş olduğu devrim kitlelerin eseridir sözünün, bilimsel bir doğru olduğu gibi. Peki, kitleler olmadan devrim olmaz mı? Kesinlikle hayır, güneş olmadan hayat olmazsa, emek olmadan değer olmazsa, bugün olmadan yarın olmazsa, bu olmazlardan biri de kitleler olmadan devrim olmaz. Çünkü devrim onun (kitlelerin) eseri olacak. O eseri de kendisi koruyacak. Bu olgu bu kadar açıkken bizim görevimiz ne olmalı? Çünkü biz kendimizi devrimci insanlarmız diyorsak, tarihin omuzlanmıza yüklediği ağır bir sorumluluk var demektir. Bu sorumluluk önce insan olma, dürüst olma, sorumluluğudur. Hepimiz biliriz ki büyük bir binanın temeli bir kürek harçla başlar, biliriz ki kilometrelerce yol bir adımla başlar, biliriz ki yüzlerce sayfa-

İ. ÇELİK

lık bir kitap bir kelimeyle başlar. Yukarıdaki saydığımız olguları iyi hesaplırsak yolumuzun çok uzun ve zorlu olduğunu görürüz. Şunu da bilmeliyiz ki insanlık tarihinde en onurlu mücadeleler aynı zamanda zor olan mücadeleler olmuştur. Bu saydığımız zorun içinde en zor olanı bilginin bilmeyene götürülmesidir. Yani en geniş kitlelere ulaşmaktır. Bunun için bazı ön hazırlıklar gereklidir. 1. Kitle insanı olmak, onların yaşamını iyi bilmek. 2. Onlarla iç içe olmak. 3. Onların sorunlarına vakıf olmak, çözümünü onları dinleyerek üretmek. 4. Ona yabancı gelen şeyi kavratmadan (az da olsa) kabul etmesini istemek. 5. Sabırlı olmak. Sabır taşı bin kere çatlasa da çatlamamak. Yukarıdaki saydığımız özellikler bize zor gelebilir ama aşılmaz değildir. Çünkü bunu içselleştirmeye mecburuz. Derneklerimize baktığımız zaman bunları maalesef uygulayan insan sayısı bir elin parmakları kadar az görünüyor, bu sayıyı devamlı arttırmak temel görevlerimizden biridir. Bu hiçbir zaman akıldan uzak tutulmamalı. Çünkü bu bir kurum için olmazsa olmazlığın temelidir. Devrimci kitle insanı olmadan kesinlikle kitleler örgütlenemez. Kitleler örgütlenmeden de devrim olmaz. Emek sermaye ilişkisinin yoğun yaşandığı dünyamızda bu temel görevlerimizden biridir. Bunu böyle kavrayıp uygulamayan birey kitle insanı olamaz. Örneğin yeni bir dünyayı yaratacak insanları kitlelerden kopuk durmakla asla ve asla yaratamayız, birkaç insanı çevremize toparlayıp, kendimizi kitle ilişkisi yaratık diye inandırmaya çalışırız.

Böylesi bir durum, ne bizim dünya görüşümüz-

NEDEN KİTLELER?

dür, ne de bilimseldir. Bilimsel olmayan bir düşünce de, insanlığın kurtuluşunun temel kaynağı olan, işçi sınıfının ilkesi ile hiç bağdaşmaz. İşçi sınıfının bilimsel düşüncesini özümseyenler, hayatın her alanında (iş yerlerinde, okullarda, köylerde, kenar semtlerde vs) onlar ile karşı karşıya gelmeli, onlardan öğrenmeli ve öğretmeli. İşte bu, bilimsel öğretimin özüdür. Yoksa çevremizdeki insanları oradan buraya taşıyıp, buradan oraya taşıyıp, kendimizi güçlü (kitle ilişkisi açısından) göstermek sadece o gün kürsüde nutuk atarak tatmin eder, gerçeği değiştirmez. Bu işte devrimci teoriyi bilmek temel görevlerimiz arasındadır. Tabi bunu papağan gibi tekrarlamak için değil, hayata uy-

gulamak için bilmek gerekir. Hayatta dediğimiz yer herhalde sıcak odalarımız, kitaplık raflarının yanı sıra değildir. Yukarıdaki saydığımız katmanların, ezilenlerin, olduğu alanlardır. Ezilen kitlelerle buluşmayan teori yaşam hakkı bulamaz; çünkü onu yaşatıp devrimci bir pratiğe ve yaşama dönüştürecek olan devrimciler, kitlelerden kopuk bir durumda olamazlar. Her birey bunu iyi bilmelidir ki iyi konuşmak, iyi bir kaç alıntı vermekle, kitleler örgütlenmez. Önemli olan somut politikalarla, kitlelerin her alanında ruh halini, rahatsızlığını, sorunlarını, geleneğini, ekonomik sosyal, kültürel durumunu kısacası özgün koşullarını iyi analiz etmektir. Bu temeli bilmeyenler günü birlik politika ya-

pan kadrolar olurlar, var olanı dağıtırlar ve sonunda da bu "Bu halk adam olmaz" diyerek kendi yetmezliklerini halka yıkarlar. Küçük burjuvazinin aydın "burnundan kıl aldırmayan" tavrıyla bu zatlar, her şeyin kendileriyle başladığını, kendileri olmayınca hiç bir şeyin yolunda gitmeyeceğini sanırlar ne yazık ki. Hayatı kitaplarla değil, kitlelerle yaşayıp öğrenenler, bu işin hiç de kolay ve kısa vadede olmayacağını, devrimlerin birkaç on yıllara yayılacağını, farklı geçişlerle asırlan alacağını şimdiden hesap ederler ve bu işin esas sahibinin halk kitleleri olduğunu hiç bir an akıldan çıkartmadan, devamlı kitlelerle iç içe olurlar. Onlar kitleleri bu işin esas sahibinin kendileri olduğuna ikna ederek, insanlığın altın çağı giden yolunda bir adım daha ileri gitmeyi, sürekli yeni zirveleri fethetmeyi öğretirler. Günü kurtarma politikasını değil, halkın kurtuluşunun sadece ve sadece kendi ellerinde olduğunu esas sahibine kavratırlar ve onlarla bu işi birlikte yapmanın tek çare olduğunu devrimin onların (kitlelerin) eseri olacağını bu eseri de onların yaratıp koruyacağını öğretirler. İnsanlığı en önce yanlış düşüncelerin alanından kurtarma politikasını hayata uygulamaya özellikle dikkat ederler. Gerçek devrimci halk adamları bilirler ki, kitlelere sırtını dayamayan bir örgüt, adı ne olursa olsun zafer tacını başına giyemez, hedefine ulaşamaz, kendisi ile birlikte halkı da hüsrana uğratır. Çünkü devrim denilen onurlu hedefe giden yolun açılması kitlelerin coşkulu seliyle mümkündür. Bunun başka da hiç bir alternatifi yoktur. Bütün bu söylediklerimizi zor ama başanılmaz değildir. Bunun için en önce bu işe soyunanların insanlık tarihinin en akılcı, en berrak düşüncesi olan Marksist teoriyle kendini donatması gerekir.

Değişen YÖK değil, sadece başkanı!

12 eylül askeri faşist darbesinin ürünü olan YÖK'ün başına Erdoğan Teziç'in görev süresinin sona ermesiyle Yusuf Ziya Özcan getirildi. Üniversiteleri kışlaya çeviren, anti-demokratik, anti-bilimsel yapısını muhafaza eden YÖK, bu defa yeni başkanı Özcan'ın sorumluluğunda bilimsel ve demokratik eğitim karşısında hakim sınıfların sopası olma işlevini sürdürecektir

BAŞTARAFI SAYFA 1'DE

Bilindiği üzere bu karşılıklı hamlelerin üst boyutta yaşandığı mesele Cumhurbaşkanlığı seçimi olmuştur. Bunun neticesinde Kemalist klığın kalelerinden Cumhurbaşkanlığı koltuğu, gerek temsil ettiği hakim sınıfların gerekse de efendisi ABD emperyalizminin çıkarlarını icra etme misyonunu üstlenmiş olan AKP'nin eline geçmişti. Yeni YÖK Başkanının Cumhurbaşkanlığı tarafından atanması (aynı zamanda 7 kişiden oluşan YÖK Genel Kurulu; Üniversiteler Arası Kurul (ÜAK), Bakanlar Kurulu ve Cumhurbaşkanlığı tarafından seçilmektedir) AKP'nin temsilcisi olduğu komprador klik cephesinden “zafer”, CHP-ordu merkezli klik tarafından ise, bugüne kadar elinde bulundurduğu kaleyi kaptırmanın hezeyanıyla “sessiz bir çırpınış” şeklinde algılanabilir. YÖK üzerinden bugün ve ileride yaşanan-yasınacak bu çıkar çatışması dün Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yaşanırken, bugün de anayasa değişikliği, laiklik, türban, yargı üzerinden ilerlemekte, ilerleyeceğe de benzemektedir. Yeni YÖK Başkanı atanması üzerinden tartışmaların yaratılmasına, “kaygıların dillendirilmesine” yön veren ve bu meseleyi kıymete bindiren de yukarıda açıklamaya çalıştığımız gerçektir. Dolayısıyla AKP'nin misyonu gereği her alanda yapmaya çalıştığı “reformları”, uyguladığı politikalar, YÖK'e “istenilen” bir başkanın getirilmesi birbirlerinden bağımsız değildir, ortaya bütünlüklü bir tablo çıkarmaktadır.

Yeni YÖK Başkanı Özcan'ın görevi süresince izleyeceği politikalar ve sergileyeceği “vizyon”un AKP'nin politik söylemleriyle benzer nitelikler taşıması tesadüfi değildir. Özellikle anayasa değişikliğinde üniversiteler üzerine düşünülen değişiklik ile YÖK başkanı Yusuf Ziya Özcan'ın daha ilk günden açıkladığı, YÖK ve üniversitelere dair öngördüğü değişiklikler bir paralellik oluşturuyor. “İki vizyonum var. Birincisi üniversitedeki bütün yasakları ortadan kaldırmak, ikincisi üniversitelerin bilimsel çalışmalarını arttırmak” yönelik farklı olmayan açıklamalar örnek verilebilir. 1992-94 yıllarında Malezya'da Uluslara-

rası İslam Üniversitesi'nde bir süre ders veren, ODTÜ'de sosyoloji profesörü Yusuf Ziya Özcan, kendisinin ifadesiyle islami duyarlılığı olan, liberal muhafazakar olmasıyla birlikte “İslam Ekonomik Gelişmeye Engel midir?: Karşıt Delil ve Bazı Metodolojik Düşünceler”, “Kanada'daki Müslümanlar”, “Ülkemizdeki Cami Sayıları Üzerine Sayısal Bir İnceleme” adlı çalışmalarıyla tanınmaktadır. Uluslararası Stratejik Araştırmalar Kurumu (USAK) bilim

ve danışma kurulu başkanı, Uluslararası Hukuk ve Politika dergisi yazı kurulu üyesi olan Özcan, Cumhurbaşkanlığı seçimi öncesinde Tayyip Erdoğan'ın ismarladığı (Cumhurbaşkanlığına kimin aday seçileceği) anketin araştırmasını yapan Pollmark şirketinin kurucusu olduğu da bilinmektedir. “Uluslararası Güvenlik ve İnsan Hakları Araştırma Merkezi” adı verilen çalışmanın, polisin elindeki bilgiler ile üniversite birikiminin bir araya gelmesi sonrasında hazırlanacak raporlarla, “Ulusal Güvenlik politikalarının tespiti”ni, amaçlayan; ÖDTÜ'de konuşlandırılan “Uluslararası Güvenlik ve İnsan Hakları Araştırma Merkezi”nin çalışmalarına Emniyet İstihbarat Daire Başkanlığı ile birlikte başkanlık etmesi ayrıca bir öneme sahiptir. Bir çok alanda çalışması olmakla birlikte Özcan'ın uzmanlık alanı “Polis Eğitimi” ve “İslam/Müslümanlık”.

Gerek söylemleri gerekse de öngördüğü politikalar, Yusuf Ziya Özcan'ın emperyalizmin ve neo-liberal sisteminin çıkarları adına biat etmiş, bu çerçevede “ılımlı İslam” kıyafeti giydirilmiş AKP'nin siyasal ve ideolojik çizgisinden ayrı olmadığı/olamayacağı açıktır.

Hat safhaya ulaşan klikler arası çıkar çatışması ve da-laş, (özellikle Kürt sorunu gündeminin geniş yer almasıyla beraber AKP ve ordu ortak bir zeminde uzlaşmıştı) sı-

uşaklık edeceğidir. Kemalist faşist diktatörlüğün sac ayaklarından biri olan YÖK'ün nasıl bir öze, nasıl bir ideolojik işleve sahip olduğunu anlatmaya çok gerek duymuyoruz. 12 Eylül askeri faşist darbesinin ürünü olan YÖK'ün; üniversiteleri kışlaya çeviren, anti-demokratik, anti-bilimsel, faşist olduğu bir gerçektir. Dolayısıyla AKP'nin yeni anayasa hazırlığı üzerinden dillendirilen “demokratikleşme, sivilleşme”, “hak ve özgürlüklerin sağlanması” yönlü söylemler hakim sınıfların demokratikliğinden vb. ileri gelen birşey değildir. Emekçi halkların taleplerine ve çıkarlarına yönelik ise hiç değildir. ABD emperyalizmi tarafından misyon biçilen AKP, bugüne kadar uyguladığı özelleştirme, kamu alanının tasfiyesi, sosyal hakların gasp edilmesi politikalarıyla neo-liberal politikaların ülkede yaşama geçirilmesinin, sömürünün açık hale getirilmesinin öncülüğünü yapmaktadır. Türk devletine öngörülen “ılımlı İslam” modeli buradan geçmektedir. YÖK üzerinde yenilenen hakimiyetin ve olası reorganizasyonun, ABD emperyalizmi kontrolünde devletin bütününde yaşama geçirilen-geçirilmeye çalışılan yeniden yapılan-dırma süreci ile birlikte değerlendirilmesi bütünlüklü tablonun okunmasında yararlı olacaktır.

Yeni anayasa değişikliğiyle gündemde yerini alan türban yasağına dönük açıklamalar ile YÖK başkanı Y. Ziya Özcan'ın “türban yasağını kaldıracam” yönlü açıklaması AKP'nin farklı kollardan fakat eşgüdümlü bir meydan okumaya çalıştığını göstermektedir. Yeni YÖK başkanının basın açıklamasıyla deklare etmiş olduğu “bütün yasakların kaldırılacağı, üniversitelerin bilimsel çalışmalarının arttırılacağı”, “türban serbestliği ve düşünce özgürlüğünün sağlanması”, “üniversitelere mali ve idari özerklik” gibi bir dizi “reform”lar gerçekçi olmayıp, bugüne kadar hakim sınıflar tarafından dillendirilmekte ve gerek anayasa gerekse de yönetmeliklerde mevcuttur. Zira herkesin anayasa önünde eşit olduğu, herkesin düşüncesini serbestçe ifade edebileceği gibi hükümler yer almasına rağmen gerçekte nasıl olduğunu yaşananlardan görmek zor değil. Dolayısıyla YÖK ve üniversiteler üzerinde yapılacak hiçbir reform, sistemin gerçekliğini, YÖK'ün anti-demokratik, anti-bilimsel ve faşist yönünü ortadan kaldıramayacağı gibi bilimsel, demokratik ve halk için bir üniversiteyi de oluşturamaz. Yeni YÖK başkanının “Bugüne kadar üniversiteler ekonomi ve iş dünyasından uzak kaldı. Üniversiteleri buna yakınlaştıracamız” tespiti, YÖK ve üniversitelere tanınacak serbestlik ve özgürlüğün aslında piyasa ve sermayenin serbestliği ve özgürlüğü olacağı gerçeğini göstermektedir.

Kosova'da gerilim tırmanıyor

Yugoslavya'nın dağılmasıyla şiddetli etnik ve iç çatışmaların yaşandığı Balkanlar'da ipler, Kosova'nın nihai statüsü tartışmalarıyla geriliyor. 2.5 milyon nüfuslu Kosova'nın yüzde 90'ını oluşturan ve bağımsızlık talebinde bulunan Arnavutlar ile buna karşı çıkan Sırlar arasında gerginlik gün geçtikte tırmanıyor. Hatırlanacağı üzere 1990'ların başında Sırbistan'dan ayrılma girişimi doğrultusunda Arnavutlar Sırp hedefleri vurmuş böylece katliamlara varan çatışmalar başlamıştı. Bölgeye müdahale eden NATO güçleri bugün halen Kosova'da bulunuyor. Kosova'nın nihai statüsü Arnavutlar ve Sırlardan çok ABD, AB ve Rusya tarafından oluşturulan “Troyka”yla müzakere ediliyor. Dolayısıyla bölgedeki gerginlik esasında ABD ve AB emperyalistleri ile bu kutba karşısı son zamanlardaki siyasi-ekonomik-askeri hamleleriyle dış bileyen Rusya emperyalizmi arasındaki egemen olma dalaşı

şeklinde görülebilir. Zira bölgeyi arka bahçesi olarak görmek isteyen ve Kosovalı Arnavutların da sıcak baktığı AB ve ABD, Kosova'nın bağımsızlığını destekliyor. Bölgedeki egemenliğini karşıt kutba kaptırmak istemeyen Rusya ise Sırbistan'ı destekleyerek Kosova'nın ayrılmasına karşı çıkıyor, topraklarındaki özerklikleri göstererek geniş özerk bölge statüsünü öneriyor. Gerek AB, ABD gerekse de Rusya emperyalistlerinin bölgede nükleer ve füze tesisleri kurma girişimleri bölge üzerinde niçin fırtınalar kopartıldığını gösteriyor.

İşveç Dışişleri Bakanı Carl Bildt, AB'nin BM Güvenlik Konseyi kararını olmaksızın Kosova'nın bağımsızlığını tanımayacağına hazır olduğunu söylüyor. ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice ise, “realiteyi reddetmenin” hiçbir anlamı olmadığını söyleyerek, ‘troyka’ büyük çaba gösterdi, ancak o girişimin

2.5 milyon nüfuslu Kosova'nın yüzde 90'ını oluşturan ve bağımsızlık talebinde bulunan Arnavutlar ile buna karşı çıkan Sırlar arasında gerginlik gün geçtikte tırmanıyor. Hatırlanacağı üzere 1990'ların başında Sırbistan'dan ayrılma girişimi doğrultusunda Arnavutlar Sırp hedefleri vurmuş böylece katliamlara varan çatışmalar başlamıştı

sonuna gelinmiştir. Bizim şimdi diğer adımı atmamız gerekiyor” diye konuştu. Rusya Dışişleri Bakanı Serge Lavrov ise, Birleşmiş Milletler gözetiminde oluşturulan ‘troyka’nın Sırbistan ile Kosova arasında bir anlaşmaya varmamasından Kosovalı yetkilileri sorumlu tuttu. Lavrov, BM Güvenlik Konseyi dışında ki bir anlaşmanın (Kosova'nın tek tarafı bağımsızlığı) “tahmin edilmesi güç” sonuçlara yol açacağı uyarısında bulundu. Buna karşılık Rusya'nın desteği ile Sırbistan, Kosova'nın bağımsızlığına karşı çıkarak geniş özerklikten yana tutum takınıyor. Ancak, AB ve ABD desteği ile Kosovalı Arnavutlar bağımsızlık haklarından vazgeçemeyeceklerini söylüyor. Kasım ayında Kosova'da gerçekleştirilen seçimde (ki Sırlar tam katımlı bir boykota gitmişlerdi) aylık yanlıların yüksek oranda oy alması, aylık yanlısı diğer partilerle koalisyonu gireceğini açıklaması sonrasında bağımsızlık talebinin yükselmesi karşısında Sırbistan, Kosovalıların bağımsızlığını hiçbir şekilde tanımayacaklarını, uzlaşılabilir noktanın Sırbistan içinde geniş özerk statü içinde kalmak olduğunu söylüyor. ABD, AB ve Rusya emperyalistlerinin öncülüğündeki ‘Troykada’ bugüne kadar henüz bir anlaşma sağlanamadı. Yaşanan bu anlaşmazlık, BM kontrolündeki Kosova'yı(komşu ülkelerin etnik yapısı düşünüldüğünde de Balkanlar) bir etnik ve iç çatışmaya sürükleyebilecek ihtimaller barındırıyor. Kosova'nın nihai statüsünün belirlenmesi noktasında sonuç alınmaması üzerine BM Güvenlik Konseyi'nin meseleyi 19 Aralık'ta “son aşamada” ele alması bekleniyor. Gerek Kosovalıların gerekse de Sırların “kararlı” tutumları göz önüne alındığında anlaşmanın sağlanamayacağı ihtimali hayli yüksek görünüyor.

Lübnan'da kriz üstüne kriz

Siyasi krizlerle çalkalanan ve 8. kez cumhurbaşkanlığı seçiminin ertelendiği Lübnan'da sular durulmuyor. Beyrut'un doğusunda devlet başkanlığı sarayının bulunduğu Hristyan Baabda bölgesinde meydana gelen patlamada ordu komutanı olması beklenen General Francois El Hac ile birlikte 5 kişi öldü. Genelkurmay Başkanı Michel Süleyman'ın devlet başkanlığına adaylığında hem mecliste çoğunluğu oluşturan Suriye karşıtı gruplar hem de muhalefetteki Hizbullah ile arasında uzlaşma sağlanmış, oylama için 17 Aralık gösterilmişti. Yapılan saldırı mevcut krizi iç çatışmaya dönüştürme ihtimali oluştururken, ABD ve AB yanlısı kesim ile Hizbullah öncülüğündeki Suriye ve İran yanlısı kesim saldırıyı kınadıklarını belirten açıklamalarda bulundu.

Francois El Hac, Lübnan ordusunun yaz aylarında, ülkenin kuzeyindeki Filistin mülteci kampı Nehr el Bared'de Fethül İslam militanlarına yönelik düzenlediği, yüzlerce kişinin öldüğü operasyonları komuta etmişti. Parlamento çoğunluk grubu lideri Saad el Hariri, son terör saldırısının başta ulusal ordusu olmak üzere Lüblan'ın bütün kurumlarına kurumlarına yöneldiğini söyledi. Hariri, ulusal ordunun ülkenin egemenliğini, bağımsızlığını ve özgür iradesini koruduğunu söyledi. Lübnan'da siyasi kriz içinde büyük ölçüde tarafsız kalan ordu mensubu generalin öldürülmesini kınayan Hizbullah ise orduyu ulusal birlik ve savunmada birleştirici bir unsur olarak gördüğünü belirtti. Öte yandan Suriye'nin resmi ajanı Sana'daki habere göre, adının açıklanmasını istemeyen Suriyeli yetkili, “Lübnan'da orduya inanan, direnişi savunan ve birleşik Lübnan için çalışan bir kişinin ölümüyle sonuçlanan bu cinayetten yarar sağlayanlar İsrail ve İsrail'in Lübnan'daki ajanlarıdır” dedi. Suriye'nin Lübnan'daki askeri kuruma büyük saygı duyduğunu belirten yetkili, ülkesinin Lübnan ordusuna ve saldırıda öldürülen General François El Hac'ın ailesine samimi ve içten taziyelerini sunduğunu kaydetti. Lübnan'da Şubat 2005'te eski Başbakan Refik Hariri'nin öldürülmesinden sonra peş peşe gelen suikastların en sonunda Hristiyan milletvekili Antoine Ganem Eylül ayında bomba yüklü araçla düzenlenen saldırıda öldürülmüştü. 17 Aralık'ta cumhurbaşkanını seçip krizini çözmez bekleyen Lübnan, ABD ve AB'nin gölgesi altında çözümünden çok yeni krizlere ve iç savaşa doğru sürükleniyor.

KONUK YAZAR

Erdal YILDIRIM*

Alevileri asimile edemeyenler, Aleviliği asimile etme uğraşındalar

Yüzyıllarca inkâr edilerek, horlanarak, baskı altında tutularak, yıldırma politikaları ve hat-ta katliamlarla yok edilemeyen, asimile edilemeyen Aleviler ve Anadolu Aleviliği için yeni se-naryolar hayata geçirilmeye çalışılıyor. Osmanlı İmparatorluğu'nda büyük baskı ve katliam-lara uğrayan Aleviler, Kurtuluş Savaşı'na tüm güçleriyle destek vermişler ve Cumhuriyet re-jimine yakın bir tavır sergilemişlerdir. Ama gel gör ki, Cumhuriyetin kurulmasından sonra "tek dil, tek din ve tek ırk" politikası nedeniyle Aleviler yeni bir inkâr politikasıyla karşı karşı-ya kalmışlardır. Kemalist rejimin sözde laiklik anlayışının Hanefî-Sünnî inancına hizmet etti-ği kusa sürede görülmüştür. Ülkede kimi din bezirganlarının saltanatına son verme amacı ta-şındığı ileri sürülen 'Tekke ve zaviyelerin kapatılması karamyla, Hanefî-Sünnî inanç sahipleri inanç ve ibadetlerini eskisi gibi rahatlıkla yerine getirmeye devam ederken; bunun aksine Alevilerin inanç merkezleri ve mekanları kapatılmış ve Aleviler bir kez daha inançlarını gizli-lik içinde sürdürmeye karşı karşıya kalmışlardır. Aleviler özellikle Koçgiri bölgesinde çok yo-ğun baskılar ve büyük bir katliamla da yüz yüze geldiler. Daha sonra 1938 yılında Dersim bölgesinde tarihin en büyük katliamlarından birisine uğradılar. Yani resmi tarihte anlatılanla-ın aksine Cumhuriyet'in kurulmasından günümüze gelinceye değin, Alevi inancı ve Aleviler üzerindeki baskı ve asimilasyon politikaları artarak sürdürülmüştür. Ancak bilinmelidir ki, bu baskı ve asimilasyon politikaları sadece Aleviler ve Alevi inancı üzerinde değil, ülkedeki di-ğer tüm farklı etnik ve inanç gruplarına karşı da uygulanmıştır.

68'de solun estirdiği özgürlük rüzgârıyla, zaten genlerinde taşıdıkları; mazlumdun ve ezi-lenlerden yana olma ve baskılara direnme karakterini canlandıran Aleviler, kendilerini tanımla-maya ve tanıtmaya başladılar. Sol yapılanmalar içinde kitle örgütülüğü deneyimini yaşa-yan Aleviler, daha sonraki yapılanmalarının ilk basamaklarını oluşturdular. Egemenler, Top-lumsal muhalefetin yükseldiği, Alevilerin sol yapılanmaları içinde belirgin bir şekilde yer aldı-ğı 1970'li yıllarda, faşist, gerici örgütler ve güvenlik güçleriyle birlikte Maraş, Sivas, Çorum ve Madımak'ta Alevi katliamları organize etmeye devam ettiler.

Tüm bu tarihsel saptamaları yaparken gözden kaçırılmamamız gereken çok önemli bir nokta vardır. ABD emperyalizminin Büyük Ortadoğu Projesi ile dünyayı yeniden paylaşma he-vesleri, yani "ılımlı islam" yaratma çabaları ülkede AKP'yi iktidarı yapmıştır. Yıllarca İslami de-netim altına almak, kontrolünde tutmak, çıkarlarına uygun şekillerde ve koşullarda kullanma projesini hayata geçirmek için Diyanet İşleri Başkanlığı gibi bir kurumu kuranlar, şimdi emper-yalistlerin Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) adını verdiğimiz kirtî projesini devam ettirmek için, Aleviliği de Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesine almak için çabalamaktadırlar. Yıllarca Alevileri asimile edemeyenler, şimdi yeni "sahte açılımlarla" Aleviliği asimile etmek için Reha Çamuro-ğlu ve satın aldığı bir kısım Alevi dedesini kullanıyorlar. Buradaki amaç, Alevilerin asimile edilerek düzene yedeklenmesi, Aleviliğin özgürlüğü, banşı, kardeşliği, hakça bölüşümü ve adaleti savunan damarının kurutulmasıdır. Bu Sünnileştirme ve ehlileştirme politikasının bir başka amacı da, özellikle 1993 Madımak katliamından sonra örgütlenen ve giderek güçlen-meye başlayan Demokratik Alevi Hareketini ertime, bölme ve sisteme entegre etme planlan-dır. Aleviler üzerinde uygulanmak istenen bir başka sinsi plan ise "Sünnileştirme" dir. Alevileri yıl-larca baskılarla, katliamlarla asimile edemeyenlerin ikinci sinsi planı olan "Sünnileştirme" proje-sinin temeli yakın bir tarihte atılmıştır. 1989 yılında, Türk ve İranlı bakanların olduğu bir top-lantıda bir İranlı bakan tarafından formüle edilen ve Türk hükûmet yetkililerine hitaben söy-lenen: "Türkiye'deki Alevileri ya siz Sünnileştirin, ya da bırakın biz Sünnileştirelim" planıyla da Aleviler asimile edilmeye çalışılmıştır. Bu Sünnileştirmeyi beceremediler. Şimdilerde Sünnileştir-mek için, Pir Sultan'ın dediği gibi "her ağacın kurdu kendi özünde olur" sözünden hareketle Reha Çamuroğlu gibi kendisini milletvekilli yapanlara diyet borcu ödeme çabasındaki taşeronla-nı kullanarak yapmaya çalışıyor. Üstelik vurgulamakta fayda vardır: AKP'nin veya hükûmetin herhangi bir "Alevi Açılımı" yoktur. AKP yönetiminin de, hükûmetin de böyle bir açılımı yoktur. AKP, Reha Çamuroğlu aracılığıyla bazı Alevi dedelerini maşa bağlayarak satın alma-ya, sözde Alevi enstitüleri kurarak Aleviliği İslamlaştırmaya, sistemle entegre olmuş bir Alevi-lik yaratmaya çalışıyor. Üstelik burjuva basın yayın organları ve medyası da Alevileri bu plana dahil etmek ve ikna etmek için seferber olmuş durumdadır.

Bu işin öncülüğüne Reha Çamuroğlu dışında çok dikkat çekici bir başka ismin daha so-yunmuş olduğunu vurgulamakta fayda var. Bu isim 1978 Maraş Katliamı'nın planlayıcılarınd-an, o günlerin faşisti, bugün ise liberal İslamcı-sağcı olarak tanımlanan Taha Akyol'dur. Bir yandan R. Çamuroğlu, öte yandan T. Akyol bu sinsi planı hayata geçirmek için çok özel bir çaba gösteriyorlar. Ve devlet bakanı Sayı Yazıcıoğlu'nun dediği gibi "Aleviliğe yeni bir elbise" dikmeye çalışıyorlar. Kendi belediye başkanlığı döneminde Alevilerin önemli ibadet kurum-larından birisi olan Karacaahmet Dergahı'nı yıkmak için günlerce uğraşan, Alevilerin ibadet yeri cemevleri için rencide edici tanımlamalarda bulunan R. Tayyip Erdoğan, Alevileri 'iftar şovuyla' kandırabileceğini düşünmektedir. Bu davranış da asimilasyon çabasının, Aleviliğin İslama yamanması uğraşısının bir sonucudur. Alevilerin "matem ayı" olan Muharem'de şa-tafatlı iftar toplanılanı yapmaları, Alevi inancına, Kербela şehitlerine bir saygısızlıktır. Nasil oluyor da, daha düne kadar "Alevilerin kestiği yemmez" diyenler, "Aleviliği sapıklık olarak ka-bul edenler" veya "Cemevi, cümbüş evidir" diyenler, Alevilerin iftarına katılıyorlar?

Nasil oluyor da, bu Alevi araştırmacısı, yazar, aydını, Alevi dedesi olduğunu iddia eden-ler, kendilerini iktidara birkaç kuruş için, veya bir mevkii için pazarlıyorlar? Bu kişiler bilmez-ler mi, iktidannın haram sofrasına getirilen haram yemeği Pir Sultan'ın ileri bile yememiştir. Bir başka merak konusu durum ise, Aleviliği asimile etmek için her türlü yönteme başvuran-larla birlikte iftar sofrasına oturup yemek yiyecek olanların yüzlerinin kızanıp kızamayacağı-dır. Adı ne olursa olsun, içinde o ya da bu şekilde Alevi yazar, çizer, aydın veya Alevi dede-si etiketi bulunan kimi çıkar peşinde koşanlar da dahil olmak üzere, bu hareket tam anla-mıyla Aleviliği İslamlaştırma-Sünnileştirme projesinden başka bir şey değildir. Bu sözde açıl-mda, Alevileri temsil eden kurumların muhatap alınmadığı, Alevilerin:

- Madımak Otel'i, katliamlara karşı duruşun anıtı/müzesi olmalıdır
- Alevilik inanç olarak kabul edilmelidir
- Zorunlu din dersleri kaldırılmalıdır
- Diyanet İşleri Başkanlığı lağvedilmelidir
- Cemevleri yasal statüye kavuşturulmalıdır
- Nüfus kağıtlarındaki "dini" alanı kaldırılmalıdır
- Alevi köylerine zorla yapılan camiler, cemevine dönüştürülmelidir
- Hacı Bektaş Dergahı vb Alevi dergahları, gerçek sahipleri olan Alevi kurumlara veril-melidir

gibi temel taleplerinin dikkate alınmadığı; üstelik bu sinsi planın hiçbir demokratik ya-nının olmadığı açıkça görülmektedir.

Alevi sorunu ülkede yaşanan ekonomik, kültürel, sosyal sorunlar, sağlık ve eğitimdeki sorunlar ve toplumsal barış sorunundan ayrı olarak ele alınamaz. Alevi sorunu bu sorunlar-dan sadece bir tanesi olup, gerçek anlamda laikliğin uygulanmasıyla, yani devletin tüm inançlara karşı eşit mesafede dumasıyla göreceli bir çözüme de kavuşabilir. Ancak ülkemiz-deki asıl sorun demokrasi sorunudur. Demokrasi sorunu çözülmeden Alevi sorunun da çö-züme kavuşamayacağı gün gibi ortadadır.

Alevi aydın, yazar, sanatçıları, Alevi talip ve dedeleri, Demokratik Alevi Hareketini oluş-turan Alevi kurum temsilcileri egemenlerin asimilasyon politikalarına prim tanınamalı ve ül-kedeki demokrasi güçleriyle birlikte hareket ederek, her türlü etnik, inançsal, kültürel farklı-lığın bir zenginlik olarak kabul edilmesi ilkesini yaşama geçirecek özgür bir düzenin kurul-ması için mücadele etmelidir.

*Pir Sultan Abdal Kültür Demekçi Kültür Sanat Sekreteri

Kürt ulusuna özgürlük Halk Savaşı'yla gelecek

T.C'nin kuruluşundan bu yana Kürt ulusuna dönük imha, inkar ve asimilasyon politikalarına karşı Kürt ulusu kendini gay-et meşru bir şekilde savunmaktadır ve bu da gayet doğaldır. Yıllardır yok sayılan, yok edilmeye çalışılan Kürtlerin ulusal müca-delesinin son dönemlerde güçlenmesiyle Türk hakim sınıflarını bir korku ve endişe sarmıştır. Ve bu endişelerine "Kürt sorunu" diyerek, bu "sorunu" her zaman olduğu gi-bi silahlarla, kıyımlarla, askeri operasyon-larla çözmeyi amaçlıyor. Ama bildiği gibi "Kürt sorunu" siyasi bir sorundur ve askeri operasyonlarla değil, demokratik yollarla çözüme kavuşabilir ancak.

Türk devletinin faşist baskı ve saldır-ganlıkları, tezkerenin TBMM'de kabul edil-mesiyle daha da üst boyutlara ulaşmıştır.

DEĞİŞİM

Yaşanacak o kadar çok şey var ki, şimdiden şaşırıp kalıyor insan. Zaman daha neleri gösterecek ve bunun karşısında tavımız ne olacak, şaşmadan düşünmek neredyse imkânsız. Her şey değişiyor. Başta zaman ve mekân. Her şey durmadan akıyor. Değişmeyen hiçbir şey yok, doğanın yasası gereği tabii ki bu. Değişime ayak uydurmak oldukça zor. Özellikle bunu biliñli bir şekilde yapabilmek neredeyse bu aşmada imkânsız gö-rünüyor. İnsan zıtlarıyla var oluyor. Zıtlarıyla beraber hatalarını da hayata geçiriyor. İstesin ya da istemesin bu hatalarından dolayı bu değişimi kavraması ve ayak uydurması da zorlaşıyor. Değişime göre yaşayan, zıtlarıyla en iyi savaşan bir birey mükemmele en yakın olan insandır. Hiçbir zaman mükemmel olamayacak "insa-noğlu", hiçbir zaman da asla hatasız yaşayamayacak. Bu kaçınılmaz bir gerçek ve kesin bir sonuçtur. Bu, bi-reyin doğası ve doğanın yasası gereği böyledir. Ve do-ğanın yasasına göre birey, yaşar ve ölür. Hiç kimsenin bunun dışına çıkma olasılığı bile yoktur. Bu süre iče-ri-sinde daima çelişkileriyle vardır ve daima bu çelişkileri çözmek, yeni çelişkiler yaratmakla yükümlüdür. Elbet-te ki bu yükümlülük insanı gün geçtikçe daha şiddetli bir çatışmanın içerisinde sokuyor ve onu zıtlarıyla yüz-leşmeye itiyor. Neden sonuç ilişkisine yönelen sorular gitnikçe çoğalıyor. Ve değişim gün geçtikçe hızlanıyor.

Asıl değişim zıtların en şiddetli çarpışması ve sava-şımı sonucu gerçekleşir. Değişim o kadar acımasızca bir metotla gerçekleşir ki biz bunun farkında olamayabili-riz bile. Yüzlerce yıldır süren geleneklerin, tabuların, de-ğer yargıların ve sistemin tüm zincirlerinin bir bir par-çalanması acımasız bir değişimle gerçekleşecek. Eğer ki köklü bir değişimden, toplumsal bir değişimden bahse-diyorsak bu değişim daha da sancılı olacaktır. Dünya-nın görüp göreceği en sancılı değişimleri yaşamaya ge-be bir çağdayız. Birçok şeyin alt üst olacağı, bu yıkıntı-lardan en yeni ve en güzel olanın yaratılacağı çağdayız. Gün geçtikçe kaybedecek zincirleri bile kalmayan bir insan bu yıkımlardan tıpkı bir Anka kuşu gibi küllerin-den kendini yeniden yaratacak. Savaşlarla, katliamlarla, açlık ve yoksullukla toplum de-yim yerindeyse terbiye edilmeye çalışılıyor. Bir avuç insan gün geçtikçe zenginleşirken milyonlarca insan daha da yoksullaşılıyor. Ve bir değişime ihtiyaç duyuyor. Gördüğü ka-dar da kolay bir değişim değil bu üstelik. Bin-lerce kan bedelinin verilerek yaşam bulacağı bir değişim. Elbette ki kolay olmayacak. Çün-kü artık tarih bir alt üst oluşun şahitliğini yap-maya hazırlanıyor. Egemenler yeni pazar ala-nı bulmakta sıkıntı yaşıyor, yeni pazar alanı bulamayıncı da icat etiketleri kimyasal kıym silahlarını ve bombalarını insanlar üzerinde deneyerek pazar alanları açmaya çalışıyor ve gün geçtikçe daha çok asalaklaşıyor, asalak-laştıkça da daha çok kan ve ölüme ihtiyaç du-yuyor. Gün geçtikçe yaşamak daha çok zorla-şıyor. İşte böylesine bir dönemde değişime olan ihtiyaç da günden güne daha çok artıyor.

Değişime göre ya-sayan, zıtlarıyla en iyi savaşan bir bi-rey mükemmele en yakın olan insandır. Hiçbir zaman mükemmel olama-yacak "insanoğlu", hiçbir zaman da asla hatasız yaşa-yamayacak. Bu kaçınılmaz bir gerçek ve kesin bir sonuç-tur. Bu, bireyin do-ğası ve doğanın yasası gereği böy-ledir. Ve doğanın yasasına göre bi-rey yaşar ve ölür

yaparsa "Kürt sorununun" biteceğini sanı-yor ve efendisinden yani katil ABD'den sı-nır ötesi operasyon için izin istiyor. Emper-yalizme ekonomik, siyasi, askeri olarak gö-bekten bağlı olan Türk devleti sınır ötesi operasyona başlamak için izin istiyorsa bu ülke tam bağımsız bir ülke midir acaba! Ki-mileri kabul etmese de ülkemiz hala tam bağımsızlığını kazanamamıştır ve yan-sö-mürge bir ülkedir. Diyelim ki Türk devleti sınır ötesi operasyon yaptı; ne olacak? Ne getirecek? Hepimiz bu soruların cevabını iyi biliyoruz ki, kandan, aşıktan, sefaletten başka hiçbir şey getirmeyecek ve ülkemizi iyice geriletecektir. Sınır ötesi operasyonla-rın başlamasıyla halk arasında Kürt-Türk çatışması alevlenecektir. Linçler, tutukla-malar, faili meçhul cinayetler ülkede boy

gösterecek, ırkçı-şovenist dalga ülkenin her yerini saracaktır. Türk devletinin askeri operasyonlarına, faşist saldırılarına, katli-amlarına, gelişen ırkçı-şovenist saldırıları-na Maoizm bilimi ışığında Halk Savaşı'yla karşı koymalıyız. Türk devletinin bu faşist-terörist saldırıları ancak devrimle sona ere-cektir. Bu da biz Maoist komünistlerin ön-cülüğünde, kitlelerin eseri olacak olan YE-Nİ DEMOKRATİK DEVRİM'le mümkündür. Maoist öncü kuruluşundan bu yana ezilen, imha ve inkar politikalarına tabi tu-tulan halkın yılmaz savunucusu olmuştur ve olmaya devam edecektir. Tek yapmamız gereken Maoizm'in aydınlatdığı yolda ilerle-mek ve Maoist partiye sonuna kadar gü-venmek.

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ

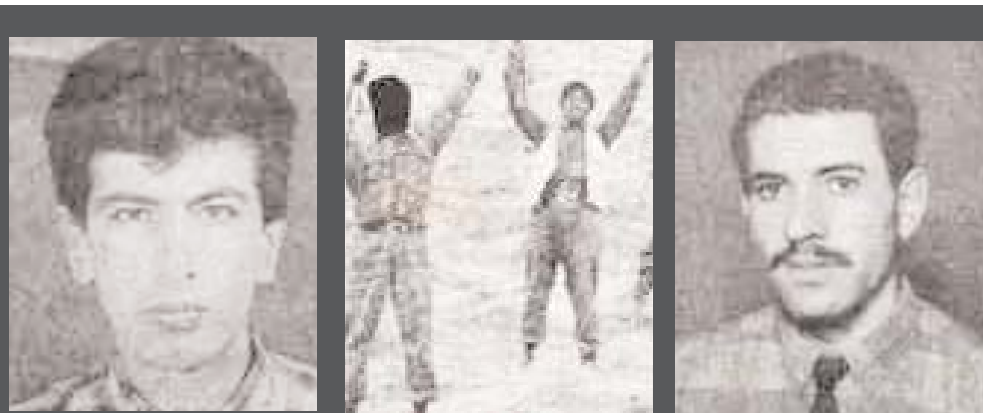
**Kolay yazılmadı bu sevdâ
Öyle kolay kolay da silinmez
Tarihin kanlı sayfalarından...
Sevdalarını kanlarıyla yazanlar
Hiç tereddüt etmeden
"Canımız Halk Savaşı'na Feda Olsun"
Şıarlarıyla yürüdüler bu yolda
Ve güneşe gömüldüler, toprağa değil
Şimdi o güneş
Yolumuzu aydınlatıyor
Şehitlerimizin isyan ateşiyle...
O isyan ki;
Her işçinin, her köylünün, her ezilenin
Bağrında yıllardır yanan bir ateş
Öyle bir ateş ki
Bütün dünyayı yakacak kadar güçlü...
Her türden gericiliğe
Karşı koyacak kadar kuvvetli...
Hiç kimsenin gücü yetmez
Bu ateşi söndürmeye
Ve hiç kimse silemez
Kanla yazılan tarihimizi... hiç kimse!..
Sivas'tan okur**

Bülent'in arkadaşından Karataş ailesine mektup

Merhaba Güler hanım, sizi saygılarımla selamlar, şükranlarımı sunarım. Ben de sizin gibi değerli ve onurlu kardeşim Bülent'i kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyorum. Ruhu şad olsun, inanın dile getirmek bile o kadar zor ki tarifi imkânsız. O, yaşamı süresince onurlu bir çizgi ortaya koymuştur. Ve onurlu, şerefli bir şekilde yaşama veda etmiştir. Olayı medyadan duydum. İnanın ben de en az sizin kadar üzüntülüydüm. Ona uzanan eller kırılınsın. Hem de yaşamları boyunca onursuz bir yaşam sürmeleri arzumdur. Zaten öyledir de. Tekrar sizi saygıyla selamlıyor ve acınızı palasıyorum.

Mersin'den bir okur

18 Kasım 1995'te Hozat'ın Zimex köyünde şehit düşen Özkan Göktaş (Cemgil), Erol Korkmaz (Cenk), İsmet Pınar (Kadir) yoldaşlarımızı ölümsüzlüğünün 12. yılında saygıyla anıyoruz.

Hozat'tan yoldaşları

9 Aralık 2004'de Dersim'de şehit düşen Ecevit Bulut ve Ebru Aslan yoldaşları 3. ölümsüzlük yıldönümlerinde saygıyla anıyoruz.

İstanbul'dan yoldaşları

Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Türk-İş)'in 20. Olağan Genel Kurul Toplantısı'na katılan Abdullah Gül, “Türkiye’de sınıfların kırıldığını” söyledi. Ve böylelikle alttan alta 'zengin ile yoksul arasındaki uçurumların ortadan kalktığını' iddia etti. Peki gerçekten işçi sınıfıyla patronlar veya yoksul köylüyle zenginler arasındaki farklar yok oldu mu? İnceleyelim.

Ülkemizde, 16 yaşını doldurmuşlar için asgari ücret 419,15 YTL iken 16 yaşını doldurmamış olan yani ‘çocuk işçiler’ için bu miktar 352,09 YTL’ye kadar düşüyor. Cumhurbaşkanı Gül bu ülkede yoksulluk oranını ve açık sınırını bilmiyor herhalde. Bu ülkede gelir dağılımındaki (bilinçli) eşitsizlik yüzünden milyonlarca insan geceleri aç yatıyor, sağlık sorunlarını gideremiyor, çocukları eğitimden mahrum kalıyor ve dengeli beslenemedikleri için çeşitli hastalıklar yüzünden ölüyorlar. Cumhurbaşkanı Gül, bu ülkede 15 milyon insanın yaşamı boyunca sadece kanlarını doyurabildiklerini bilmiyor mu? Bu sözleri sarf ettiği Türk-İş sendikasının kolu olan Haber-İş sendikasının Telekom AŞ’ye karşı başlattığı grevin nedenlerini bilmiyor olsa gerek.

Ülkemizdeki yoksulluğun hangi boyutlarda olduğunu gösteren araştırmaları tekrar gözden geçirelim ve zenginle yoksul arasında koskoca uçurumu birlikte görek Gül’ün çizdiği pembe balonları bir bir patlatalım.

Gül ülke gerçekliğini renkli kalemlerle

boyamaya çalışıyor

Ülkemizde açlık ve sefaletin gün geçtikçe büyümesi ve ekonomik çöküntüler nedeniyle milyonlar bulan işsiz ordusunun oluşmasını bir çırpıda bitiren Gül, işçi sınıfına ‘artık aramızda uçurum yok’ diyerek ders vermeye çalışıyor. Ülkeyi gül-lük gülistanlıkmış gibi yansıtan bu zihniyet kanlarını simitle doyan emekçilere dalga geçercesine kendisinin işçi çocuğu olduğu aldatmacasını yutturuyor. İşçi çocuğu aç yatıyor, peki Gül?

Gül kimin çocuğu?

Ülkemizde en yoksul yüzde 10'luk kesimin toplam kullanılabilir gelirden aldığı pay yüzde 2.19'da kalırken, en zengin yüzde 10'luk kesimin aldığı pay ise yüzde 28.65'dir. Yapılan araştırmalarda 2005 yılında en zengin yüzde 10'luk kesimle en yoksul yüzde 10'luk kesim arasında 13 katlık bir fark bulunduğu belirlendi. Gül, bu verileri bilmediğinden olsa gerek ki etra-

“Sınıflar Kırıldı”

fında toplanan mütirlerinin karnı doyunca herkesinki doyduruyor.

En yoksul kesimin harcamalarının yüzde 63,2'si tek başına kira ve gıdadır. Zenginle yoksul arasında; kentlerde 11.7, kırsal kesimde ise 13.6 kat fark bulunuyor. Bu farklar arasında bir yoksulun zenginleşmesi gerçekleşmeyecek bir ütopya gibi gözükürken, emekçi, yoksul bir insanın karnını doyuracak simit bulabilmesi de zenginlik anlamına geliyor. Yoksul insanlara, emekçilere şirin gözükülebilmek için babasını örnek veren Gül, işçi sınıfına alttan alta patronlarını teslim olun diyor ve bunu da yine babasına dayandırarak şu sözlerle yapıyor: “Babam 45 yıl önce Kayseri’deki Tayyare Fabrikası’nda Türk-İş’in, Türk Harb-İş’in temsilci-

	TÜRKİYE		KENT		KIR	
	2006	2007	2006	2007	2006	2007
Kurumsal olmayan sivil nüfus (000)	72 724	73 643	45 511	46 531	27 213	27 112
15 ve daha yukarı yaştaki nüfus (000)	51 770	52 644	32 817	33 647	18 953	18 997
İşgücü (000)	25 622	25 931	15 130	15 577	10 491	10 354
İstihdam (000)	23 279	23 548	13 345	13 771	9 934	9 777
İşsiz (000)	2 343	2 383	1 785	1 806	558	577
İşgücüne katılma oranı (%)	49,5	49,3	46,1	46,3	55,4	54,5
İstihdam oranı (%)	45,0	44,7	40,7	40,9	52,4	51,5
İşsizlik oranı (%)	9,1	9,2	11,8	11,6	5,3	5,6
Tarım dışı işsizlik oranı (%)	12,0	11,9	12,3	12,0	11,2	11,8
Genç nüfusta işsizlik oranı ⁽¹⁾ (%)	17,5	19,2	22,2	23,2	10,8	13,0
Eksik istihdam oranı (%)	3,4	2,8	3,0	2,6	4,1	3,3
Genç nüfusta eksik istihdam oranı ⁽¹⁾ (%)	4,1	2,9	3,1	2,6	5,7	3,4
İşgücüne dahil olmayanlar (000)	26 148	26 712	17 687	18 070	8 461	8 643

(1) 15-24 yaş grubundaki nüfus

si idi. Şimdi yanında çalışanlarla bir baba şefkati içerisinde çalışıyor. Ben de Cumhurbaşkanıyım. Türkiye’nin, eski yıllarla mukayese edildiğinde, çalışma hayatında ne kadar büyük kazanımlar içinde olduğu görülür. Türkiye’de bugün sınıflar kırıldı ve açık bir toplum haline geldi”.

Eğitimde ve sağlıkta uçurum var

Ülkemizde zengin ile yoksul arasındaki uçurum özellikle sağlık ve eğitim gibi çok önemli iki alanda derinleşiyor. En zengin yüzde 20’lik kesim ülkedeki toplam sağlık harcamasının yüzde 40.8’ini, eğitim harcamasının ise yüzde 57.1’ini gerçek-

leştiriyor. En yoksullarımız olan yüzde 20’lik kesimin her iki alandaki harcamaları toplam harcamanın sırasıyla yüzde 9.2’siyle 3.2’sini oluşturuyor. Eğitim harcamalarındaki 17.8 kat fark Gül’ün çizdiği pembe tabloya hiç de uymuyor.

Ülkede işsizlik oranı

Ülke genelinde işsiz sayısı 2006 yılının Ağustos ayına göre 40 bin kişi artarak 2 milyon 383 bin kişiye yükselmiştir. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK)’in yaptığı ankete göre işsiz oranı tabloda görüldüğü gibi yükselmiştir. Ancak kimi araştırmalara göre ülkede işsizlik oranı 10 milyon civarındadır.

Misyonerlerin katledilmesinin ardından devlet çıkıyor

Malatya’da Zirve Yayinevi’nde çalışan üç misyonerin katledilmesiyle ilgili dava dosyasında ortaya çıkan yeni belgeler devletin bu katliamdaki rolünü gözler önüne seriyor. Zirve Yayinevi çalışanlarının hunharca katledilmesindeki gerçekler gün geçtikçe açığa çıkıyor. 8 Nisan’da beş kişi, misyonerlik yaptıklarını için Alman uyruklu Tilman Ekkehart Geske, Necati Aydın ve Uğur Yüksel’i boğazlarını keserek katletmişti. Olay yerinden kaçmaya çalışırken balkondan düşen sanık Emre Günaydın ise ağır yaralı olarak yakalanmıştı.

Yaşanan olayın ardından timsah göz yaşları döken devlet erkani olayı ‘kınayarak’ vahşeti sözde protesto etmişti. Ancak olayla ilgili belgelerin gün ışığına çıkması ve sanıkların itiraflarından anlaşılan

günün kayıtlarının silindiği ortaya çıktı. Malatya Cumhuriyet Savcılığı hastanedeki kameraların ses kaydı özelliği olmadığı için değiştirilmesini istemiş-ti. Katliamdan on gün sonra hastaneye giden polis ve jandarma eski kameraları söktürerek yerine ses kaydı özelliği olan kameraları taktırdı. Kolluk güçleri, ‘teknik nedenlerle on günlük kayıtları kopyalayamadıkları’ yönünde tutanak tuttu ve kayıtları imha etti. Günaydın’ın güvenliğinden sorumlu olan polis ve jandarma görevlilerince tutulan tutanaklar oda-da neler yaşandığını ortaya koyuyor. 12 Mayıs tarihli bir tutanakta şöyle deniyor:

“.. şüpheli Emre Günaydın, kalmakta olduğu odadan ‘Hacı abi’ diye görevli ekiplere seslenmiş olup, bir görevli ‘Ne oldu’ diye seslendiğinde, ‘Ben geçen hafta Malatya’da üç misyoner tespit ettim. Adamları ekmek bıçağıyla katır kutur kestim. Uyuyamıyorum. Bunu sana söyledim, rahatladım’ dediği, ikinci defa çağırıldığında ‘Amcamın oğlu Abuzer, bir de Mehmet veya Memiş diye birliyle beraber kestik. Yer de Zirve Yayinevi’ şeklinde konuştuğu... Ayrıca ‘abi beni burdan kaçır, seni yaşatırım’ dediği..”.

Dava dosyası katledilenlerle ilgili istihbaratlardan ibaret

Üç kişinin katledilmesiyle ilgili dava dosyasındaki bilgiler, olayın devlet kurumlarının bilindiğini ispatlıyor. 31 klasörden oluşan dava dosyasında 16 klasör öldürülen üç kişinin bilgilerini içeriyor. Ve devletin üç kişiyi yakından takip ederek izlediği açığa çıkıyor. Malatya 3. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen davanın dosyası 31 klasörden oluşuyor. Klasörlerden 16’sında öldürülenlerle ilgili yayinevi faaliyetleri, telefon görüşmeleri, kimlerle iletişim kurdukları, kimlerin Hristiyanlığa yatkın olduğu gibi bilgilerin yer alması devletin üç kişiyi nasıl fişlediğini ve hedef haline getirdiğini gözler önüne seriyor. İzmir Emniyetinden gelen bir belgede Olay Yeri İnceleme ve Kimlik Tespit Şube Müdürlüğü Kimlik Tespit ve Sicil Büro Amirliği’nden gönderilen Ek Suç Bildirme Formu’nda öldürülen Necati Aydın’ın ‘Hristiyanlık propagandası yapmak’ suçunu işlediği belirtiliyor. Fakat Türk Ceza Kanunu’nda böyle bir suç bulunmuyor.

Güler ve Yıldırım:

“Emre polisle çalışıyordu”

Üç kişinin fişlenerek izlendiğini açık açık gösteren dava dosyasında sanıklardan Abuzer Yıldırım, savcıya yaptığı itiraflarda, Emre Günaydın’ın polislerle çalıştığını açıklıyor. Sanık Yıldırım, yaptığı iti-

raflarda şunları dile getiriyor: “... Emre polislerle görüştüğünü, bu kilise evlerinin çoğunluğunun Akpınar Caddesi ile Çavuşoğlu’nda olduğunu söyledi. Ben de kendisine ‘Oturup kalktığını, konuştuğun emniyet müdürleri kimler?’ diye sordum. O da bana, ‘Başının ağrmasını istemiyorsan sorma, seni alakadar etmez, boşver’ dedi”.

Abuzer Yıldırım, daha önce polis ve savcılıkta verdiği ifadelerinin bir kısmını değiştirerek, Emre Günaydın’ın kendisini tehdit ettiğini de belirtti. Yıldırım tehdidi şu sözlerle anlattı: “Ben bu işi sahiplenmedim. ‘Siz ne yapıyorsunuz yapın’ dedim. Bana ‘Sen de geleceksin. Ailen, nişanlın, hepsi devlet tarafından biliniyor. Bu işi de başka birisine anlatırsan akrabalarının canı yanacak’ diyordu”.

Katliamdan bir süre sonra Salih Güler de hapishanede verdiği ifadede Günaydın’ın Malatya’daki bazı polislerle ilişki içinde olduğunu söylemişti. Güler, olay gününden iki ay önce Günaydın’ın bir kişiyi bıçakladığını ancak tanıdığı polisler sayesinde hakkında işlem yapılmadığını belirtmişti.

Ortaya çıkan deliller

Emre Günaydın’ın Malatya İl Genel Meclisi’nin MHP’li üyesi R.P’ye kayıtlı hatla olaydan önceki bir ayda 18 kez mesajlaştığı ortaya çıktı ve sanıklardan Abuzer Yıldırım da ifadesinde, ‘Emre Günaydın bize misyonerlikle ilgili bilgileri R.P isimli, babasının spor salonuna devam eden, devlete raporlar veren birinden aldığından bahsetti’ şeklinde ifadelerde bulundu. Malatya katliamı sanığı Abuzer Yıldırım’ın mesajlaştığı numarayı kullanan kişi savcının yeğeni olduğunu, telefonu iki yıldır kullandığını, Abuzer Yıldırım ismini ilk kez duyduğunu belirtti. Adalet Bakanlığı Ceza İşleri Genel Müdürlüğü, sanıklardan Abuzer Yıldırım’la mesajlaştığı belirlenen telefonun kayıtlı bulunduğu Kartal Savcısı R.B hakkında soruşturma başlattı. Malatya sanıklarıyla görüştüğü saptanan Özel Harekat Şubesi’nde görevli bir kadının kullandığı numaranın aslında astsubay olan kocasına ait olduğu anlaşıldı. Astsubay ise eşinin kardeşi ve Malatya sanığı Abuzer Yıldırım’ın sınıf arkadaşı olduğunu söyledi.

Eylül ayında ise Malatya katliamıyla ilgili Malatya Cumhuriyet Savcılığı’na bir ihbar mektubu ulaştı. İhbar mektubunda, Emre Günaydın’ı alay komutanının telkiniyle bir öğretim üyesinin azmet-tirdiği, bu konuda öğretim üyesiyle temasa geçen ilk kişinin de Emre Günaydın’ı hastanede izleyen kamera sistemleri için görevlendirilen bir jandarma üsteğmen olduğu belirtildi ve telefon kayıtlarına bakılması istendi. Malatya Cumhuriyet Savcılığı da ihbar mektubunu askeri savcılığa ilet-ti.

MAYA

Arif BİLGİN

(Seyr-i Seyyaremizin Tanıklığında-V)

Devrimleri önderlerle özdeşirme

hatası ve sembolcülük

Herhangi bir toplumsal devrim üzerinde konuşur veya yazarken, genellikle onu önderleriyle özdeşirme hatasına düşülür; bu hala devam eden önemli yanlışlardan biridir. Sovyetler Birliği denince aklımıza Lenin ve Stalin gelir, Çin devrimi denince aklımıza Mao gelir, Avrupa devrimleri denilince aklımıza Marks, Engels ve bir kaç başka devrimci gelir. Milyonlarca insanın çabası adeta unutulur, on binlerce bilginin sunduğu beyin enerjisi anılmaz olur. Bilinçaltındaki eski toplumsal alışkanlık devrimci kişileri liderlik kültürüne çiviler, kıpırdayamazlar artık. Hayranlık, bu liderlerin istencinden bağımsız olarak tapını şeklinde bir bağlılığa dönüşür ve bilimsel düşünme ve inceleme dinamiği kırılır, anlamının yerini ezbercilik alır.

Kuşkusuz her toplumsal devrimde önderlerin büyük rolü var. Ama bu, ikisini özdeşirmeyi gerektirmez. Henüz sınıflı toplumların güçlü liderlik kültürünün etkisi altında bulunan; hala bir bey, bir kral, bir patron, bir başkan, bir şef beklentisi içinde bulunan insanlara, sonuçta bir birey veya bireyler grubu olan önderlerin rolünü ve etkisini gereğinden fazla abarttığını zaman, bu gerici kültürün sürdürülmesine yardım etmiş olursunuz. Oysa her toplumsal devrimin biricik tayinedici kahramanı halktır. Veysel’in deyiimiyle halkların devrim aşkı olmasa, teorisyenlerin, liderlerin güzelliği on para etmez. Devrim teorisi kolektif bir bilinçtir aslında. Her yerdeki sayısız itirazlar, eleştiriler, çelişkiler, çatışmalar, tartışmalar kolektif ortak bir bilinç yaratılır. Bu ortak sesi anlamlı bir orkestraya (teoriye) dönüştürebilenlere, en iyi temsil edebilenlere ve onların ortak toplumsal eylemini yönetmeyi becerebilenlere önder diyoruz kısaca. Önderler devrimci toplumsal hareketi en iyi orkestra eden kimselerdir gerçekte.

Peki o zaman neden bir toplumsal devrimi incelerken sadece önderlerin söylediklerine ve yazdıklarına bakıyoruz öyleyse? Neden devrimleri önderlerin söylediklerinden ayrı olarak bir bütün halinde incelemiyoruz ve kendi devrimimiz için özgün dersler çıkartmıyoruz? Çünkü bu zor bir iştir. Önderlerin söyledikleri ve parti kongre raporlarıyla yetinmek kolayımıza geliyor. Bir toplumsal devrimin iç devinimlerini, onun üzerinde hareket ettiği toplumsal zemin ve dokuyu, sayısız grubun muazzam dinamikler halinde işleyen çabasını incelemek ve anlamak yorucu bir iştir. İşin kolayına kaçmak her işte çuvallatır. Oysa devrim zor olanı başarma işidir; bir devrin, bir toplumsal dönemin hesabını görmek kolay değildir, kuyumcu titizliğinde özen, çelik kıvamında kararlılık gerektiriyor.

Sonuç olarak toplumun bütünlüklü bigisinden kopan kişi, beklenmedik gelişme ve sürprizlerle yüz yüze gelince bu kez de devrime bütün yaşamını adayan büyük devrimci insanların bütün düşünce ve pratiklerini toptan reddeder. Bütün iyi şeyleri liderlere mal eden anlayış, bu kez de bütün kötülüklerden onları sorumlu tutmaya başlar.

Avrupa proletaryasının on dokuzuncu yüzyıldaki çabası bu kıtanın tanıklık ettiği sayısız çalkantı ve çelişki yakından incelenince Marks ve Engels’i daha iyi anlıyorsunuz. Yirminci yüzyılda Avrupa ve Rusya’daki toplumsal çalkantı ve çelişkileri bütünlüklü olarak inceleyince Lenin’i ve Stalin’i daha iyi anlıyorsunuz. Yüz milyonlarca Çinlinin yirminci yüzyılda yaşadıklarını ve Çin’in bir volkan gibi kaynayan çalkantılarını incelediğinizde Mao’yu daha iyi anlıyorsunuz. Ben, Lu Sun’u tanımadan önce Mao’nun kültür deriminin şaşırtıcı kültürel derinliğini anlayamamıştım. Lu Sun’u tanyınca, birden Mao’nun on binlerce Çin bilgesinin bir sözcüsü olduğunu hissettim.

Her dünya devrimi, her halkın devrimci çabası, devrim isteyen bütün halklar için olduğu gibi bizim için de son derece önemlidir. Ama ne o halkların devrimci teori ve pratiklerini toptan reddetmeye ne de taklit etmeye hakkımız yoktur.

Mao, Gonzalo’nun da içinde yer aldığı bir heyetle görüşmesinde, “Çin devrimini biz Çin’de yaptık, sizin devriminiz de sizin ülkelerinizde olacak. Bizim deneyimlerimizden yararlanabilirsiniz, fakat bizi taklit edemezsiniz, sizin devriminiz tamamen farklı bir yol izleyebilir. Size nasıl yapacağınızı söyleyemem, çünkü sizin ülkelerinizi sizden daha iyi bilemem” demişti.

Daha ne desin?

Geçmiş eleştireceğiz, bu zorunludur, çünkü temelde bir yanlış var ki yıkılma oldu. Fakat savruluğa düşmeden, maddeci diyalektikten kopmadan, rengini yitirmeden, yepyeni devrimci atılım ruhu ile...

Malatya’da Zirve Yayinevi’nde çalışan üç misyonerin katledilmesiyle ilgili dava dosyasında ortaya çıkan yeni belgeler devletin bu katliamdaki rolünü gözler önüne seriyor. 8 Nisan 2007’de Alman uyruklu Tilman Ekkehart Geske, Necati Aydın ve Uğur Yüksel boğazları kesilerek katledilmişti

şu ki bu katliamda da devlet parmağı var. Olaydan sonra balkondan aşağı atlayan Emre Günaydın’ın kaldırıldığı hastanede odasını gözetleyen kameralardan bazı kayıtların imha edildiği öğrenildi. Bunun yanı sıra polis ve jandarmanın tuttuğu bir tutanakta Günaydın’ın katliamla ilgili konuşmaya çalışırken rütbeli bir görevlinin konuyu kapatmaya çalıştığı açığa çıktı. Sanıkların katliamdan önceki altı ayda 106 ayrı cep telefonu cihazı kullandığı ortaya çıkarken, Abuzer Yıldırım’ın cinayetten sonra Kartal Cumhuriyet Savcısı R.H.B üzerine kayıtlı telefonla mesajlaştığı belirlendi. Yıldırım’ın aradığı ve arandığı telefon sahibinin adresi ise Ankara Özel Harekât Daire Başkanlığı olduğu ortaya çıktı.

Kamera kayıtları silinmiş

Emre Günaydın’ın tedavi gördüğü oda iki gününlük kamerasıyla 24 saat izleniyordu. Günaydın’ın konuşmalarının yer aldığı ve istihbarattan bazı kişiler tarafından sorguya çekildiği bilinen ilk on

Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Festivali kamuoyuna duyuruldu

Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Festivali'ni örgütleyen Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi (YÇKM) ve Demokratik Gençlik Hareketi (DGH), Makine Mühendisleri Odası'nda basın toplantısı düzenleyerek festivali kamuoyuna duyurdu.

İstanbul'daki TMMOB Makine Mühendisleri Odası'nda düzenlenen basın toplantısına festivalin tiyatro dalında jüri üyesi olan sanatçı Altan Gördüm de katıldı. Toplantıda YÇKM ve DGH kurumları adına basın

açıklamasını DGH aktivisti Serpil Karakaya okudu. Karakaya, "Festival, Anadolu'nun çok renkliliğini ve bilgeliğini yansıtarak, geçmişin tecrübelerinden öğrenip kendi köklerinden yükselen yeni bir kültür ve sanat anlayışıyla hareket edecek" dedi.

Karakaya, "Coğrafyamızda yüz çiçeğin yan yana ve özgürce açması umuduyla, insandan ve emekten yana bir kültür-sanat anlayışı için mücadele eden sanatçıların olması, festivalimizin zeminini güçlendiren

en temel dayanaklar arasındadır" dedi.

Yılmaz Güney'in ülkemizde yeterince anlaşılmadığını ve anlatılmadığını, bu festivalin bunu yapmak için önemli bir adım olduğunu dile getiren Karakaya, "Yılmaz Güney'in kültür ve sanat anlayışı, bu uğurda sergilediği yaşam pratiği, düşerimizi olur kılacak en güçlü esin kaynaklarımızdan birisi olarak yakınlığını korumaktadır" dedi.

Yılmaz Güney Festivali üzerine söyleşiler

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ilk defa düzenlenecek olan ve Ocak ayının son haftasında finalı yapılması planlanan Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Festivali aldığı olumlu tepkilerle yoluna devam ediyor. Sinema, tiyatro, müzik, şiir, karikatür, öykü ve halk dansları dallarında çalışmaların değerlendirileceği festivalin duyurusunun yapılmasıyla birlikte birçok ürün de değerlendirilmek üzere festivale gönderiliyor. 7 ay- nı daldaki ürünler geniş bir sanatçı topluluğunun bulunduğu jüriler tarafından değerlendirmeye tabi tutulacak ve 27 Ocak tarihinde festival sonlandırılacak. Biz de gazetemizde bu sayımızdan itibaren bu değerli çabaya katkı sunacak haber ve röportajlara yer vereceğiz. Bu sayımızda Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Festivali'ni örgütleyen kurumlardan Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi (YÇKM) ile görüştük. Bir sonraki sayımızda da şair Mehmet Çetin ile festival üzerine yaptığımız söyleşiyi yayımlayarak festivale katkı sunmaya devam edeceğiz.

Neden böyle bir festival düzenlemeye ihtiyaç duyuldu?

Yılmaz Güney'e atfedilecek, onun sanat anlayışını işleyerek özellikle genç sanatçılara, sanatçı adaylarına taşıyacak bir festival düzenlenmesi ihtiyacı aslında bundan birkaç yıl önce oluşan bir fikirdi. Ancak nesnel koşullarımız bunu gündemimize almamızı erteledi. Biliyorsunuz Avrupa'da bu yıl onuncusu düzenlenen böyle bir festival var: Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi'nin Yılmaz Güney adıyla düzenlediği bir gençlik festivali. Demokratik Gençlik Hareketi'nin (DGH) bu festivali ülkemize taşımak istemesi, daha doğrusu benzer bir festivali burada düzenleme fikrini gündemine almasıyla iki kurumun ortaklaşa düzenleyeceği bir festival somutlaşmış oldu.

Neden sorusunun esas cevabına gelirse, bunun iki yönlü bir cevabı var bizim açımızdan: Esas ve genel yönü ve Yılmaz Güney ile doğrudan alakalı olan tarafı. Biz bir kültür kurumuyuz, ne kadar gizlenmeye çalışılsa da her alanda amansızca devam eden sınıflar mücadelesinde yerini halkın safı olarak açıkça ilan etmiş bir kültür kurumuyuz. Ve biliyoruz ki bugün halk üzerinde etkili olan, halkımızı ideolojik, politik ve ekonomik olduğu kadar kültürel olarak da kuşatma altına alan gerici sınıflardır, onların ideolojisi, onların kültürüdür. Ülkemizdeki kültür-sanat ortamı, emperyalist kültürel kuşatma altında her geçen gün bize ait olmaktan daha fazla uzaklaşıyor. Öyle ise emperyalizmin ve onun uşağı olan ülkemizdeki hâkim sınıfların gerici, yoz kültürüne karşı ilericî, demokrat, devrimci sanatçılar ve kültür insanları yan yana gelmeli, hâkim olmanın dışında, halka ait bir kültür-sanat tanıyı yapmalı ve güçlü bir alternatif üretim ortamı yaratmalıdır diye düşünüyoruz. Kültürel-sanatsal mirasımıza sahip çıkma cüretini göstermemizin bugünkü ko- yu karanlıkta bir mum aydınlığı etkisi yaratacağını ve genç sanatçıların- mızın, unutturulmaya çalışılan kültürel mirasımıza sahip çıkarak piya- sanın ögütücü çarkları dışında alternatif bir sanat ortamının yaratılma- sında ilham ve cesaret kaynağı olacağına inanıyoruz.

Festival Yılmaz Güney adıyla düzenleniyor. Yılmaz Güney'in sizin açınızdan önemi nedir? Neden Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Festivali?

Biz de tam o kısma gelecektik. İlk sorunuza verdiğimiz cevabın, doğrudan Yılmaz Güney ile alakalı olan tarafı bu soruya da cevap olacaktır. Yılmaz Güney, sanatıyla halk üzerinde derin etkiler yarattığı gi- bi alanında sanatsal açıdan da bir doruk noktası oluşturdu. Bu nitelik nedeniyle haklı olarak uluslararası bir başan da sağladı. Kendi sınıf düşmanları dahi, yıllarca süren ve aslında hala devam eden yasakla- malara rağmen bunu kabul etmek zorunda kaldılar. Yılmaz Güney'in sanatını güçlü kılan onun devrimci kimliği idi. Bugün hala bırakalım fi- kirlerin, filmlerinin dahi hala titizlikle sansüre tabi tutulmasının nede- ni budur. Yılmaz Güney, kendi kaderini halkının kaderinden ayrı gör- meyen genç kültür-sanat insanları için bir okul niteliğindedir, yaşamı- la, duruşuyla, sanatı algılayışıyla bir kutup yıldızıdır. Ancak bizlerin ge- rekli hassasiyeti göstererek Yılmaz Güney'i yeterince sahiplendiğimizi, uygulanan sansürü kırmak için yeterli çabayı harcadığımızı söyleyeme- yiz. Hala birçok devrimci sanatçının dahi, Yılmaz Güney'in yaşamını

ve fikirlerini yeterince incelemediğini biliyoruz. Bunun yanında bildiği- niz gibi Yılmaz Güney, dünyanın birçok ülkesinde yetersiz de olsa irili ufaklı birçok etkinlikte anılırken kendi ülkesinde bu konuda güçlü ve nitelikli bir çaba mevcut değil. Her Eylül ayında medyada gerici saldırılara hedef oluyor Yılmaz Güney. Bu saldırılara gerekli ve yeterli ceva- bı veremiyoruz. İlk soruya verdiğimiz cevap da düşünüldü ise bu festiva- lın Yılmaz Güney'e ithaf edilmesinden daha doğal bir şey olmadığı gö- rülür.

Festival kapsamında yarışma sözcüğünün kullanılması bazı eleştirilere yol açtı, bu konuda ne söyleyeceksiniz?

Evet, çok sınırlı da olsa böyle bir eleştiri var. Öncelikle bir deneyim sorunumuz olduğunu kabul ederek başlayalım. Sınırlı bir süre içerisinde çok kapsamlı bir organizasyon yapmak durumunda kaldık ve bu çapta ve biçimde bir festivali ilk kez düzenliyoruz. Zaman sıkıntısına rağmen değerlendirme kurullarında yer alan sanatçı dostlarımızla bir- likte bu ve başka birçok konuyu tartışmaya gayret ettik. Belirlenen sa- nat dallarında birbirini geçme, öne çıkma gibi rekabetçi bir anlayışla değil; farklı renk ve güzellikleri, farklı düşünce ve sanat anlayışlarını bir araya getiren ve insanlarla paylaşan bir anlayışla hareket edeceğimizi ilan ettik. Aldığımız ilk kararlardan biri maddi bir ödül vermeme yönün- de oldu. Katılacak eser sahiplerinin maddi karşılık için değil festivalin amacını paylaştıkları için katılmalarını sağlamaya çalıştık, bunun ürün- lerin niteliğini de yükselteceğine inandık. Her araç farklı sınıfların elin- de farklı bir niteliğe bürünür. Bizim yaptığımız biçim olarak yarışma for- matında olsa da bu biçime rengini veren festivalin özü olacaktır. Kaldı ki Yılmaz Güney de, Güney dergisinin 1983 Nisan'ında yayımlanan çı- kış bildirgesinde genç sanatçıları yüreklendirmek için her yıl şiir, hika- ye, kısa film senaryosu ve oyun dallarında yarışmalar düzenleyecekle- rini ve başarılı olanları ödüllendireceklerini söyler.

Festivalin devamını getirmeyi düşünüyor musunuz?

İlk adım her zaman zordur. Festivalin ilk yılı olmasına, zaman dar- lığına ve bütün deneyimsizliklere rağmen ülkede ve dünyada birçok ki- şiye sesimizi duyurmayı başardık. Festival çalışması sırasında ulaştığı- mız, destek talep ettiğimiz kurum ve kişilerin bundan sonraki yıllarda organizasyona dahil olmasını amaçlıyoruz. Festivali sadece bize ait

olan bir çaba olarak görmüyoruz, birçok kesim ve kişinin katılımı ile kurumsallaşmasını ve gelenekleşmesini arzuluyoruz. Yaptığımız ça- lışmada bunu özellikle vurgulamaya gayret ediyoruz. Bu yaklaşımımız olumlu bir karşılık buluyor, bunun zamanla gelişeceğine güçlü bir bir- liktelik yaratacağına inanıyoruz.

Bu arada festivalin Feshane'de yapılacağı duyurulmuştu ama yer de- ğiştirdi. Neden?

Açıkçası yer konusunda bir dizi sıkıntı yaşadık. Önceliklerimiz ara- sında yer alan resmi kurumlara bağlı kimi mekanlar somut bir gerekçe sunulmadan talebimizi geri çevirdiler. Feshane de Büyükşehir Beledi- yesi'nin bir yan kuruluşu olan Beltur tarafından işletiliyor. Tüm resmi işlemleri tamamlayıp her düzeyde anlaşma sağladık, yani evet cevabı aldık ve sözleşme hazırlanarak işlemler tamamlandı. Ancak 27 Ocak tarihinde tadilat yapılacağını, bunu gözden kaçırdıklarını söyleyerek son anda sözleşmeyi feshettiler. Biz gerekçeyi inandırıcı bulmadık, an- cak, zaman sorunu nedeniyle yasal olarak hakkımızı aramak yerine et- kinliğimizi farklı bir mekana taşımayı uygun gördük. Etkinliğimiz Tak- sim'deki Yeni Melek Gösteri Merkezi'nde gerçekleştirilecek.

Festivale ilgi ne boyuttay?

Genel olarak festivale dönük çok olumlu tepkiler alıyoruz, bu da bir ihtiyaca cevap olduğunu gösteriyor. Bu ilgi festivalin devamlılığı ko- nusunda da bize güç verdi. Katılım anlamında da nitelikli ve yeterli dü- zeyde katılım olacağını düşünüyoruz. Ürünlerin yoğun olarak son haf- talarda elimize ulaşacağını tahmin ediyoruz. Buna rağmen şu ana ka- dar ciddi sayıda ve nitelikte ürünün elimize ulaştığını söyleyebiliriz. Ül- kenin birçok ilinden yaygın katılım olduğu gibi Avrupa ve Kafkas ülke- lerinden elimize ulaşan ürünler oldu ve devamı da gelecek diye düşü- nüyoruz. Yine söyleyebileceğimiz diğer bir şey de diğer dallara oranla sahne sanatlarında, yani tiyatro, müzik ve halk danslarında katılımın resmi kayıtlar esas alındığında nispeten düşük olması. Ancak henüz resmen başvurmaları da festivale katılacağını ileten birçok arkadaşı- mız var. Önümüzdeki haftalarda katılımın beklenenin üzerine çıkaca- ğına inanıyoruz. Tüm okullarımızı festival organizasyonuna katkı sun- makla birlikte ürünleriyle de katılmaya davet ediyoruz.

YTÜ'de öğrencilerle Güney'in sanatı üzerine söyleşi

İstanbul'daki Yıldız Teknik Üniversitesi'nde "Yılmaz Gü- ney ve Sineması" konulu söyleşi etkinliği düzenlendi. Üniversitenin Beşiktaş'taki kampusunda düzenlenen söyleşi etkinliğine sinema oyuncusu Aytaç Arman ve şa- ir Sezaî Sanoğlu katıldı. Etkinlik üniversitenin Felsefe Kulübü adına yapılan konuşmayla başladı. Açılış konu- şmasında etkinliğin Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Festi- vali'ne katkı sunmak amacıyla düzenlendiği belirtildi.

Arman: O bir sanatçı, bense icracıyım

Sinema oyuncusu Aytaç Arman, onun bir sanatçı oldu- ğunu, kendisinin ise bir sanatçı değil, bir icracı, oyun- cu olduğunu söyledi. "Onun bu alana getirdiği oyuncu- luk anlayışı, yaşamın insanların gırtlığına kadar yapı- tığı bir dönemde insan olmanın onurunu, sorumluluğu- nu taşımasıdır" diyerek sözlerine devam eden Arman, Güney'in ve sinemasının bu ülkede yeterince anlaşılmadığının ve tartışılmadığının altını çizdi. Arman, "Bu- gün bu ülkede Yılmaz Güney'in doğru değerlendirilme- diğini, her sene bir karalama kampanyasıyla ona ait de- ğerlerin yok edilmeye çalışıldığını ve onu gömmeye ça- lışan boş çabaların olduğunu düşünüyorum. Fakat bu çabaları boş düşürmek için biz sinema oyuncularını, sa- natçıları ve aydınlar üzerimize düşen sorumluluğu yeri- ne getiremedik, ortak bir duruş sergileyemedik. Onu sa- hiplenmek ancak onu ciddi platformlarda tartışmak, açmaya ve anlamaya çalışmak ve onu gömmeye ça- lışanların çabalarını boşa çıkartmakla mümkündür" di- yerek konuşmasını tamamladı.

Sanoğlu: Güney ülke gerçekliğini bir sosyalist gözüyle sinemaya aktardı

Aytaç Arman'dan sonra sözü devralan şair Seza- i Sanoğlu da, Güney'in sanatçılığına, sosyalistliğine ve edebiyatçı yönüne vurgu yapılması gerektiğini belirtti. "Devletin bizim sosyalist sanatçılarımızı, edebiyatçıla- rımızı nasıl çarpıttığını biliyoruz. Bu çarpıtmalara karşı durabilmek için bu insanları doğru okumak, farklı yön- lerini iyi bilmek, hem politik hem sanatsal olarak içini açmak gerekir" diyen Sanoğlu, Güney'i doğru anlaya- bilmek için felsefenin, edebiyatın da değerlendirmeye katılması gerektiğini söyledi. "Örneğin Gramsci şöyle der: İtalya'da sosyalizm felsefeyle başlar. Yılmaz Gü- ney sinemadan önce bir yazardı, edebiyatçıydı. Felsefe- yi ve özellikle Marksist felsefeyi okuyan, halkının acıla- rını, sevinçlerini ve ülke gerçekliğini bir sosyalist gözüyle sinemasına aktaran bir insandı" diyerek sözlerine de- vam eden Sanoğlu, Yılmaz Güney'in Çirkin Kral'lığını, Can Yücel'in şu sözleriyle betimleyerek konuşmasını bitirdi: "Sen çirkin değilsin! Çirkin görünmek istiyor- sun, güzeli tarif için!."

Konuşmacılardan sonra söz alan dinleyiciler de Yılmaz Güney'in sinemasını ve onun yarattığı değerleri yok et- meye çalışanların bunu neden yaptıklarına ilişkin dü- şüncelerini açıkladılar. Söyleşiden sonra etkinlik Yıl- maz Güney'i anlatan "Adana-Paris" belgeseliyle son buldu.

Yılmaz Güney Kocaeli'de anıldı

Ölümünün 23'üncü yılında devrimci sanatçı Yılmaz Güney, Kocaeli Özgür Düşün Derneği tarafından düzenlenen etkinlikte anıldı. 9 Ara- lık'ta Kocaeli Özgür Düşün Derneği'nin düzen- lediği Yılmaz Güney'i anma etkinliği Kocaeli Tuncelililer Derneği'nde gerçekleştirildi. Özgür Düşün Derneği adına açılış konuşması yapan

Burak Özcan, "Güney, sanat-sanatçı, sanatçı- halk, sanatçı-mücadele arasındaki ilişkiyi ve ge- revleri kendi dünya görüşü ile diyalektik bir bağ kurarak, ürünlerini halkçı bir yaklaşımla ortaya koymuştur" dedi. Özcan, medyadaki tekelleş- meye ve medyanın siyasi iktidarı himayesinde olduğuna dikkat çekerek; "Anadolu'nun kardeş

halklarının çıkarları, varlıkları ve kimlikleri birbi- rine zıt, birbirine düşman unsurlarımız gibi göste- rilip halkın birlik ruhu ve dostluğu paramparça ediliyor" dedi. Konuşmanın ardından Yılmaz Güney'in 'Yol' filminin gösterimi yapılırken fil- min ardından Toroslara Yolculuk Grubu'nun verdiği müzik dinletisiyle etkinlik sona erdi.

